

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_E_R-Tarzan-01.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-01
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan z rodu Opů

Edgar Rice Burroughs

Tarzan, svazek 1

Na širé moře

Tento příběh mi vyprávěl člověk, který neměl původně v úmyslu podělit se o něj ani se mnou, ani s kýmkoli jiným. Zato, že se vůbec odhodlal začít, vděčím starému ročníku prvotřídního vína, které s tak podmiňující silou popustilo uzdu jeho hovornosti. Po všechny následující dny mě však přesto neopustila jistá nedůvěra v pravdivost tohoto podivuhodného vyprávění.

Když můj družný hostitel usoudil, že mi již řekl příliš mnoho, a já mu stále nevěřím, z jakési pošetilé pýchy přidal k lepšímu písemný důkaz - staré, rukou psané záznamy Britského koloniálního úřadu - aby jím potvrdil věrohodnost svých slov alespoň v hlavních rysech. Nemohu říci, zda příběh je pravdivý, neboť jsem osobně nebyl očitým svědkem toho, co popisuje, avšak již sama skutečnost, že jsem ochotně přijal smyšlená jména jeho hrdinů pro své vlastní vyprávění, dostatečně svědčí o mé upřímné víře, že to mohla být pravda.

Zažloutlé a plesnivé stránky deníku muže, který dávno nežije, a zprávy koloniálního úřadu, to vše vhodně zapadá do rámce vyprávění mého hostitele. Necht' tedy čtenář sám posoudí tento příběh, který jsem pečlivě sestavil z oněch několika útržkovitých pramenů. Jakkoli jej shledá nevěrohodným, snad se mnou bude zajedno alespoň v tom, že je naprosto ojedinělý, pozoruhodný a zajímavý.

* * *

Ze spisů koloniálního úřadu a deníku zemřelého se dovídáme, že jistý mladý anglický šlechtic (jemuž budeme říkat John Clayton, lord Greystoke) byl pověřen velmi delikátním úkolem - prošetřit poměry v jedné z britských osad na severoafrickém pobřeží. Mezi jejím domorodým obyvatelstvem kolovaly totiž pověsti, že jistá evropská velmoc rekrutuje místní vojáky jen proto, aby jich násilím využila při sběru kaučuku a slonové kosti v povodí Konga a Aruwini. Domorodí obyvatelé britské kolonie si stěžovali, že nejeden mladý muž podlehl falešným slibům, avšak jen málokterý se vrátil zpět ke své rodině. Angličané žijící v Africe dokonce tvrdili, že tito černí ubožáci byli drženi prakticky v otroctví i poté, co doba jejich služby vypršela. Bílí důstojníci hrubě zneužívali jejich neznalosti, tvrdíce jim, že jsou povinni sloužit ještě několik let. Ministerstvo pro kolonie jmenovalo proto Johna Claytona na nové místo v Britské Západní Africe, aby tajně a zároveň důkladně prošetřil nezákonné jednání úředníků spojenecké evropské mocnosti vůči černým britským poddaným. Důvod, proč byl pro tuto misi vybrán, není pro příběh sám nikterak důležitý, neboť nikdy žádná vyšetřování nevedl, ba dokonce ani nedosáhl cíle své cesty.

Clayton byl typem Angličana, jaký bývá s oblibou spojován se vzpomínkami na historické úspěchy ve stovkách vítězných bitev - silný, duševně i tělesně dokonalý muž. Byl středně vysoké postavy. Jeho oči byly šedé, rysy pravidelné a výrazné. Působil dojmem člověka těšícího se pevnému zdraví, zocelenému několikaletou službou v armádě. Politické ambice přivedly jej do řad úředníků koloniální správy, a není proto divu, že - ač dosud mlád - byl již pověřen tak choulostivým a důležitým posláním ve službách královny.

Když se dověděl o svém jmenování, byl v povznesené náladě, avšak zároveň i poněkud zneklidněn. Povýšení chápal jako přirozenou odměnu za pečlivou a bezchybnou službu i jako odrazový můstek k ještě důležitějším a odpovědnějším úkolům, na druhé straně však - se slečnou Alicí Rutherfordovou se oženil sotva před třemi měsíci a myšlenka, že bude muset svou krásnou mladou ženu vzít s sebou vstříc nebezpečné samotě tropické Afriky, jej skličovala. Byl by se kvůli ní snad i vzdal svého jmenování, avšak ona nesouhlasila a naopak trvala na tom, aby místo přijal a na cestu se vydali společně.

A tak jednoho krásného květnového rána roku 1888 vypluli lord Greystoke a lady Alice z Doveru do Afriky. Již za měsíc dorazili do Freetownu, kde najali malou plachetnici Fuwalda, která je měla do-pravit na místo určení. A zde lord Greystoke a lady Alice navždy zmizeli z očí i povědomí všech, kdo je znali.

Dva měsíce poté, co Fuwalda zvedla kotvy a vyplula na širé moře z fretownského přístavu, zbrázdilo půl tuctu britských válečných lodí vody jižního Atlantiku ve snaze najít jakoukoli stopu po jejich malé lodi. Zanedlouho byl vrak nalezen u břehů Svaté Heleny, což se zdálo být nezvratným důkazem, že Fuwalda šla ke dnu s celou posádkou na

palubě. Pátrání bylo zastaveno, avšak naděje v srdcích nejbližších a přátel přežívala ještě po mnoho let. Fuwalda, barkantina o výtlaku kolem sta tun, patřila k lodím, jaké bývají často používány při pobřežním obchodu v jižním Atlantiku a jejichž posádku tvoří ta nejhorší sebranka - nepotrestaní vrazi a hrdlořezové všech ras a národností. Loď manželů Greystokových nebyla v tom směru výjimkou. Její důstojníci byli osmahlí, drsní mošští vlci, nenávidějící mužstvo a mužstvem nenáviděni. Kapitán lodi, ač schopný námořník, choval se ke svým podřízeným krutě a bezohledně. Znal a používal jen dva způsoby, jak zacházet s posádkou - konec lana a revolver. Bylo ovšem jen málo pravděpodobné, že by podobná chátara, jakou přijal na svou loď, byla schopna porozumět čemukoli jinému.

Již druhý den poté, co opustili Freetown, byli John Clayton a jeho mladá žena na palubě Fuwaldy svědky scén, o nichž si až dosud mysleli, že se nemohou odehrávat jinde než na stránkách pirátských románů.

Dva námořníci právě myli podlahu, když se kapitán a první důstojník ve službě objevili na palubě, aby si promluvili s Johnem Claytonem a lady Alicí. Obrácení zády blížili se námořníci, zabrání do práce, ke skupině rozmlouvajících. V jedné chvíli se první z nich ocitl přímo za kapitánem. Kdyby ho byl minul, k následující nečekané události by nikdy nebylo došlo. Avšak právě v momentě, kdy se kapitán obrátil, aby se vzdálil ze společnosti manželů Greystokových, vrazil do námořníka a svalil se na zem. Převrhl přitom kbelík a celý se zmácel rozlitou špinou. Na okamžik vypadal celý výjev komicky - ale jen na okamžik. Za doprovodu těch nejhrubších kleteb zrudl kapitán bezuzdným hněvem. Znovu se postavil na nohy a prudkou ranou srazil námořníka k zemi. Surovost jeho počínání byla o to větší, že onen muž byl malé postavy a značně pokročilého věku.

Druhý námořník však nebyl ani malý, ani starý. Byl to ramenatý chlapík s medvědí silou, mohutnými černými kníry a býčí šíjí, zasazenou mezi zavalitá ramena. Když uviděl svého druha ležícího na zemi, přikřčil se a s výhrůžným zamručením skočil po kapitánovi, srazil jej jediným mocným úderem na kolena. Brunátná tvář kapitánova zbělela, neboť šlo o zjevnou vzpouru, s jakou se během své nechvalné kariéry střetl již nejednou. Bez rozmyšlení vytáhl revolver a vystřelil přímo do obrovité hory svalů tyčící se před ním. Ale stejně rychlý jako on byl i John Clayton. Sotva zahlédl záblesk zbraně v slunečním svitu, strhl kapitánovi ruku, takže kulka, jež měla zasáhnout námořníka přímo do srdce, pronikla jen jeho nohou.

Poté si oba muži vyměnili několik ostrých slov. John Clayton dal neskrývaně najevo, že je otřesen hrubým zacházením s posádkou, a ujistil kapitána, že pokud on a lady Greystoková zůstanou na palubě, nebude něčemu podobnému přihlížet se založenýma rukama. Kapitán měl zprvu na jazyku nevybíravou odpověď, avšak po chvíli přemýšlení se otočil a s podmračeným výrazem ve tváři zamířil k zádi. Nestál o to popudit proti sobě anglického úředníka, neboť věděl, že Její Veličenstvo má v rukou prostředek, jak podobného viníka potrestat - bylo jím anglické válečné loďstvo, jehož se tolik obával.

Mezitím se oba námořníci zvedli ze země, přičemž starší z nich pomohl svému raněnému druhovi vstát. Urostlý chlapík, mezi svými kumpány přezdívaný Černý Mike, zkusil opatrně našlápnout na nohu, a sotva zjistil, že unese jeho těžké tělo, obrátil se na Claytona s úsečným poděkováním. Ačkoli jeho tón nebyl nikterak vlídný, slova byla zjevně míněna v dobrém. Jakmile dokončil svůj krátký proslov, otočil se a odkulhal ke kajutě námořníků na přídi se zjevným úmyslem předejít jakémukoli dalšímu rozhovoru.

Po řadu dní jej pak neviděli, ba ani kapitán s nimi nepromluvil více než několik příkrých slov ve chvílích, kdy již nebylo zbylí. Obědvali sice v jeho kajutě jako před onou nešťastnou událostí, nicméně kapitán se vždy snažil budit dojem, že mu přemíra služeb-ních povinností nedovoluje sedět u stolu současně s nimi. Ostatní důstojníci - ač muži hrubého zrna a nevalného vzdělání - se přece jen poněkud lišili od oné lůzy, která tvořila posádku a k níž se chovali s příslovečnou odměřeností. Snad až příliš se vyhýbali společenskému styku s uhlazeným anglickým aristokratem a jeho dámou, takže Claytonovi zůstávali často sami. Tato skutečnost by je nikterak netrápila, kdyby je zároveň téměř úplně neizolovala od běžného života na této malé lodi a nezbavovala je možnosti sledovat jeho každodenní události, jež měly záhy vyvrcholit krvavou tragédií.

Celková atmosféra na Fuwaldě prozrazovala jakousi tajemnou předzvěst budoucí katastrofy. Navenek vše vypadalo jako dřív - byl tu však neznámý spodní proud, strhávající je do nebezpečí, které oba tušili, aniž by o něm ztratili jediného slova.

Na druhý den po zranění Černého Mika vystoupil Clayton na palubu právě ve chvíli, kdy čtyři členové posádky odnášeli bezvládné tělo jednoho ze svých druhů, zatímco první důstojník, ozbrojen těžkým zajišťovacím lanem, stál opodál a vrhal zlostné pohledy na hlouček podrážděných námořníků. Clayton se na nic nevyptával - nebylo toho ani zapotřebí.

Příštího rána, kdy se na obzoru objevily obrysy britské válečné lodi, byl téměř nezvratně rozhodnut, že se on a lady Alice nechají vysadit na její palubě, neboť obavy, že na Fuwaldě je nemůže potkat nic jiného než neštěstí, den ode dne rostly. Kolem poledne byla britská loď již nadohled. Clayton chtěl právě požádat kapitána, aby je dal dopravit na její palubu, avšak v téže chvíli mu tato myšlenka připadla zcela nesmyslnou. Čím by vlastně zdůvodnil důstojníkovi velícímu lodi Jejího Veličenstva své přání vrátit se tam, odkud právě přijížděl? Stačilo by říci, že se dvěma vzpurnými námořníky bylo nešetně zacházeno jejich velitelem? Měli by ho patrně za blázna a za jediný důvod, proč chce opustit loď, by pokládali jeho vlastní zbabělost. A tak od svého původního záměru upustil a jen mlčky přihlížel, jak stožáry vzdalujícího se plavidla mizí za obzorem.

Avšak již v příštím okamžiku se dověděl něco, co jen potvrdilo jeho obavy a přimělo jej, že proklel svou falešnou pýchu, jež mu zabránila zajistit své mladé ženě bezpečnost, ač byla doslova na dosah ruky.

Bylo pozdě odpoledne, když se na zádi, kde právě stáli manželé Claytonovi, objevil starý námořník, který měl před několika dny potyčku s kapitánem. Čistil právě mosazné zábradlí, a jakmile se přiblížil ke Claytonovi, procedil skrz zuby: "Ten na to doplatí, zrovna na týhle lodi. Na to můžete vzít jed, pane! Zatraceně na to doplatí!"

"Jak to myslíte, příteli?" zeptal se Clayton.

"Copak nevíte, co se chystá? Eště ste neslyšel, že ten bastard kapitán a jeho důstojníci už vytloukli duši z půlky mužstva? Včera dvě rozbitý hlavy, dneska tři. Černej Mike už je zase dobrej jako dřív. Není žádnéj zbabělej votrok, aby to snes, von teda ne, to si zapište za uši!"

"Míňte tím, příteli, že posádka zamýšlí vzpouru?" zeptal se Clayton.

"Vzpouru? Zamejšlí vraždu, na to vemte jed, pane!"

"Kdy?"

"Už se to blíží, pane, ale víc vám neřeknu. Řek sem vám už zatraceně dost, ale vy ste nám pomoh a já myslím, že bude správný, dyž vás budu varovat. Ale držte rači zobák, a až začnou lítat kulky, děte dolů a zůstaňte tam. To je všecko." A chlapík se dal znovu do práce a brzy zmizel Claytonovým z očí.

"U čerta pěkné vyhlídky, Alice!" řekl Clayton.

"Měl bys varovat kapitána, Johna. Snad ještě není pozdě všemu zabránit."

"Asi bych měl, ale něco mi říká, že bude lepší, radši držet zobák'. Ať teď udělají cokoli, nás ušetří, protože jsem se postavil za Černého Mika. Kdyby se ale dověděli, že jsem je zradil, neměli by s námi žádné slitování, Alice."

"Ovšem tvou povinností, Johna, je stát na straně zákona. Neupozorníš-li kapitána, staneš se spoluvínikem toho, co se stane!"

"Nerozumíš mi, drahá," odpověděl Clayton. "Mojí povinností je především myslet na tebe. Všechno to zavinil kapitán sám, tak proč bych měl svou ženu vystavovat hrůzám, na něž se bojím pomyslet, jen proto, abych se marně pokoušel chránit ho před následky jeho vlastní omezenosti. Nemáš poněti, drahá, co by mohlo následovat, kdybychom si znepřátelili posádku!"

"Povinnost je povinnost, Johna, a žádné podobné úvahy na tom nic nezmění. Byla bych špatnou manželkou anglického šlechtice, kdybych se měla cítit spoluvinná za podobný pokus vyhnout se vlastní odpovědnosti. Uvědomuji si nebezpečí, které může následovat, jsem však schopna mu spolu s tebou čelit."

"Ať je tedy po tvém, Alice," odpověděl Clayton, usmívaje se.

"Je možné, že si děláme zbytečné starosti. Ačkoli se mi nelíbí, co se děje na palubě téhle lodi, snad to nakonec nebude tak zlé. Vzpoura na otevřeném moři by byla běžnou událostí možná ještě před sto lety, avšak tohoto dobrého roku osmnáct set osmdesát osm je něco podobného již jen málo pravděpodobné. Kapitán jde právě do své kajuty. Půjdu-li ho varovat, měl bych tím mít celou záležitost z krku. Nemám vůbec žaludek na to vybavovat se s takovým surovcem!" A s těmito slovy zamířil pomalým krokem ke schůdkům kapitánovy kajuty a po chvíli zaklepal na dveře.

"Vstupte!" ozval se nevrlý hlas. Sotva Clayton vstoupil a zavřel za sebou dveře, uslyšel: "Nuže?!"

"Přišel jsem, abych vám sdělil obsah rozhovoru, který jsem dnes vyslechl. I když to možná nic neznamená, domnívám se, že byste o tom měl vědět. Zkrátka a dobře - posádka připravuje vzpouru!"

"To je lež!" vykřikl kapitán. "Jestli budete zasahovat do pořádků na téhle lodi a plést se do věcí, do kterých vám nic není, následky poneseš sám! Je mi jedno, jestli jste anglický lord, nebo ne. Na téhle lodi jsem kapitánem já a od nynějška nedovolím, abyste strkal svůj všetečný nos do mých věcí!"

Kapitánem lomcoval takový vztek, že jeho tvář zbrnátěla a poslední slova zasípal vysokým hlasem. A aby jim dodal na síle, bušil jednou pěstí do stolu a druhou šermoval Claytonovi před očima. Greystoke stál bez hnutí, pohlížeje rozruženému kapitánovi do očí s bohorovným klidem:

"Kapitáne Billingsi," přešel konečně v ústech, "odpusťte mi moji upřímnost, ale musím vám říci, že jste starý hlupák!"

Poté se otočil a s přísloušnou nenuceností opustil kapitána, jehož zatvrzelost nyní ještě vzrostla. "Nuže, Alice," řekl, sotva se vrátil k manželce, "tu námahu jsem si mohl ušetřit. Ukázalo se, že kapitán je odporný chlap. Vrhle se na mě jako vzteklý pes. Ať si ho třeba utopí i s tou jeho mizernou starou kocábkou! Dokud nebudeme v bezpečí, udělám, co budu moci. Ze všeho nejdřív sejdem do naší kajuty a prohlédneme revolvery. Teď mě dvojnásob mrzí, že pušky i střelivo zůstaly s ostatním zbožím v podpalubí."

Když sešli dolů, našli kajutu ve značném nepořádku. Šatstvo, vytahané ze zavazadel, bylo rozházeno po podlaze a slamníky byly potrhány. "Vida, někdo se o naše věci bál ještě víc než my," řekl Clayton. "Podívejme se, zda něco neschází." Ukázalo se, že kromě dvou revolverů a skrovné zásoby nábojů nechybělo nic.

"Právě tyhle věci nám měly zůstat," řekl Clayton, "a to, že zmizely, nevěstí nic dobrého."

"Co budeme dělat, Johna?" zeptala se lady Alice. "Měls asi pravdu, že naší jedinou nadějí je do něčeho se neplést. Podaří-li se důstojníkům zabránit vzpouře, nemusíme se bát. A jestli vyhrají vzbouřenci, nesmíme se pokoušet mařit jejich plány či stavět se jim na odpor."

"Máš pravdu, Alice. Budeme se držet zlaté střední cesty!"

Sotva se pustili do úklidu kajuty, zahlédli téměř současně útržek papíru, vyčnívající zpod dveří. Clayton se sehnul, aby jej zdvihl, a užasl, neboť papír se posunul dovnitř do místnosti. Tu si uvědomil, že někdo za dveřmi jím pohybuje sem a tam. Tiše se přikradl ke dveřím, avšak jakmile sáhl na kliku, sevřela mu zápěstí ruka jeho ženy. "Ne, Johna," zašeptala, "nepřejí si, aby je někdo viděl, a tak se o to nepokoušejme. Nezapomeň, že jsme se dali zlatou střední cestou!" Clayton se usmál a svěřil ruku. Stáli bez hnutí, pozorující papír, dokud nezůstal klidně ležet u jejich nohou. Byl to špinavý bílý lístek, nedbale složený do čtverce. Když jej rozevřeli, našli v něm strohou zprávu, psanou obhroublou literou svědčící o tom, že pisatel nebyl této činnosti příliš uvyklý.

Mister Clayton!

Varujeme vás, abyste ani vy ani vaše paní neprozradili kapitánovi ztrátu revolverů! Varujeme vás, abyste mu neřekli ničeho o tom, co vám řekl starý Joe.

Varujeme vás pod trestem smrti!!

"Myslím, že budeme raději mlčet," řekl Clayton s trpkým úsměvem. "Jediné, co můžeme dělat, je sedět a čekat, co se stane."

Uprostřed pekla

A nečekali věru dlouho. Příštího rána, právě když se Clayton objevil na palubě, aby vykonal pravidelnou pochůzku před snídaní, zazněl odkudsi výstřel, a po něm druhý a třetí. Následující podívaná, která se mu otevřela před očima, potvrdila jeho nejhorší obavy. Tváří v tvář hloučku důstojníků stála tu posádka Fuwaldy v čele s Černým Mikem. Po prvních výstřelech se mužstvo rozprchlo po palubě, hledajíc úkryt. Z nejrůznějších míst za stožáry, kormidelnou a kajutami je pronásledovala palba pěti mužů ztělesňujících na lodi trestající ruku zákona. Dva z povstalců klesli pod ranou z kapitánova revolveru a zůstali ležet mezi svými spolubojovníky. Náhle padl první důstojník a na povel Černého Mika zaútočili vzbouřenci na zbylé čtyři kapitánovy muže. Jen několik z nich mělo střelnou zbraň, většina byla vyzbrojena lodními háky, širočinami a sochory. Kapitán vyprázdnil svůj revolver a chystal se znovu nabíjet právě ve chvíli, kdy mužstvo vyrazilo k útoku. Kohoutek revolveru druhého důstojníka se zasekl. Proti vzbouřencům tak zůstali pouze dva muži, kteří se dali na útěk před zuřivou ztečí. Obě znepřátelené strany si přitom hlasitě lály a častovaly se nadávkami nejhrubšího ražení, což spolu s výstřely, křikem a sténáním raněných měnilo palubu Fuwaldy v jeviště té nejkrvavější tragédie.

Dříve než se důstojníkům podařilo ustoupit do bezpečí, bylo jim mužstvo v patách. Sekyra v ruce obrovského černocha rozpoltila strašným úderem kapitánovu hlavu a krátce poté padli i ostatní buď mrtvi, či raněni bezpočtem bodných a střelných ran. Hrozné bylo dílo vzbouřenců na Fuwaldě! Po celou tu dobu stál John Clayton na schodišti ke kajutám, opíral se o zábradlí a kouřil ze své dýmky, jako by přihlížel nějakému bezvýznamnému kriketovému zápasu. Když byl skolen poslední důstojník, blesko mu hlavou, že by se měl vrátit ke své ženě, než ji objeví někdo z posádky. Ač navenek klidný a netečný, dobře si uvědomoval své rozrušení a obavy o bezpečí manželčino, ohrožené rozvášněným zástupem těchto primitivů. Sotva se otočil, aby sestoupil po schodišti, ke svému velkému překvapení spatřil svou ženu stát jen několik kroků opodál.

"Jak jsi tu dlouho, Alice?" otázal se.

"Od počátku," odpověděla. "To je strašné, John, strašné! Co můžeme od takových lidí čekat?"

"Snídaní, doufám," řekl, usmívaje se, aby zaplašil její strach. "Koneckonců - půjdu a zeptám se jich. Pojď se mnou, Alice. Nesmíme v nich vzbudit dojem, že očekáváme jakékoli jiné než zdvořilé chování."

Zatím muži z posádky obklopili mrtvé a raněné důstojníky a bez nejmenší známky soucitu je počali házet přes palubu. Se stejnou chladnokrevností naložili pak i s vlastními mrtvými či umírajícími.

Tu jeden z námořníků spatřil přicházející manžele Claytonovy a rozběhl se k nim se zdviženou sekýrou, volaje: "Tady sou ještě dva, co nakrměj ryby!"

Avšak Černý Mike byl rychlejší, takže chlapík klesl s kulkou v zádech, sotva udělal několik kroků. Hlasitým výkřikem zjednal Černý Mike mezi svými muži klid, ukázal na lorda Greystoka a jeho ženu a řekl zvýšeným hlasem:

"Tudle sou moji přátelé a vy je necháte na pokoji, jasný?" Pak se obrátil na Claytona a dodal: "Kapitánem na týhle lodi sem teď já, a co řeknu, to platí! Děte si po svejch a nic se vám nestane!" A při těch slovech vrhl na své druhy výhrůžný pohled.

Protože manželé Claytonovi úzkostlivě dbali příkazů Černého Mika, vídali od té doby námořníky jen zřídka a neměli ani tušení, co chystají. Jen tu a tam zaslechli slabou ozvěnu půtek a rozepří mezi vzbouřenci a dvakrát se do ticha ozvaly zlověstné výstřely. Avšak Černý Mike byl pro podobnou bandu hrdlořezů tím nejlepším velitelem a dokázal vždy jejich rozjitřené vášně udržet na uzdě.

Bylo to pátého dne po krvavém masakru, když hlídka spatřila na obzoru zemi. Černý Mike sice nevěděl, zda je to ostrov či pevnina, avšak hned oznámil Claytonovi, že bude-li místo obyvatelné, vysadí jeho a lady Greystokovou na břeh se vším, co jim náleží.

"Několik dnů tam vydržíte," vysvětloval. "A my se zatím vyloďme někde na pobřeží a trochu se tu porozhlédneme. Pak se postarám, aby se vaše vláda dověděla, kde ste, a poslala válečnou loď, aby vás vodtud' dovezla. Bylo by těžké vysadit vás mezi lidi bez zbytečných votázek. A z nás nikdo žádnou rozumnou odpověď z rukávu nevytáhne!"

Clayton protestoval proti vysazení na neznámý břeh, kde zůstanou napospas dravé zvěři a možná i divochům, avšak jeho námitka neměla valného účinku a spíše Černého Mika popudila. Nezbylo, než se s osudem smířit.

Schylovalo se k večeru, když loď vplula do zátoky vroubené krásnými lesy. Černý Mike vyslal malý člun s několika muži, aby prohledali průliv a zjistili, zda Fuwalda může bezpečně projet. Asi po hodině se vrátili se zprávou, že voda je všude dostatečně hluboká. A tak ještě před setměním spustila barkantina kotvy ve vodách zátoky, jejíž průzračná hladina se leskla jako zrcadlo. Okolní malebné břehy byly hustě protkány tropickou vegetací. V dálí vystupovala nad zálivem pevnina s pahorkem a planinou téměř po celé délce pokrytou pralesem. Krajina nejevila žádné známky lidského osídlení, avšak že by zde člověk dokázal žít, bylo patrné z nepřeberné hojnosti ptáků a zvěře, kterou pozorní diváci z Fuwaldy tu a tam zahlédli, či třpytivě říčky vtékající do zátoky a dávající vždy hojnost čerstvé vody.

Byla již tma, když Clayton a jeho žena dosud stáli u lodního zábradlí, uvažující o své budoucnosti. Z temných stínů pralesa se ozývaly divoké skřeky dravé zvěře, pronikavý řev lva a skučení pantera. Žena se přimkla blíž k muži v úzkostné předtuše hrůz, které na ne čekají v neprostupné tmě příštích nocí na tomto divokém a pustém pobřeží. Pozdě večer se objevil Černý Mike a nařídil, aby se připravili k zítřejšímu vyloštění. Snažili se jej přesvědčit, že by bylo lépe odvézt je na nějaké pohostinnější místo na pobřeží blíže civilizaci a naději, že se dostanou k lidem, avšak ani prosby, ani výhrůžky či sliby tučné odměny s Černým Mikem nepohnuly.

"Jsem jedinej na palubě, ktorej vás nechce vidět mrtvý, i když vím, že je to jediná věc, jak si bejt jistej, že zachráníme holý krky. Ale Černej Mike nikdy nezapomíná na prokázanou službu. Jednou ste mi zachránil život, a na voplátku chci já zachránit život vám. Ale to je všechno, co pro vás můžu udělat. Chlapi to už dál nevydržej, a když vás hezky rychle

nevysadíme, možná změněj názor na to dělat s váma takový cavyky. Dám vám s sebou všechno, co potřebujete, věci na vaření, pár starejch plachet a dost jídla, dokud nenajdete ovoce nebo neulovíte nějaký zvíře. S puškama na ochranu tu vydržíte bez problémů, dokavad nepříjde pomoc. Až se dostanu do bezpečí, postarám se, aby se britská vláda o vás dověděla. Nebudu jim moc přesně říct, kde ste, protože to sám nevím. Ale určitě vás tu najdou."

Když je opustil, šli potichu do kajuty, zabráni do chmurných myšlenek. Clayton nevěřil, že by Černý Mike měl sebemenší chuť informovat britskou vládu o tom, kde skutečně jsou, ani si nebyl zcela jist, zda proti nim něco nechystá. Zůstanou-li na břehu s námořníky sami a jejich velitel nebude nablízku, mohl by je kdokoli odstranit a svědomí Černého Mika by zůstalo čisté. A pokud by přece jen unikli, nebyli by pak vystaveni ještě větším nebezpečím? Kdyby byl sám, mohl by doufat, že přežije, neboť se cítil dost silný. Ale co Alice a jejich dítě, které by mělo přijít na svět uprostřed strádání a nástrah číhajících v pralese? A Clayton se zachvěl, pomýšleje na bezvýchodnost jejich situace. Snad jen sama Prozřetelnost mu nedovolí-la předvídat tu nejhorší budoucnost v bezútěšné hloubi džungle.

Na druhý den časně ráno byla všechna zavazadla vynesena na palubu a spuštěna do připravených člunů. Bylo jich tolik, že Claytonovi nabyli přesvědčení, že v novém domově budou schopni přežít několik let. Kromě nezbytných věcí vezli s sebou i spoustu přepy-chových zbytečností. Černý Mike rozhodl, že nic, co patří Claytonovým, nesmí na lodi zůstat. Zda tak činil ze soucitu či z vypočítavosti, lze těžko říci. Jistě by však nebylo snadné vysvětlit v kterémkoli přístavu přítomnost majetku nepřítomného britského úředníka na lodi, která vzbuzuje již sama o sobě podezření. Černý Mike byl natolik důsledný ve svých záměrech, že trval dokonce i na tom, aby byly Claytonovi vráceny revolvery, jichž se zmocnili námořníci. Do člunů bylo složeno nasolené maso, suchary, skrovná zásoba brambor, bobů a zápalek, kuchyňské náčiní, bedna s náradím a staré plachty, které jim Černý Mike slíbil.

Jako by sdílel Claytonovy obavy, doprovodil je velitel vzbouřenců k pobřeží a opustil je jako poslední. Mezitím byly čluny naplněny pitnou vodou a hned poté odrazily zpět k čekající Fuwaldě. Clayton a jeho žena stáli mlčky, pozorující, jak zvolna mizí po klidné hladině do nenávratna. V jejich myslích sílila neblahá předtucha, měnící se v naprostou beznaděj.

A mezitím z dálky hleděly na ně přes okraj horského hřebene dvě oči - byly to oči plné nenávisti, probleskující zpod hustého obočí...

Sotva Fuwalda vplula do ústí zátoky a zmizela za obzorem, vrhla se lady Alice Claytonovi kolem krku a dala se do usedavého pláče. Až dosud statečně snášeli všechny útrapy, avšak nyní, kdy se nad nimi začala stahovat mračna bezútěšné samoty, přepjaté nervy povolily. Clayton se nepokoušel zadržet její slzy. Bylo lépe, když se tak dlouho zadržované rozrušení konečně uvolnilo. Trvalo ještě hodnou chvíli, než byla schopna znovu se ovládnout.

"Ó Johnne," zvolala, "to je strašné! Co budeme dělat? Co si počneme?"

"Zbývá nám jediné, Alice," řekl s ledovým klidem, jako by seděli doma v útulném pokoji, "pracovat! Práce budíž naší záchranou. Nesmíme příliš mnoho přemýšlet, neboť to by nás dovedlo k šílenství. Musíme pracovat a čekat. Jsem si jist, že pomoc přijde brzy, i když je Fuwalda nadobro pryč a Černý Mike nemusí dodržet slovo."

"Kdyby šlo jen o nás dva, Johnne," vzlykala, "my bychom vydrželi, ale... vždyť víš..."

"Ano, drahá," odpověděl něžně, "také jsem na to myslel. Musíme se s tím vyrovnat, ať se děje, co se děje, s odvahou a důvěrou v sebe sama. Před stovkami tisíc let v šerém dávnověku se naši předkové potýkali se stejnými problémy - a možná v právě takovém pralese. To, že jsme tady dnes my, je důkazem jejich vítězství. Proč bychom nemohli udělat to, co oni? Ba co víc, což nejsme za ta léta vybaveni lepšími znalostmi a nemáme dostatečné prostředky k vlastní ochraně i obživě, o jakých oni neměli ani tušení? To, co dokázali s nástroji a zbraněmi z kamenů a kostí, dokážeme také!"

"Ach, Johnne! Prála bych si být mužem i s jeho filosofií, ale jsem jen žena, která uvažuje více srdcem než rozumem. Vše, o čem přemýšlím, je tak strašné, že pro to ani nemám slov. Doufám, že se cítíš dobře, Johnne. Vynasnažím se být ti statečnou ženou a dobrou družkou!"

První Claytonovou myšlenkou bylo opatřit přístřeší, kde by mohli přenocovat a zároveň našli útočiště před hladovými šelmami. Otevřel bednu, v níž byly složeny pušky a střelivo, aby se ozbrojil proti možnému útoku při práci. Poté se oba vydali hledat vhodné místo pro první noc. Asi sto yardů od pobřeží našli nevelkou rovnou mýtinu. Rozhodli se, že v nevyhnutelném případě tu postaví trvalé obydlí, avšak že prozatím postačí suchá ohrazená plošina mezi stromy z dosahu divokých šelem, v jejichž říši se tak nečekaně ocitli. Z toho důvodu vybral Clayton čtyři kmeny, jež spolu tvořily obdélník o ploše necelých osmi čtverečních stop. Ořezal větve okolních stromů a zhotovil z nich hrazení. Ve výši asi deseti stop od země připevnil konce větví ke kmenům lany, která jim opatřil černý Mike. Přes hrazení pak položil další menší větve, tentokrát blíže k sobě, a celou plošinu vyložil velkou svinutou plachtou. O dalších sedm stop výše zhotovil ještě jednu lehčí plošinu, jež měla sloužit jako střecha, a po jejích stranách rovnoměrně rozvěsil zbylé plachtoví, tvořící stěny. Když byl s prací hotov, měl připraveno malé útulné hnízdo, do něhož nanosil příkrývky a lehčí zavazadla. Ještě do setmění zhotovil jednoduchý žebřík, po němž mohla lady Alice vystoupat do svého nového království.

Po celý den se lesem rozléhal křik ptáků, pyšnicích se nádherným peřím, a vrískot dovádějících opic, které s neskrývaným zájmem a úžasem pozorovaly nové příchozí při práci. Ačkoli měli dobrý výhled, nespatriili manželé Claytonovi jedinou velkou šelmu. Jen tu a tam zahlédli, jak jejich malí opičí sousedé přibíhají z nedalekého pahorku, vrhajíce kolem sebe vyděšené pohledy, jako by chtěli před něčím hrozným uniknout.

Clayton připevnil žebřík, naplnil velkou nádobu vodou z blízkého pramene a vylezl i se svou ženou do zdánlivého bezpečí vzdušného příbytku. Protože bylo velké horko, přehodil postranní plachty přes střechu. Sotva usedli na pokrývku, lady Alice, upírající oči do temných stínů lesa, vztáhla náhle ruce a uchopila Clayтона pevně za rameno.

"Johnne," zašeptala, "podívej! Co je to? Člověk?"

Clayton se otočil směrem, jímž ukazovala, a spatřil obrovskou postavu, stojící vzpřímeně na hřebeni pahorku a rýsující

se matně v nočních stínech. Chvilí stála nepohnutě, jako by naslouchala, a poté se zvolna obrátila a zmizela v hloubi pralesa.

"Co to bylo, John?"

"Nevím, Alice," odpověděl vážným hlasem. "Je příliš tma, abych viděl tak daleko. Možná, že to byl jen stín vržený vycházejícím měsícem."

"Ba ne, John. Nebyl-li to člověk, byla to nějaká jeho strašně velká napodobenina. John, já se bojím..."

Objal ji oběma rukama, šeptaje jí do ucha povzbudivá a láskyplná slova. Poté vstal a spustil plachtové stěny. Uvázal je pevně ke stromům, takže teď byli zcela odděleni od okolního světa. Zůstal jen nepatrný otvor pro výhled na pobřeží. V příbytku zavládla naprostá tma. Ulehli na příkrývku a snažili se usnout, aby alespoň na chvíli zapomněli na vše, co se onoho dne událo. Clayton ležel obrácen tváří k otvoru před sebou a měl pušku a revolvery na dosah ruky. Ledva však zavřeli oči, ozval se z pralesa pronikavý řev pantera. Byl čím dál blíž, až se ohromné zvíře ocitlo přímo pod nimi. Snad hodinu, snad déle bylo slyšet, jak čenichá kolem a zatíná drápy do stromů držících jejich příbytek. Konečně se odplížil a Clayton spatřil v bledém měsíčním svitu jeho mohutné a krásné tělo - největší, jaké kdy viděl.

Během následujících nekonečných hodin tropické noci byli ještě několikrát vytrženi ze spánku, neboť zvuky džungle napínaly jejich vzrušené nervy do krajnosti.

Život a smrt

Ráno se probudili jen málo zotavení, nicméně oba pocítili velkou úlevu, když začalo svítat. Sotva pojedli skrovnou snidani sestávající ze soleného vepřového masa, kávy a sucharů, začal Clayton se stavbou pevného obydlí, neboť si uvědomoval, že se nebudou cítit bezpečni a klidně usínat, dokud je před všemi nástrahami džungle nebudou chránit čtyři silné stěny.

Práce byla namáhavá a vyžádala si téměř měsíc, než Clayton postavil jednu malou místnost. Byla vybudována z úzkých trámů o průměru asi šesti palců. Štěrbiny mezi trámy Clayton vymazal hlínu. V jednom rohu zbudoval ohniště z malých kamenů nasbíraných na pobřeží. Kameny zasadil rovněž do hlíny, a když bylo obydlí hotovo, opatřil je hliněným nátěrem. Do okenního otvoru vsadil několik tenkých větví a spletl je tak, že spolu vytvořily pevnou mříž, jež dokázala odolat i síle velkého zvířete. Zároveň tak mohli uvnitř udržovat čerstvý vzduch bez obav z ohrožení zvenčí. Lomená střecha byla pokryta tenkými větvemi položenými těsně vedle sebe. K nim přiléhaly trsy dlouhých trav a vějířovité listy palem, zpevněné rovněž hliněnou omítkou. Dveře Clayton zhotovil z částí dřevěných beden, v nichž měli dříve uloženy své věci. Sbíjel je vzájemně tak, že licové strany k sobě přilehlých dílů byly kladeny příčně a tvořily masivní stěnu. Byla natolik pevná, že se oba spokojeně zasmáli, když byla práce hotova. Teď stál Clayton před nejtěžší překážkou, neboť neměl nic, nač by mohutné dveře zavěsil. Po dvoudenní námaze se mu konečně podařilo vyrobit dvě silné stěžeje z tvrdého dřeva, na něž dveře zavěsil, takže se daly otevírat a zavírat docela snadno.

Jakmile byla položena střecha, nastěhovali se dovnitř a mohli dokončit omítku a poslední úpravy. V noci pak naskládali zbylé bedny před dveře. Obydlí bylo hotovo. Výroba lůžka, židlí, stolu a polic byla již nepoměrně snazší záležitostí, takže koncem druhého měsíce byl srub již docela zabydlen.

Ač se dosud úplně nezabavili strachu z útoku dravé zvěře či stále tísnivější samoty, necítili se nešťastní. Divoké šelmy většinou kolem srubu noc co noc, avšak oba natolik přivykli jejich řevu, že ho záhy přestali vnímat a spali nerušeně až do rána. Několikrát letmo zahlédli prchavé stíny mohutných postav podobných lidským a té, kterou spatřili první noci, avšak nikdy natolik zblízka, aby zjistili, zda ony nezřetelné obrysy patří člověku či nějakému zvířeti.

Nádherní ptáci i malé opičky brzy přivykli svým novým známým, a protože sotva kdy předtím viděli lidské bytosti, přibližovali se stále víc, jakmile překonali počáteční ostych. A tak se stávalo, že již během prvního měsíce přilétali někteří ptáci až ke srubu a zobali z nastavených dlaní.

Jednoho odpoledne, kdy Clayton pracoval na přístavku, celé hejno jejich švitořivých přátel slétlo se s pískotem kolem něho. Náhle se ptáci rozletěli na všechny strany se vzrušeným štěbetáním, jako by ho chtěli varovat před blížícím se nebezpečím. A tehdy i Clayton spatřil onu bytost, již se malé opičky tolik bály a jejíž obrysy občas letmo zahlédli. Blížila se džunglí polovztyčena, pokládajíc hřbety svých sevřených pěstí tu a tam na zem. Byl to obrovský op, oznamující svůj příchod hlubokými hrdelními zvuky a čímsi podobným psímu štěkotu.

Clayton byl v oné chvíli poměrně daleko od srubu. Chtěl tu porazit strom vhodný ke stavbě. Protože mu za denního světla od divokých šelem nehrozilo zdánlivě žádné nebezpečí, přivykl jistě lehkovážnosti a nebral pušku či revolver s sebou. Spatřiv nyní mohutného opa, prodírajícího se hustými křovisky přímo k němu, aby mu odřízl cestu, pocítil po zádech slabé mrazení. Věděl, že proti obrovské obludě má pramalou šanci, neboť byl ozbrojen pouhou sekyrou. A Alice?

"Bože," pomyslel si, "co se stane s Alicí?"

Zbývala ještě chabá naděje, že se mu podaří dorazit do srubu. Otočil se a dal se do běhu, volaje na manželku, aby se uchýlila dovnitř a zavřela dveře. Lady Greystoková seděla nedaleko, a sotva zaslechla manželovo volání, zvedla hlavu a uviděla opa, pohybujícího se na tak mohutné a neohrabané zvíře s neuvěřitelnou lehkostí.

S poděšeným výkřikem vběhla do srubu, a když se obrátila, spatřila výjev, který rozbušil její srdce hrůzou. Op dostihl jejího manžela, který se zastavil, třímaje sekyru v obou rukou, připraven rozzuřené zvíře zasáhnout, kdyby se pokusilo zaútočit.

"Zavři dveře, Alice!" zvolal. "Skolím ho sekyrou!"

Dobře však věděl, že mu hrozí smrtelné nebezpečí, a věděla to i Alice. Op byl statný samec, vážící dobrých tři sta liber. Jeho zlověstná přivřená očka vrhala nenávistné blesky zpod hustého obočí a mohutné vyceněné tesáky se leskly ve výhružném úšklebku. Přes jeho zavalitá ramena Clayton dobře viděl ke vchodu do srubu, vzdáleného sotva dvacet

kroků. Náhle spatřil svou mladou ženu, jak se vynořila ze dveří s puškou v ruce, a zmocnil se ho pocit úzkosti a obdivu zároveň. Alice měla vždy hrůzu ze střelných zbraní a nikdy se jich ani nedotkla, avšak nyní se řítila vstříc rozlícenému opičákovi nebojácně jako lvice bránící svá mláďata.

"Zpátky, Alice!" zavelel Clayton. "Proboha, vrať se!"

Nedbala však jeho slov, a než stačil výzvu zopakovat, op zaútočil. Clayton se vši silou rozmáchl sekýrou, avšak zvíře ji uchopilo svými mocnými tlapami, vytrhlo mu ji z rukou a odhodilo daleko stranou. Se zlověstným vrčením vrhlo se na bezbrannou oběť, avšak dříve než stačilo zatnout své ostré tesáky do Claytonova hrdla, třeskl výstřel a kulka mu vnikla přímo do zad. Mrštiv Claytonem o zem, obrátil se nyní op protí novému nepříteli. Tváří v tvář mu stála vyděšená mladá žena, marně se pokoušející znovu vystřelit. Neznala mechanismus pušky a neuměla nabíjet. Téměř v téže okamžiku, kdy Alice hrůzou omdlela, postavil se Clayton znovu na nohy a bez dlouhého přemýšlení vyrazil vpřed, aby odpoutal opičákovu pozornost. Nebylo však již třeba vynaložit žádné námahy, neboť obrovské tělo zvířete kleslo před ním bezvládně do porostu. Kulka dokonala své dílo - opičák byl mrtev.

Clayton vzal něžně svou ženu do náručí a odnesl ji do srubu. Trvalo téměř celé dvě hodiny, než ji přivedl k vědomí. Avšak již její první slova naplnila jej neblahou předtuchou. Alice se udiveně rozhlédla kolem a vydechla s pocitem úlevy:

"Ach, Johnne, to je dobře, že jsme zase doma! Zdálo se mi, že nejsme v Londýně, ale na nějakém neznámém místě, kde nás přepadly divoké šelmy."

"Má nejdražší Alice," řekl Clayton, hladě ji po čele, "spi ještě a ošklivými sny si nelam hlavu."

Té noci se v chatě v pralese narodil malý chlapec, zatímco za dveřmi skučel leopard a zpoza horského hřebene se ozýval mohutný řev krále zvířat...

Lady Greystoková se již nikdy nevzpamatovala z otřesu způsobeného útokem velkého opičáka, ba ani zcela nepochopila, že již není v Londýně. Často se Claytona vyptávala na podivné noční zvuky, divila se, že nepřichází služebnictvo a přátelé, a pozastavovala se nad neumělým nábytkem. Jinak však zůstávala klidnou a vyrovnanou a radost, kterou jí působil malý synáček, a neustálá pozornost manželova byla příčinou, že vlastně prožila jeden z nejšťastnějších roků svého mladého života. Clayton si byl dobře vědom, že kdyby chápala jejich situaci, byla by zoufalá. A tak, ač sám trpěl, vida ji v takovém stavu, byl přece jen raději, že o ničem neví.

Přestože se již téměř vzdal jakékoli naděje na záchranu, která by mohla přijít snad jen zázrakem, s neutuchajícím nadšením pracoval alespoň na zvelebení příbytku. Podlahu pokrývaly lví a leopardí kůže a stěny byly olemovány policemi na nádoby a knihy. Vázy těch nejrozmantějších tvarů, které sám vypálil z hlíny, byly stále plné nádherných tropických květín. Okna zakrývaly závěsy z travin a bambusových výhonků. Největší Claytonovou chloubou, jíž dosáhl svými nedokonalými nástroji, byly vyřezávané ozdoby stěn a stropu a hladká rovná podlaha. Sám se divil, čeho všeho je vlastníma rukama schopen. Miloval tu práci také proto, že byla určena jeho ženě a malému chlapci, který přišel na svět, aby jim přinášel radost, byť tím míra jeho odpovědnosti i bezvýhodnosti jejich situace stonásobně vzrostly.

Během následujícího roku byl Clayton několikrát napaden obrovskými opicemi, které se v stále hojnějším počtu houfovaly kolem srubu. Protože však již nikdy nevycházel bez pušky a revolverů, přestal mít z těchto zvířat strach. Časem zpevnil ochranné mřížoví oken a dveře opatřil silnou dřevěnou závorou, takže mohl být bez obav, že by některá šelma vnikla dovnitř, zatímco lovil zvěř či sbíral ovoce, nezbytné k živobytí. Zpočátku střílel zvěř přímo z oken srubu, posléze však se zvířata začala instinktivně vyhýbat podivnému doupěti, odkud šlehalý smrtící blesky ručnice. Ve volných chvílích četl Clayton nahlas své ženě z knih, které si vezli s sebou do svého nového domova. Mnoho z nich bylo určeno dětem - byly tu knížky s obrázky, čítanka i slabikář. Jindy psával deník - francouzsky, jak bylo jeho zvykem. Zaznamenával v něm všechny události jejich podivného života a vždy, když byl s psaním hotov, ukládal jej do malé kovové skříňky.

Rok po narození dítěte opustila jej jedné noci lady Alice navždy. Tak klidná byla její smrt, že trvalo celé hodiny, než si dokázal konečně připustit, že jeho manželka již nežije. Jen pozvolna mu docházelo, v jaké situaci se ocitl, a snad si ani nebyl plně vědom starostí a odpovědnosti, jež na něho dolehly tím, že měl sám pečovat o synka, který byl sotva odkojen.

Poslední poznámka byla do deníku zapsána ráno po smrti nešťastné Alice. Zcela věcně v ní shrnul vše, co se udalo. Dýchala z ní naprostá bezútěšnost, zrozená v posledních hodinách bolesti a zármutku:

Můj synáček pláče hladem. Ach Alice, Alice - co si s ním mám počít?

A sotva dopsal tato slova, hlava mu unaveně klesla do dlaní, zkřížených na stole. Byl to tentýž stůl, který vyrobil té, jež nyní ležela tichá a chladná na lůžku po jeho boku. Džunglí zavládlo hrobové ticho, přerývané jen tu a tam jímavým vzlykotem dítěte.

Opi

Na lesní planině necelou míli od pobřeží rozzuřeně pobíhal starý opičák Kerchak mezi svými soukmenovci. Mladší a slabší jedinci vyskákali do vyšších větví silných stromů, aby unikli před jeho hněvem. Raději riskovali pád z velké výšky, než aby se stavěli na odpor Kerchakovi v jednom z jeho záchvatů bezmezného vzteku. Sotva se opičákovy obrovské, zpěněné tesáky zaryly do hřbetu jednoho ze samců, ostatní se rozprchli na všechny strany. Jedna nešťastná mladá samička sklouzla z vysoké větve, na které se nedokázala udržet, přímo Kerchakovi k nohám. S divokým skřekem se na ni vrhl, vyrval jí kus kůže z boku a bil ji ulomenou větví tak dlouho, dokud jí nerozdrtil lebku. Poté spatřil Kalu, která se vracela s mláďetem z výpravy za potravou a neměla o jeho počínání nejmenší potuchy. Teprve varovný křik

jejich družek zahnal ji na zoufalý útěk do bezpečí ve větvích. Avšak Kerchak byl tak blízko, že by ji byl chytil, kdyby se neodhodlala k šílenému skoku do prázdna ze stromu na strom. Skok se jí podařil, ale jak se zachytila kmene vedlejšího stromu, prudký náraz uvolnil z jejího objetí mládě, které se jí až dosud drželo pevně kolem krku. Spatřila, jak mládě padá do hloubky téměř třiceti stop, obrací se a točí ve vzduchu. S bolestným výkřikem vrhla se Kala za ním, nedbajíc nebezpečí, které jí hrozilo od Kerchaka. Když však mládě zdvihla a přivinula k hrudi, bylo již mrtvo. Kerchak se nepokoušel Kalu více obtěžovat. Se smrtí mláděte přešla jej zuřivost stejně rychle a nečekaně, jak vyvstala.

Kerchak byl obrovský veleop. Vážil snad tři sta padesát liber. Jeho čelo bylo mimořádně nízké a vpadlé, malé oči věčně rudé, těsně přilehlé k hrubému, plochému nosu. Uši měl dlouhé a tenké, avšak menší, než bývá u podobných opů obvyklé. Jeho zlostná povaha a ohromná síla učinily jej nejmocnějším v nevelkém kmeni, kde se asi před dvaceti lety narodil. Nyní, kdy byl na samém vrcholu svých sil, nebylo v celém pralese jediného samce, který by se odvážil s ním soupeřit o vládu, ba ani jiných velkých zvířat, která by se před ním neměla na pozoru. Starý Tantor, slon, byl snad jediným, kdo se Kerchaka nebál. Kdykoli zatroubil, vyšplhal se veleop i se svými druhy na vysoké stromy.

Kmen opů, jemuž Kerchak vládl svými obrovskými tlapami a vyceněnými tesáky, čítal asi osm rodin. Každou z nich tvořil dospělý samec, jeho několik samic a mláďat - dohromady ne více, než sedmdesát opic. Kala byla nejmladší samicí opičáka jménem Tublat, což v řeči opů znamenalo Zlomený Nos. Mládě, které se zabilo nešťastným pádem ze stromu, bylo jejím prvním, neboť nebyla starší než deset let. Bez ohledu na mládí byla velká a silná - nádherné a urostlé zvíře s kulatým vysokým čelem, svědčícím o vyšší inteligenci než u ostatních samic. Snad proto měla i vyvinutější mateřský cit. Přesto zůstávala především opicí, silným a divokým zvířetem, příbuzným gorile, leč o poznání inteligentnějším. A právě tato vlastnost činila její druh nejobávanějším ze všech lidských prapředků.

Když opice zjistily, že Kerchakův hněv pominul, sešplhaly ze svých úkrytů ve větvích a nerušeně pokračovaly v nejrůznějších hrách. Mláďata dováděla a škorčila se mezi stromy. Někteří dospělí odpočívali na měkké podušce zetlelé zeleně, zatímco jiní převraceli zpřelámané a spadlé větve, hledající mezi brouky a plazy něco k snědku. Několik z nich se vydalo po okolních stromech sbírat ořechy, ovoce a drobná ptačí vejce.

Neuplynula ani hodina, když je Kerchak svolal a vyzval, aby ho následovali. Poté zamířil směrem k moři. Putovali většinou po holé zemi bez porostu, sledující stezky obrovských slonů, kteří na svých toulkách křížem krážem džunglí razili jediné východy z nekonečného labyrintu křovin, popínavých rostlin, lián a stromů. Pohybovali se nemotorným kolébavým krokem, opíraje sevířené pěsti o zem a pohupující těžkopádnými těly kupředu. Sotva však cesta vedla stromovým, byl jejich pohyb z větve na větev mnohem rychlejší a v ničem si nezadal s obratností jejich menších příbuzných. Po celou cestu nesla Kala své mrtvé mládě přivinuté k hrudi.

Bylo krátce po poledni, když dosáhli hřebene, odkud bylo možno přehlédnout pobřeží i se srubem, který se stal Kerchakovým cílem. Kerchak viděl již mnoho svých druhů usmrcených pronikavým zvukem, který vycházel z nevelké černé hole v rukou podivné bílé opice, žijící v onom tajuplném doupěti. Umínil si, že se kouzelné hole musí zmocnit a prozkoumat vnitřek záhadného brlohu. Velmi si přál zatnout své tesáky do hrdla neznámého zvířete, které nenáviděl a zároveň se ho obával. Proto často přicházel se svým kmenem do blízkosti srubu a vyčkával příhodné chvíle, kdy se bílá opice nebude mít na pozoru. Ještě nedávno by se zdráhal zaútočit či se jen ukázat, neboť vždy, když se tak stalo, poslala malá černá hůl některému z jeho soukmenovců svůj pozdrav, který byl zároveň pozvánkou na onen svět. Dnes však nebylo po jejím majiteli ani stopy a z místa, odkud opice shlížely do údolí, bylo vidět, že dveře srubu zůstaly otevřeny.

Opatrně a bez nejmenšího hluku plížili se veleopi džunglí k opuštěnému příbytku. Nebylo slyšet ani obvyklé mručení, ani divoké skřeky. Malá černá hůl je naučila chovat se tiše, aby ji neprobudili. Blížili se krok za krokem, až konečně Kerchak proklouzl ke dveřím a nahlédl dovnitř. Za ním stáli dva samci a Kala, svírající dosud své mládě v náručí. Uvnitř doupěte spatřili bílou opici, sedící za stolem s hlavou zabořenou v dlaních. Na lůžku ležela postava zahalená plachtovinou a z malé, nahrubo otesané kolébky ze surového dřeva se ozýval dětský pláč.

Nepozorován překročil Kerchak práh a přikrčil se k útoku. John Clayton náhle vyskočil a stál mu tváří v tvář. Pohled, který se mu naskytl, musel jej na plnit hrůzou, neboť ve dveřích stály tři obrovské opice a za nimi se houfovaly další. Kolik jich vlastně bylo - to se již nikdy nedozvěděl, neboť revolvery i pušky visely beznadějně daleko na protilehlé stěně.

Kerchak okamžitě zaútočil. Když konečně pustil ze svého smrtícího objetí cosi bezvládného, co bývalo Johnem Claytonem, obrátil pozornost ke kolébce.

Chtěl uchvátit děcko, Kala jej však předešla, popadla je, a než jí v tom mohl za bránit, vyrazila ze dveří, hledajíc útočiště na nejbližším stromě. V okamžiku, kdy uchopila dítě Alice Claytonové, upustila do kolébky vlastní mládě. Pláč živého tvora probudil v ní nový mateřský cit. Vysoko ve větvích mohutného stromu tiskla k sobě křičící děcko, vedena instinktem, který je stejně silný u divokého zvířete jako u něžné a krásné lidské matky. Náhle dítě umlklo. Teplou náručí překlenulo vzájemnou propast a syn anglického lorda a jeho dámy usnul v objetí Kaly - velké opice.

Ostatní veleopi, kteří zůstali uvnitř, zkoumali zatím důkladně obsah podivného doupěte. Kerchak, ujistiv se, že Clayton nedýchá, upřel nyní svou pozornost k tělu, které leželo na lůžku přikryto od-střížkem lodní plachty. Opatrně nadzvedl cíp pokrývky, a když spatřil další bílou opici, strhl z ní cáry šatů a uchopil ji za krk do svých obrovských huňatých tlap. Na okamžik nechal ostré nehty zařaty hluboko do chladného těla, a sotva se přesvědčil, že nejví nejmenší známky života, lhostejně se od něho odvrátil a věnoval se nerušeně ostatním věcem ve srubu.

První jej upoutala puška, visící na stěně. Po této zázračně smrtonosné holi toužil celé měsíce, avšak nyní, kdy byla na dosah, neměl dost odvahy se jí zmocnit. Opatrně se k ní přiblížil, připraven dát se na útěk, kdyby znovu pro mluvila, tak jako již tolikrát předtím, když spolu s ostatními napadl jejího bílého pána, netuše, jakou moc v sobě skrývá. Kdesi hluboko v mozku zvířete utkvěla myšlenka, že smrtonosná hůl je nebezpečná jen v rukou toho, kdo s ní dovede zacházet, přesto však trvalo dosti dlouho, než si dodal odvahy se jí dotknout. Běhaje sem a tam, obracel Kerchak

hlavu, tak aby ani na okamžik nespustil onen zajímavý předmět z očí. Opíral se přitom o své dlouhé tlapy jako o berle, kolébal ohromným trupem a vydával hluboké chrčivé zvuky, občas přervané pronikavým skřekem, z jakého se ostatním zvířecím obyvatelům džungle srst ježila hrůzou.

Náhle se před puškou zastavil. Pomalu zdvihl obrovskou tlapu, až se téměř dotýkala lesklé hlavně, avšak hned ji zase svěsil a dál neklidně pobíhal po místnosti. Zdálo se, jako by si svým počínáním a divokými výkřiky dodával odvahy konečně uchopit pušku do tlap. Znovu se zastavil a tentokrát již položil na její chladnou ocel třesoucí se dlaň, aby ji vzápětí znovu odtáhl. Tento podivný obřad opakoval pak ještě několikrát. S každým dalším dotekem rostla Kerchakova sebedůvěra, až byla puška konečně stržena z háku a octla se v jeho moci. Jakmile zjistil, že mu neublíží, začal ji prohlížet podrobněji.

Ohmatal ji z jednoho konce ke druhému, nahlédl do hlavně a prsty přejel mušku, závěr, pažbu a posléze i spoušť. Zatímco se věnoval pušce, krčily se ostatní opice u dveří a pozorovaly svého náčelníka. Náhle Kerchak stiskl kohoutek. Nevelkou místností se rozlehla ohlušující rána a opice, sedící u vchodu i za ním, padaly jedna přes druhou ve snaze uniknout. Stejně vyděšen byl Kerchak. Tak vyděšen, že zapomněl odhodit onu věc, která to vše způsobila, a vyrazil ze dveří, svíraje zbraň pevně v tlapách. Když vybíhal ven, zachytil puškou o okraj dveří otevřených dovnitř s takovou silou, že se za přehající opicí okamžitě zavřely.

Sotva se nedaleko srubu zastavil a zjistil, že stále ještě drží smrtící hůl, upustil ji na zem, jako by ho v dlani pálil kus rozžhaveného železa. Nikdy se ji nepokusil znovu najít - zvuk výstřelu ho příliš rozrušil. Nabyl však nezvratného přesvědčení, že nebude nebezpečná jen tehdy, když zůstane sama. Uplynula skoro hodina, než se opice znovu odvážily přiblížit ke srubu, aby dokončily jeho prohlídku. Ke své zlosti však zjistily, že dveře jsou zavřeny a přiraženy tak pevně, že se nedostanou dovnitř. Umně zhotovená petlice zapadla, když Kerchak vybíhal ven. Kromě pevně zamřížovaných oken nenašly opice žádný jiný otvor, kudy by vlezly dovnitř. Ještě chvíli se potulovaly kolem srubu, až se konečně vydaly zpět do hlubokého lesa na náhorní planinu, odkud vyšly.

Kala seděla dosud na stromě se svým nově nabytým bílým mládětem, když na ni Kerchak zavolal, aby se připojila k ostatním. V jeho hlase již nebylo po hněvu ani stopy, a tak se Kala lehce svezla po větvích a spolu s ostatními zamířila k domovu. Některé opice se pokoušely prohlédnout si zblízka podivné mládě, byly však okamžitě zahnány na útěk vyceněnými tesáky a výhrůžným vrčením. Teprve když daly dostatečně najevo, že mu nehodlají ublížit, dovolila jim přistoupit blíž. Dotknout se jejího chráněnce však nesměly. Kala cítila, že její nové mládě je jemné a křehké, a proto měla strach, že by mu hrubé tlapy jejich družek mohly působit bolest. Navíc byla pro ni cesta těžkou a namáhavou prací. Měla na paměti smrt svého vlastního mláděte a neustále tiskla nové dítě jednou rukou k sobě. Ostatní mláďata putovala na zádech svých matek, držíce se jich pevně kolem krku. Kala si počínala jinak. Svírala děcko v náručí, kde se jeho drobné ručky zachytily husté černé a dlouhé srsti. Již jednou zažila, jak jí mládě spadlo ze zad a zabilo se, a nechtěla, aby se něco podobného znovu opakovalo.

Bílá opice

Kala něžně opatrovala svého malého nalezence, podivujíc se tomu, že nenabývá síly a hbitosti jako mláďata jiných opičích matek. Trvalo téměř rok od chvíle, kdy si jej přisvojila, než se naučil chodit sám. A pokud jde o šplhání - bože, jak byl neobratný! Čas od času Kala rozmlouvala se staršími samicemi o svém novém mláděti, avšak žádná z nich nemohla pochopit, jak může být tak pomalé a neschopné postarat se samo o sebe. Vždyť si ani nedokázalo bez cizí pomoci sehnat potravu! Kdyby opice tušily, že dítěti bylo již třináct měsíců, když je Kala našla, byly by patrně usoudily, že je to bytost zcela neschopná života, neboť mláďata jejich kmene byla ve třech měsících pokročilejší, než tento malý cizinec po více než dvou letech.

Tublat, Kalin samec, byl tím vším znepokojen, ale protože Kala nespouštěla dítě z dozoru, nemohl nic dělat.

"Z toho velká opice nikdy nebude!" tvrdil. "Budeš ho muset stále nosit a opatrovat. Co z toho vzejde dobrého pro kmen? Nic! Bude jen přítěží. Nechme ho klidně spát někde ve vysoké trávě, abys mohla mít jiná, silnější mláďata, z kterých bychom mohli mít radost, až zestárneme."

"Nikdy, Zlomený Nose," odpověděla Kala, "i kdybych ho měla nosit nad smrtí!"

Tehdy Tublat odešel za Kerchakem a žádal ho, aby použil své moci a přinutil ji vzdát se malého Tarzana, což bylo nové jméno lorda Greystoka, znamenající v řeči opic Bílá Kůže.

Sotva Kerchak zkusil s Kalou promluvit, pohrozila, že opustí kmen, jestliže nedají jejímu mláděti pokoj. A protože to bylo v džungli nezadatelným právem každého jedince, který nebyl se svým kmenem spokojen, více ji netrápili, neboť Kala byla silná a urostlá mladá samice, kterou nechtěli ztratit.

Rok od roku dělal Tarzan stále větší pokroky, takže když mu bylo asi deset let, uměl již výborně šplhat a také na zemi dokázal mnoho pozoruhodných věcí, jakých jeho malí bratři a sestry nebyli schopni. Lišil se od nich v mnohém, a zejména jeho vynalézavost je často přiváděla do vytržení. Silou a vzrůstem však zaostával. V deseti letech byli opi již úplně dospělí a někteří z nich dosahovali výšky celých šesti stop, zatímco Tarzan byl sotva zpola odrostlým chlapcem. Ale - jakým chlapcem! Od útlého dětství používal rukou k tomu, aby se jejich pomocí přehoupl z větve na větev jako jeho matka, a jen trochu povyrostl, trávil den co den celé hodiny se svými malými soukmenovci v korunách stromů. Dokázal přeskočit vzdálenost dvaceti stop a zachytit se s naprostou přesností a bez zjevné námahy na větví, zmiřené nárazy blížícího se vichru. Dovedl se i střelhitě spustit po větvích k zemi či vyšplhat na samý vrcholek některého z tropických obrů s lehkostí a čilostí veverka.

Ač sotva desetiletý, měl sílu jako dospělý muž a byl o poznání pohyblivější než kterýkoli trénovaný sportovec. Jeho život mezi opy byl šťastný a Tarzan neměl ani zdání, že na světě existuje něco jiného než prales a divoká džungle se svými zvířaty, s nimiž se spřátelil.

Přesto si povšiml, že mezi ním a jeho druhy je značný rozdíl. Jeho do sněda opálené a nahé tělo počalo v něm náhle vzbuzovat pocit jakéhosi studu, neboť nemělo žádnou srst, podobně jako had či jiný plaz. Pokusil se zakrýt svou nahotu tím, že se od hlavy až k patě obalil hlinou, avšak ta brzy seschla a opadala. Navíc se v jejím krunýři necítil dobře, a tak se rozhodl snášet raději hanbu než nepohodlí.

V horách, které kmen často navštěvoval, bylo nevelké jezírko, v jehož průzračné a poklidné hladině Tarzan poprvé uviděl svou tvář. Bylo to za parného dne v období sucha, kdy sešel s jedním ze svých opičích soukmenovců k jeho břehu, aby se napil. Když se sklonili nad hladinu, spatřili své obličejy jako v zrcadle - divoké a drsné rysy opice vedle ušlechtilých rysů aristokratického potomka starého anglického rodu.

Tarzan se lekl. Bylo dost zlé, že neměl srst, avšak co teprve jeho tvář! Divil se ostatním opům, že se na něho vůbec mohli dívat! Co ten malý otvor v obličejí místo úst a drobné bílé zuby? Jak směšně vypadaly proti mohutným pyskům a silným tesákům jeho šťastnějších bratrů! A jeho usklípnutý nos? Byl tak tenký, že vypadal, jako by zpola umrzl! Musel se rdít, když jej porovnával s nádherně širokými nozdrami svého druha. Jaký ten měl majestátní nos! Vždyť zakrýval téměř polovinu celého obličejí! Musí to být příjemné být tak krásný, pomyslel si nešťastný Tarzan. Když spatřil své oči, byla to pro něho další rána. Hnědá skvrna obemknutá šedým kruhem, a cosi úplně bílého... Bylo to hrozné! Ani hadi nemají tak ošklivé oči jako on!

Tarzan byl tak zaujat vlastní podobou, že ani neslyšel, jak se za ním zvolna rozestupuje vysoká tráva a džunglí se přikrývá obrovské tělo. Ani mladý opičák nic netušil, neboť právě pil a jeho spokojený mlaskot bránil tomu, aby zaslechl vetřelce. Jen několik kroků za nimi se krčila Sabor, obrovská lvice, a šlehala ocasem. Potichu sunula vpřed své mocné tlapy, pokládajíc jednu za druhou měkce do porostu. Tak se blížila s břichem přitisknutým k zemi, obrovská kočka připravená vrhnout se na kořist.

Nyní byla již na dosah nic netušících kamarádů, zabraných do hry. Opatrně stáhla zadní tlapy pod sebe a na jejím krásném těle se napjaly mohutné svaly. Přikrčila se tak nízko, jako by byla přikována k zemi, a jen naježený lesknoucí se hřbet prozrazoval, že se chystá ke skoku. Na okamžik zůstala strnule ležet, a pak náhle s hrozným řevem vyskočila. Lvice Sabor byla dobrý lovec. Někomu, kdo nebyl tak chytrý jako ona, by se mohl divoký řev zdát zbytečným. Což by nedopadla svou kořist jistěji, kdyby skočila tiše? Avšak Sabor znala rychlost obyvatel džungle i jejich neuvěřitelně jemný sluch. Nenadále šustění trav bylo pro ně toutéž výstrahou jako ten nejhlasiťší řev a Sabor dobře věděla, že skočit zcela neslyšně je nad její síly. Zařvání nebylo výstrahou. Mělo nebohou obět překvapit, což stačilo k tomu, aby se jí ostré drápy zaryly do těla a zbavily ji jakékoli naděje na záchranu.

Lvice uvažovala správně. Malý opičák se přikrčil a na okamžik se roztrásl hrůzou - avšak tento okamžik stačil k tomu, aby byl zároveň jeho posledním. Jinak tomu bylo s Tarzanem - dítětem člověka. Život v džungli ho naučil duchapřítomně čelit nejružnějším nástrahám a jeho inteligence mu umožňovala uvažovat rychleji, než jak toho byly schopny opice. Řev lvice Sabor probudil jeho mozek i svaly k okamžitému činu. Před ním se prostíraly hluboké vody jezírka, za ním hrozila jistá smrt v drápech hrozné šelmy.

Tarzan neměl nikdy rád vodu, pokud mu nesloužila k uhašení žízně. Studila a nebyla příjemná, když padala z oblohy v přívalech tropických dešťů. Báł se i hromů, blesků a větru, které ji doprovázely. Kala ho před hlubinami jezera vždy varovala. A pak - což neviděl před několika týdny malou Neetu, jak zmizela pod hladinou a již nikdy se nevrátila ke svému kmeni? Avšak sotva se ozval pronikavý řev lvice Sabor, jeho bystrý rozum okamžitě zvolil menší z obou nebezpečí. Dříve než byla šelma hotova ke skoku, cítil, jak se chladná voda jezera uzavírá nad jeho hlavou. Nedovedl plavat a jezírko bylo v těchto místech značně hluboké. Neztratil však rozvahu, začal rychle mávat rukama i nohama a snažil se vydrápat na hladinu.

Instinktivně udělal několik pohybů, jako když plave pes. Za několik okamžiků se vynořil, a tu si uvědomil, že bude-li vši silou tlouci do vody, dokáže nejen udržet tělo nad hladinou, ale dokonce se pohybovat kupředu. Tímto nenadálým objevem byl velmi překvapen a potěšen, neměl však času o něm více přemýšlet. Plaval nyní podél břehu, kde spatřil šelmu, přikrčenou nad tělem jeho druha. Lvice Tarzana pozorně sledovala, čekajíc, že se vrátí na břeh. Ten však setrval ve vodě. Místo aby začal křičet vysokým hlasem, což v jeho kmeni znamenalo volání o pomoc, vydal několik výstražných zvuků, varujících jeho soukmenovce před nepřítelem. Téměř současně zazněla zdálí odpověď a houf opic se vydal kvapem větvením stromů k místu neštěstí. Na čele běžela Kala, neboť poznala, že hlas patří Tarzanovi, a po jejím boku matka nešťastného opičáka, který ležel v krvi pod tlapami ukrutné lvice. Ač silnější a lépe uzpůsobená k boji než kterákoli z opic, nejevila Sabor zájem střetnout se s rozlícenou smečkou. S nenávisným zamručením uskočila do křoví a zmizela v džungli.

Tarzan mezitím doplaval ke břehu a rychle se vydrápal na suchou zemi. Pocit svěžesti a úlevy vyvolaný koupelí ve studené vodě jej příjemně překvapil a od té chvíle nevynechal jedinou příležitost ji zopakovat. Kala tomu dlouho nemohla přivyknout. Ostatní opice - jestliže k tomu byly přinuceny - dokázaly také plavat, avšak do vody lezly nerady a nikdy tak nečinily dobrovolně.

Dobrodružství s lvicí nebylo pro Tarzana ničím nepřijemným, neboť podobné události zpestřovaly suchopárnost jeho života, tvořeného nekonečným koloběhem hledání potravy, jídla a spánku. Kmen, k němuž patřil, sídlil na území o rozloze asi pětadvaceti mil podél pobřeží a padesáti mil do nitra pevniny a často trávil celé měsíce na jediném místě. Když se však vydal na pochod pralesem, dokázal přejít z jednoho konce svého hájemství na druhý za několik málo dní. Vše záleželo na zásobách potravy, počasí i blízkosti zvířat, která jim mohla být nebezpečná. Sám Kerchak nejednou nutil své soukmenovce ke dlouhým pochodům jen proto, že se mu protivilo setrávat na témže místě příliš dlouho. V noci, kdy je překvapila tma, spali na zemi, přikrývajíce se rozložitými listy palem. Za chladného počasí uléhali po dvou či po třech, aby se zahřáli.

Tak spával i Tarzan po celá léta v náručí Kaly. Bylo jisto, že ono divoké zvíře milovalo své dítě, ač bylo jiné rasy, a

Tarzan jeho lásku opětoval, dává mu svrchovaně najevo veškerý cit, který by býval patřil jeho krásné mladé matce, kdyby byla zůstala naživu. Byl-li Tarzan neposlušný, nejednou ho vyplatila, avšak častěji se s ním mazlila a hrála si s ním.

Tublat, Kalin samec, Tarzana od samého počátku nenáviděl a nejednou zamýšlel sprovodit jej ze světa. Ani Tarzan nevynechal jedinou příležitost dát svému pěstounovi najevo, že vůči němu chová tytéž pocity, a kdykoli ho mohl beztržně vydráždit či se mu pošklebovat - ovšem vždy jen tehdy, byl-li pod ochranou Kaly či v bezpečí tenkých větví ve vrcholcích vysokých stromů - činil tak se zjevným uspokojením. Jeho vyšší inteligence a chytrost dovolovaly mu vynalézat bezpočet nejrůznějších kousků, jimiž ztrpčoval Tublatovi život. Již jako malý chlapec dokázal splétat z dlouhých travin provazy, které Tublatovi nastavoval tak, že přes ně klopýtal, či se snažil otočit mu je kolem krku a pověsit ho na některé převísle větvi. Díky vytrvalým pokusům naučil se vázat různé uzly a smyčky, s nimiž si pak v četných hrách s mladými opicemi krátil dlouhou chvíli. Vše, co Tarzan dělal, dělaly po něm i opice, avšak on jediný dokázal stále něco vymýšlet a zdokonalovat.

Jednoho dne, kdy si Tarzan takto hrál, hodil provaz po svém kamarádovi, drže druhý konec v ruce. Smyčka se náhodou opičákovi ovinula kolem hrdla a přinutila jej, aby překvapen zůstal stát. Hle, jaká pěkná nová hra, pomyslně si Tarzan a hned se pokusil svůj kousek zopakovat. A vskutku - po perném a vytrvalém úsilí naučil se házet lasem. Od té doby se stal Tublatův život pravým očištěm. Ve spánku, na cestách, ve dne ani v noci si nemohl být jist, zda Tarzanova smyčka nesevě jeho hrdlo a neuškrtí ho. Kala Tarzana kárala, Tublat přísahal strašnou pomstu a starý Kerchak varoval a hrozil - ale vše nadarmo. Tarzan nikoho z nich neposlušoval a jeho smyčka zakroužila kolem Tublatova krku, vždy když to nejméně očekával. Ostatní opice projevovaly nelíbenou radost z Tublatova utrpení, neboť Zlomený Nos byl starý mrzout, kterého neměl nikdo rád. V Tarzanově bystré hlavě se rodil bezpočet nápadů. Když mohl chytat do lasa své druhy, proč by do něho nemohl chytit i lvici Sabor? Tato myšlenka se mu neustále vracela, až konečně dožrála v čin. To se však stalo až o několik let později...

Boje v džungli

Putování kmene zavedlo opice nejednou do blízkosti liduprázdného, poklidného srubu na břehu zátoky, který byl Tarzanovi nevyčerpatelným zdrojem tajemství a zábavy. Často celé hodiny nahlížel do oken zahalených záclonami, či vyšplhal na střechu a díval se do černé hloubi komína v marné snaze přijít na kloub všem tajuplným záhadám ukrytým mezi těmito silnými zdmi. Jeho dětská fantazie vykouzlila tajemná stvoření skrytá uvnitř a nemožnost dostat se k nim jen znovu podněcovala touhu záhadný vnitřek srubu prozkoumat. Nekonečně dlouho šplhal po střeše a prolézal místa kolem oken, aby objevil vchod. Dvěři si příliš nevšímal, neboť mu připadaly stejně nepropustné jako zdi.

Bylo to při jedné další návštěvě okolí srubu, krátce po příhodě s lvicí Sabor, když Tarzan, přibližuje se k příbytku, zpozoroval, že dveře zdálky vypadají jako samostatná část zdi, do které byly zasazeny. Tehdy jej poprvé napadlo, že právě to by mohl být onen vchod, který tak dlouho marně hledal. Byl sám, což bývalo často, neboť opi neměli srub rádi. Vzpomínka na hřmící hůl neztratila ani po tolika letech na účinnosti a obestřela opuštěné obydlí bílé opice závojem tajemství a hrůzy. O tom, jak byl srub spjat s Tarzanovým osudem, nikdy nikdo nemluvil. Řeč opů měla jen málo slov a sotva by dokázala popsat jak jeho podivné obyvatele, tak věci, které se nacházely uvnitř. Než Tarzan dospěl natolik, aby vše pochopil, byla celá událost dávno zapomenuta. Kala mu zmateně a nepřiliš srozumitelně vysvětlila, že jeho otcem byla podivná bílá opice, nikdy se však nedověděl, že ona není jeho vlastní matkou.

Toho dne šel přímo ke dveřím a celé hodiny je všelijak zkoumal a hrál si se závěsy, klikou a petlicí. Konečně našel správný způsob, jak se dostat dovnitř, a skřípající dveře se před jeho užaslými zraky otevřely dokořán. Chvíli se neodvažoval vstoupit, až konečně jeho oči přivyklý matnému pološeru a on opatrně překročil práh. Uprostřed na podlaze ležely pozůstatky nějaké bytosti, přikryté čímsi plesnivějícím a zpuchřelým. Na posteli nalezl cosi podobného, leč menšího, a v malé kolébce vedle lůžka byla drobná kostra opičího mláděte. Malý Tarzan si příliš nevšímal těchto němých svědků hrozné tragédie, jež se tu kdysi odehrála. Divoký život v džungli ho naučil pohlížet lhostejně na mrtvá či umírající zvířata, a i kdyby byl tušil, že se dívá na své vlastní rodiče, nebyl by o nic víc pohnut. Mnohem víc jej upoutal nábytek a ostatní věci v místnosti. Zevrubně je všechny prohlédl - podivné nářadí, zbraně, knihy, papír, šatstvo - vše, co ještě dokázalo vzdorovat neúprosnému zubu času. Otvíral bedny a zásuvky, k čemuž nebylo třeba přílišné námahy, a zjistil, že jejich obsah je mnohem lépe zachován než věci, které ležely volně. Mezi jiným našel i starý lovecký nůž, jehož ostrou čepel si hned pořežal prsty. Nedbaje toho, začal s ním provádět různé pokusy a objevil, že touhle novou hračkou může sekat i otesávat dřevěné třísky ze stolu a židlí. Dlouho se tím bavil, až konečně, unaven, našel zaujetí ve zkoumání dalších záhad. Na polici s knihami nalezl cosi s pestře malovanými obrázky - byla to dětská ilustrovaná abeceda:

A is for Archer
who shoots with a bow
B is for boy
his first name is Joe

Tyto obrázky jej velmi zaujaly. Bylo tu mnoho opic, které měly obličej jako on, a pod jednou ze značek našel několik malých opiček, jaké vidával mezi stromy v pralese. V celé knize však nebylo tvora, který by připomínal Kerchaka, Tublata nebo Kalu. Zpočátku se Tarzan pokoušel vyjmout obrázky z listů, avšak záhy pochopil, že nejsou skutečné, i když neměl ani tušení, k čemu slouží, a nedovedl je slovy popsat. Lodě, vlaky, krávy či koně byli pro něho zcela bez významu a také ho zdaleka tak nepřekvapili, jako malé figurky mezi a pod barevnými obrázky. Domníval se, že jde o

nějaký zvláštní druh brouků, neboť mnohé z nich měly nohy. Nikde však nemohl najít žádnou figurku s očima a ústy... Takové bylo Tarzanovo první seznámení s písmeny abecedy, ač mu bylo již víc než deset let. Samozřejmě nikdy předtím písmena neviděl a nemluvil s nikým, kdo by měl sebemenší představu, že něco podobného existuje, ba ani neslyšel nikoho číst. Není proto divu, že si nedovedl vysvětlit smysl těchto podivných znamének.

Asi uprostřed knihy našel svého starého nepřítele, Ivici Sabor, a o něco dále pak svinutého hada Histaha. To bylo vzrušující! Dosud nic ho tak nezaujalo. Zcela zabrán do prohlížení ani neupozoroval, že se blíží soumrak a obrázky přestávají být zřetelnými. Vložil knihu zpět do přihrádky, kterou zavřel, neboť si nepřál, aby kdokoli jiný jeho poklad našel a zničil. Když vycházel do houstnoucí tmy, přibouchl dveře na petlici, jejíž tajemství toho dne odhalil. Ještě než opustil srub, zahlédl lovecký nůž, který předtím upustil na podlahu. Zdvihl jej a vzal s sebou, aby se jím pochlubil svým kamarádům.

Sotva udělal několik kroků směrem do džungle, vyvstalo před ním ze stínů nízkého křoví mohutné tělo. Zpočátku myslel, že to je někdo z jeho kmene, avšak záhy zjistil, že stojí tvář v tvář Bolgani, obrovské gorile. Byla tak blízko, že již nebylo možno pomýšlet na útek. Tarzan věděl, že se jí musí postavit a bojovat, neboť tato zvířata byla úhlavními nepřáteli jeho kmene a nikdo z té či oné strany neměl s protivníkem slitování, ani o ně nikdy neprosil. Kdyby byl Tarzan dospělým samcem svého kmene, byl by gorile rovnocenným soupeřem, avšak protože byl jen malým anglickým chlapcem, byť na svůj věk neobyčejně silným a urostlým, neměl v boji nijaké naděje. V jeho žilách však kolovala krev nejlepších válečníků a mimoto nabyl za svého krátkého života mezi divokými šelmami džungle značné zručnosti.

Chlapec neznal strach. Jeho malé srdce bilo nyní rychleji, ale to bylo více vzrušením z nového dobrodružství. Kdyby se naskytla příležitost, snad by uprchl, avšak jen proto, že mu rozum napovídal, že nebude v jeho silách přemoci obra stojícího proti němu. Ač věděl, že úspěšný boj je nemyslitelný, postavil se gorile zpřímá a statečně, bez sebemenší známky strachu či paniky. Narazil do zvířete a udeřil do jeho mohutného těla zaťatými pěstmi. Bylo to stejně pošetilé, jako kdyby moucha chtěla přemoci slona. V jedné ruce však Tarzan dosud třímал nůž, který našel ve srubu, a jakmile jej šelma, bijíc a kousajíc, sevřela v smrtícím objetí, náhodou obrátil jeho hrot přímo proti její zarostlé hruď. Gorila zařvala bolestí a vztekem, sotva jí nůž pronikl hluboko do těla. V této jediné chvíli se Tarzan naučil používat ostrou a třípytivou hračku, takže když jej rozlíčená šelma srazilla k zemi, zarazil jí několikrát po sobě čepel nože až po střenku do prsou. Gorila, bojující po způsobu svého rodu, bila kolem sebe strašnými ranami a mohutnými tesáky rvala kusy živého masa z chlapcova hrdla a hruď. Chvilí sebou zmítali v divokém zápase. Stále slaběji bodala rozedraná a krvácející Tarzanova ruka dlouhou ostrou čepelí do těla gorily, až posléze strnula v křeči a mladý lord Greystoke zůstal ležet jakoby bez života na zetlelém porostu pokrývajícím jeho rodnou džungli.

Míli odtud, hlouběji v pralese, zaslechl kmen opů divoký řev gorily. Kerchak, jak bylo jeho zvykem v případě nebezpečí, ihned svolal své soukmenovce, aby se semkli proti společnému nepříteli, neboť gorila mohla být jen jednou z celého stáda, ale i proto, aby se přesvědčil, zda nikdo z kmene nechýbí. Brzy se ukázalo, že chybí právě Tarzan. Tublat odmítal jít mu na pomoc. Ani Kerchak neměl Kalina podivného malého chráněnce příliš v oblibě, a tak dopřával Tublatovi sluchu, až se konečně otočil, pokrčil rameny a chystal se ulehnout na hromadu listů. Avšak Kala byla jiného mínění. Sotva se dověděla, že Tarzan zmizel, nečekala na nic. Doslova letěla hustým větrovým k místu, odkud se ozýval řev gorily.

Nastala úplná tma. Měsíc, který právě vyšel, ozářil prales svým matným svitem, vrhaje podivné groteskní stíny hustým listovím. Tu a tam se jeho paprsky prodraly až k zemi, avšak většinou jen umocňovaly naprostou temnotu v hloubi džungle. Jako obrovský přízrak řítila se Kala k bojišti, tu se vyhýbajíc dlouhé větvi či opět přeskakujíc z jednoho jejího konce na druhý. Znalost džungle vedla ji k přesvědčení, že již nemůže být daleko. Zvuky, které vydávala gorila, svědčily o tom, že bojuje na život a na smrt s některým z obyvatel pralesa. Náhle řev ustal a džunglí se rozhostilo mrtvé ticho. Kala nechápala, co se děje. Věděla jen, že gorilí výkřik zazněl v smrtelné agónii. Nerozeznamenala však jediný zvuk, podle něhož by poznala, kdo byl jejím protivníkem. Nedovedla si představit, že by její malý Tarzan dokázal zabít tak obrovské zvíře, a proto s každým dalším krokem postupovala čím dál obezřetněji. Nakonec se opatrně spustila do nejnižších větví, hledíc upřeně do tmy protkané měsíčními paprsky, aby objevila stopu po zápase.

Náhle na ni narazila. Na nevelké holé mýtině leželo v plném měsíčním světle rozervané a zkrvavené tělo chlapcovo a vedle něho obrovská gorila, nejevící známky života. S hlasitým zavytím vrhla se Kala k Tarzanovi, sebrala jeho bezvládné tělo ze země a přitiskla je k hruď. Konečně zaslechla slabý tlukot statečného srdce. Něžně nesla Tarzana zpět potměnou džunglí až k místu, kde odpočíval její kmen. Po mnoho dní a nocí jej pak hlídala, nosila mu potravu a vodu a odháněla dotěrný hmyz od jeho strašných ran. O tom, jak rány léčit, neměla ubohá Kala ani zdání. Mohla je jen udržovat v čistotě způsobem, jakým tak činí všechna zvířata.

Blahodárná moc přírody počala záhy působit. Zpočátku Tarzan odmítal jíst, jen sebou prudce zmítal v horečkách. Dožadoval se vody, kterou mu Kala přinášela jediným způsobem, jakým dovedla ve vlastních ústech. Žádná lidská matka by nedokázala projevit tolik nesobecké a obětavé oddanosti, kolik jí tato ubohá divoká šelma projevovala malému osiřelému mláděti, které jí svěřil osud.

Konečně horečka ustala a chlapec se začal zotavovat. Ačkoli bolest z ran byla nesnesitelná, ani jediný vzdech nepřešel přes jeho pevně semknuté rty. Část jeho prsou byla sedrána až k samým žebrům, z nichž tři byla přerazena hroznými údery gorilích tlap. Levá paže byla téměř utržena obrovskými tesáky a z chlapcovy šíje byl vyrván velký kus živého masa, takže bylo vidět krční tepnu, již ukrutné čelisti minuly jen zázrakem. S klidem šelem, které ho vychovaly, snášel Tarzan své utrpení mlčky a raději se odplížil od ostatních. Ležel sám, zahalen chomáči dlouhých trav, aby své zubožené tělo nevystavoval cizím pohledům. Jedinou Kalu měl u sebe rád. Jakmile mu však bylo lépe, odcházela i ona na delší dobu, aby hledala potravu. Po celou dobu, kdy se Tarzan necítil zdráv, jedlo to oddané zvíře samo sotva tolik, aby zůstalo na živu. Zhublo v oněch dnech do té míry, že se podobalo stínu.

Světlo poznání

Po delší době, která se trpícímu chlapci zdála věčností, mohl opět chodit, a od té chvíle se zotavoval tak rychle, že za pouhý měsíc byl opět silný a čilý jako dřív. Během toho času často přemýšlel o svém zápase s gorilou. Jeho prvním přáním bylo znovu nalézt onu podivuhodnou malou zbraň, která z něho, podceňovaného slabocha, učinila bojovníka schopného přemoci nejsilnější šelmy v džungli. Velmi si přál vrátit se znovu do srubu a pokračovat v jeho prohlídce. Jednoho časného rána se sám vypravil k bojišti. Po krátkém hledání našel čistě obrané kosti svého protivníka a nedaleko i nůž, zpola zakrytý spadlým listem. Byl pokryt rzí způsobenou vlhkem a zaschlou krví mrtvé gorily.

Tarzanovi se proměna, která se udála s jeho čepelí, nelíbila - stále to však byla tatáž hrozná zbraň, pomáhající tomu, kdo ji používá. Umínil si, že již nikdy necouvne před zlovolnými útoky starého Tublata.

Po chvíli stanul u srubu, otočil petlicí a vstoupil. Nejprve se pokusil odhalit její tajemství. Při otevřených dveřích zjistil, co je přidržuje ke stěně a jak se uvolňují. Pochopil, že je může zavřít i zevnitř, což ihned učinil, aby nebyl při svém počínání rušen. Poté začal soustavně prohledávat srub. Jeho pozornost byla brzy upoutána knihami, které na něho měly tak podmaňující vliv, že nedokázal myslet na nic jiného než na svůdné a tajuplné hlavolamy pokrývající jejich stránky. Mezi knihami byl i slabikář, několik čítanek, mnoho knížek s obrázky a velký slovník. Tarzan je prohlédl všechny, avšak obrázky jej zaujaly vždy nejvíce. Podivní malí brouci, hemžící se na stránkách, vyvolávali v něm údiv i nejrůznější domněnky, co asi znamenají.

Usedl do podřepu na stole, který kdysi vyrobil jeho otec, a sklonil své osmahlé tělo nad knihou, spočívající v silných, pružných pažích. Bujná hřiva dlouhých plavých vlasů volně splývala přes hrdé vzpřímenou hlavu a rozzářené pronikavé oči. Tarzan z rodu Opů ztělesňoval jímavý obraz prvotního člověka snažícího se probrat temnotou nevědomosti ke světlu poznání. Byl cele knihou zaujat a jeho malý obličej se krabatil úsilím dobrat se záhady podivných černých brouků. V rukou držel slabikář, otevřený na stránce, kde seděla malá opice. Byla mu podobná, avšak s výjimkou obličeje a rukou byla celá pokrytá zvláštní barevnou kůží - to byl kabát a kalhoty. Pod obrázkem byli tři malí brouci: BOY. Tarzan objevil, že na téže stránce se oni tři brouci několikrát opakují v nezměněném pořadí. A ještě něco zjistil - těchto malých brouků bylo poměrně málo a neustále se střídali, buď samotní, či ještě častěji ve spojení s jinými.

Pomalou obracel stránky, prohlížíje obrázky i text a hledaje místa, kde se vyskytují tři známí brouci. Konečně je našel pod obrázkem jiné malé opice a podivného zvířete se čtyřma nohama, jaké má šakal, kterému se však nepodobalo. Pod obrázkem bylo napsáno: A BOY AND A DOG. Hle, opět zde byli tři brouci, doprovázející malou opici.

Tarzan postupoval velmi pomalu, neboť úkol, do kterého se pustil bez sebemenší znalosti tištěné a psané řeči či povědomí, že něco podobného existuje, byl svrchoval obtížný. S prací nebyl hotov ani za den, ani za týden, ba ani za měsíc či rok. Šlo velmi pomalu, než konečně pochopil, co by mohli tito malí brouci znamenat, takže znalosti několika kombinací písmen, vytištěných pod obrázky ve slabikáři a v jedné či dvou dětských knížkách, dosáhl až po několika letech.

Jednoho dne našel v dosud neobjevené zásuvce několik tužek. Čmáral jimi po desce stolu a ke svému potěšení zjistil, že za sebou zanechávají černou čáru. Této nové hračky se věnoval s takovou hor-livostí, že zanedlouho byla deska pokryta spoustou nejrůznějších křivek. Sotva obrousil špičku první tužky, vzal druhou, avšak tentokrát již měl v úmyslu něho zcela jiného - napodobit některého z malých brouků, rozlezlých po stránkách jeho knih. Nebylo to snadné, neboť držel tužku tak, jako kterýkoli jiný člověk rukojeť dýky, což ztěžovalo psaní i čitelnost toho, co vytvořil. Ve svém úsilí však nepolevoval celé měsíce, a jak jen mohl, vydal se do srubu. Po nekonečných pokusech našel vhodnější polohu pro držení tužky - konečně ji dokázal vést správným směrem a napodobit tak kteréhokoli z natištěných brouků. Obkreslováním písmen naučil se ještě něčemu - jednoduchým počtům. Ač neuměl počítat jako jiní lidé, přece získal alespoň nějakou představu o množství. Základem jeho matematiky byl počet prstů na jedné ruce. Čím více knih prohlédl, tím více si byl jist, že již dokáže určit všechny druhy brouků nejčastěji se vyskytujících pospolu a poté je seřazovat tak, jak tomu bylo v obrázkové abecedě. V učení dělal pokroky. Nejvíce mu při tom pomáhal objemný ilustrovaný naučný slovník, neboť z obrázků se naučil mnohem víc než z textu, byť zevrubně chápal význam písmen. Jakmile zjistil, že slova jsou uspořádána v určitém sledu, s potěšením vyhledával jejich kombinace, které již znal. Vytvářením nových a nových spojení postupoval tak krok za krokem nekonečným labyrintem lidského vědění. Tehdy již přečetl celý dětský slabikář a chápal správný smysl slov. Přestal se stydět za své nahé tělo bez srsti a lidské rysy, neboť rozum mu napovídal, že je kýmisi jiným než jeho divoci a zarostlí soukmenovci. Byl MUŽ, zatímco oni byli OPI. Malí tvorové, prohánějící se pralesem, byly OPICE. Věděl také, že stará Sabor je LVICE, Histah HAD a Tantor SLON. Tak se naučil číst. Pomocí velkého slovníku a vrozené inteligence zděděné po rodičích dokázal domyslet mnohé, co hned nepochopil, a jeho domněnky většinou nebyly daleko od skutečnosti.

Vždy když kmen měnil působiště, musel učení přerušit, avšak i tehdy, daleko od svých knih, objevoval stále nové tajy této okouzující záliby. Kusy kůry či hladké pruhy holé země sloužily mu jako sešity, do nichž ostřím svého loveckého nože vrýval písmena, která se naučil. Ač zcela pohroužen do psaní, nikterak nezanedbával ostatní důležité povinnosti, které mu ukládala život mezi opy. Stále se cvičil v házení lasem a zacházení se svým ostrým nožem, který se naučil ostřit o ploché kameny.

Od chvíle, kdy se Tarzan ocitl mezi opy, se kmen značně rozrostl. Pod Kerchakovým vedením vyhnal ostatní kmeny ze svého území v džungli, takže měl vždy dostatek potravy a jen nepatrné ztráty při loupeživých výpravách proti svým sousedům. Když mladí samci dospěli, bylo pro ně pohodlnější vzít si samici z vlastního kmene či přivést zajatky z jiného kmene do Kerchakovy družiny, než aby se pokoušeli usadit se samostatně nebo dokonce soupeřit s obávaným náčelníkem o vládu v džungli. Tu i tam se některý zuřivější či silnější z nich o něco podobného pokusil, avšak nikdo tohoto nelítostného a krutého veleopa přemoci nedokázal.

Tarzan měl v kmeni zvláštní postavení. Byl sice považován za soukmenovce, avšak v mnohém se od ostatních přece jen lišil. Starší samci si jej buď nevšimli, nebo projevovali takovou nevraživost, že jen obdivuhodná mrštnost, rychlost a ochranná ruka divoké Kaly ho v mládí nejednou zachránily před smrtí. Jeho úhlavním nepřítelem byl Tublat, a snad právě proto nepřátelství ostatních vůči němu posléze ustalo. Nechávali ho nyní na pokoji, pokud ovšem některý z dospělých samců nepropadl náhle jakémusi záchvatu zuřivého vzteku, jaký čas od času přepadá mnohá divoká zvířata v džungli. Tehdy hrozilo nebezpečí každému.

Toho dne, kdy měl Tarzan nabýt všeobecné vážnosti, shromáždil se jeho kmen na malém otevřeném prostranství mezi několika nízkými kopci, které nebylo zarostlé hustou spleť popínavých rostlin a lián. Prostora byla téměř kruhovitěho tvaru. Její okraje vroubily mohutné kmeny panenského pralesa a tak hustý porost, že jediný přístup k tomuto místu byl možný korunami stromů. Zde, bezpečně před jakýmkoli vyrušením, shromažďoval se kmen velmi často. Uprostřed prostranství ležel jeden z podivných hliněných bubnů, které veleopi zhotovili pro své pozoruhodné obřady. Zvuk bubnu lidé sice již nejednou zaslechli z hloubi džungle, avšak jeho původ zůstal záhadou. Mnozí cestovatelé viděli prý bubny veleopů a slyšeli jejich tóny, doprovázené hlukem nespoutaného veselí těchto pánů pralesa, avšak jedinou lidskou bytostí, která se kdy zúčastnila divoké, šílené a opojné slavnosti Dum-Dum, byl Tarzan, mladý lord Greystoke. Snad právě z podobných primitivních obřadů vznikly veškeré ceremonie novodobé církve i státu. Po celé nekonečné věky, sahající až k samému úsvitu lidstva, tančili tito naši divocí předkové při svých obřadech Dum-Dum za zvuku hliněných bubnů a svitu tropického měsíce v nekonečných hlubinách džungle právě tak, jako za oněch pradávných dob, kdy první pračlověk seskočil z větve do měkké trávy, aby se přidal k ostatním.

Toho dne, kdy se Tarzan konečně zbavil pronásledování, prodral se kmen nízkým stromovým džunglí a spustil se přímo doprostřed prostranství. Čítal tehdy necelou stovku veleopů. Obřady Dum-Dum doprovázely vždy nějakou významnou událost v jejich životě - vítězství, zabití nepřítele, smrt některého divokého obyvatele lesa či nastolení nového vládce. Tentokrát ji bylo zabití velké opice z cizího kmene. Když Kerchakovi soukmenovci vstoupili do lesní arény, byli mezi nimi i dva statní samci nesoucí tělo mrtvého nepřítele. Složili břemeno k hliněnému bubnu a usedli vedle něho do podřepu jako stráž, zatímco ostatní členové družiny se schoulili do travnatých koutů ke spánku, dokud vycházející měsíc nedá svými paprsky pokyn k započetí divokého veselí. Po celé hodiny vládlo na mýtině mrtvé ticho, přerušované jen tu a tam křikem nádherně zbarvených papoušků či pištěním a cvrkotem drobného ptactva, poletujícího neúnavně mezi rozkvetlými orchidejemi a pestrobarevnými květy, zdobícími hustou síť větví mechem oděných lesních velikánů.

Nad džunglí se rozhostila tma a opí se počali probouzet. Brzy vytvořili velký kruh kolem hliněného bubnu. Samice s mláďaty se krčily v zástupu po jeho obvodu, zatímco před nimi, uvnitř kruhu, se rozestavili dospělí samci. Před bubnem usedly tři starší samice, z nichž každá třímala v ruce hůl spletenou z větví. Pomalu a zlehka se počaly dotýkat povrchu bubnu. Jeho temné tóny se rozezněly okolím, sotva první slabé paprsky vycházejícího měsíce postříbřily vrcholky přilehlých stromů. Jakmile světlo na planině zesílilo, zrychlily hudebnice tempo svých úderů, až se náhle prudký, rytmický tlukot rozlehl pralesem na míle daleko. Tehdy i velké šelmy ustaly v lovu a s nastraženými ušima a zvednutými hlavami naslouchaly dutým úderům bubnu, prozrazujícím, že slavnost Dum-Dum právě započala. Občas některé ze zvířat vyrazilo pronikavý skřek, jako by odpovídalo na výzvu divokého bubnu, avšak žádné se neodvážilo přiblížit či zaútočit, neboť veleopi, shromáždění ve velkém počtu, naplňovali srdce i těch nejdivočejších sousedů z džungle bázní a náležitým respektem.

Když zvuk bubnu vše přehlušil, skočil náhle Kerchak na otevřené prostranství mezi samce sedící na stráž a bubnující samice. Stojí zpřímá, pohodil hlavou a zahleděl se přímo do vycházejícího měsíce. Pak se udeřil obrovskými zarostlými prackami do hrudi a vydal strašný výkřik. Jednou, dvakrát, třikrát zazněl tento děsivý zvuk nekonečnou pustinou. Přikrčen proklouzl Kerchak tiše kolem otevřeného kruhu, odvraceje se od mrtvého těla ležícího před obřadním bubnem, avšak ve chvíli, kdy je mjel, upřel na ně dlouhý pohled svých malých zlověstných očí, podlitých krví. Poté jiný samec skočil doprostřed kruhu, a napodobiv řev svého vládce, odplížil se v jeho stopách. Další a další následovali pak rychle za sebou, až se celá džungle otřásala donekonečna se opakujícími zvuky jejich divokých skřeků. Byla to výzva a štvance zároveň.

Ve chvíli, kdy se všichni dospělí samci připojili ke kruhu, začal útok Kerchak vytrhl z hromady dřev, která tu byla složena, mohutnou palici, vrhl se na mrtvolu a vši silou ji udeřil, vyražaje ze sebe bojové vrčení. Zvuk bubnu nyní zesílil a rychlost úderů se zvýšila. Jeden po druhém přistupovali opí k oběti a po několika ranách pokračovali v běsném víru Tance smrti.

Tarzan byl jedním z této divoké, rozvášněné tlupy. Jeho osmahlé, potem zalité tělo vynikalo pružností a ladností mezi nemotornými, nevzhlednými a zarostlými těly jeho soukmenovců. Nikdo se neplížil tak dovedně při napodobování honby, nikdo nebyl tak divoký při útoku ani nevyskakoval tak vysoko při tanci. Jak rychlost i síla úderů do bubnu rostly, propadali tanečníci stále více opojení divokým rytmem a zuřivými skřeky. Skoků a přemetů přibývalo, vyceněné tesáky se zalily slinami a pysky i hrud' se potřísnily pěnou.

Celou půlhodinu trval fantastický tanec, až na Kerchakovo znamení zvuk bubnu konečně ustal a hudebnice proběhly řetězem tanečníků mezi diváky sedící po vnějším okraji kruhu. Tehdy se samci naposledy vrhli na mrtvolu a jejich strašlivé rány ji záhy proměnily v beztvornou zněť. Masa se jim dostávalo jen zřídka, a snad proto se tento obřad stal pravidelným vyvrcholením divoké slavnosti. Obrovské tesáky se zadíraly do mrtvé opice, vytrhávajíc z ní notné kusy. Nejsilnější samci se zmocnili nejuťnějších soust, zatímco slabší jedinci kroužili kolem zápasícího klubka a čekali na příležitost uzmout pro sebe alespoň odhozený zbytek.

Tarzanovi bylo masa zapotřebí jistě víc než opům. Ačkoli pocházel z lidského rodu, jemuž je maso běžnou potravou, nikdy nepomyslel, že by se jej někdy mohl dosyta najíst. Jeho hbité tělo razilo si cestu spleť zápasících opů ve snaze zmocnit se svého podílu lší, nepůjde-li to silou. Po boku mu visel otcův nůž, uložený v pochvě, kterou vlastnoručně

vynobil podle vzoru z jedné z obrázkových knih.

Konečně se mu podařilo vmísit se mezi hodovníky, právě ve chvíli, kdy se hostina kvapem chýlila ke svému závěru. Vytasil nůž a odřízl mnohem vydatnější sousto, než v jaké doufal. Byl to notný kus přední tlapy, vyčnívající zpod těla obrovitého Kerchaka, který byl tak zaujat svou nezměrnou hltavostí, že si ani nepovšiml této urážky panovnického majestátu. Tarzan se vynořil ze změti zápasníků, svíraje kořist pevně na prsou.

Mezi těmi, kdo dosud marně kroužili kolem, byl i starý Tublat. Jako jeden z prvních se dostal k hodovní tabuli a s pořádnou porcí se stáhl do ústraní, aby ji v klidu strávil. Nyní si klesl cestu k novému soustu. Sotva se Tarzan vymanil z klubka těl, zmítajících se v divokém zápase o kořist, Tublat jej okamžitě zpozoroval. Jeho malá, uhrančivá očka zasvítla zlověstnými záblesky, když zahlédla nenáviděného soka. Zračila se v nich nenávist i touha po lahůdce, kterou chlapec nesl. Také Tarzan spatřil svého nepřítele a prohlédl jeho úmysly. Hbitě uskočil v naději, že se ukryje mezi hodovníky. Avšak Tublat byl mu v patách, takže již neměl čas vyhledat úkryt a nezbývalo než opustit bojiště. Kvapem prchal k okolním stromům. Mrštným skokem se zachytil jedné z větví a poté, uchopiv úlovek do zubů, střelhlbitě vyšplhal do koruny, pronásledován Tublatem. Vzhůru, stále výš, až na samý vrcholek hrdého lesního velikána, kam se jeho těžkopádný pronásledovatel neodvážil. Tady usedl a častoval posměšky a nadávkami zuřivého veleopa, který zůstal dobrých padesát stop pod ním. Tublat byl zachvácen šílenstvím. S hroznými skřeky a řevem spustil se dolů mezi samice a mláďata, zatínaje tesáky do útlých šíjí a trhaje kusy masa z plecí a prsou nešťastnic, které mu padly do spárů. Vzří měsíce pozoroval Tarzan tento záchvat šílené zloby. Viděl samice a mláďata, prchající na stromy do bezpečí. Brzy i velcí samci uprostřed mýtiny pocítili mohutné tesáky svého šíleného druha a rázem se rozutekli do temných stínů pralesa. Kromě Tublata zůstala na mýtině jedna stará opice, hledající záchranu úprkem ke stromu, na kterém se usadil Tarzan. V patách za ní hnál se rozlícený Tublat. Byla to Kala, a jakmile Tarzan zpozoroval, že ji opičák dohání, spustil se bleskurychle z vrcholku vstříc své opatrovnici. Kala byla již pod převislou větví a přímo nad ní se choulil Tarzan, vyčkávaje, jak štvance dopadne. Kala vyskočila a zachytila se jedné z větví nad Tublatovou hlavou právě ve chvíli, kdy ji doháněl. Byla by se zachránila, ale náhle se ozvalo prasknutí, větev se zlomila a Kala se střemhlav zřítíla. Tublatovi na záda a srazila opičáka k zemi.

Oba se rychle zvedli, avšak Tarzan byl ještě rychlejší. Rozběsněný samec ocitl se tváří v tvář lidskému mláďeti, stojícímu mezi ním a Kalou. Nic nebylo divokému veleopu vítanější. S bojovným řevem skočil po mladém lordu Greystokovi, jeho tesáky však tentokrát marně toužily po kořisti. Svalnatá ruka Tarzanova se vymrštila a sevřela kostnaté opičákovo hrdlo, zatímco druhá zaťala ostrý lovecký nůž několikrát do jeho širokých prsou. Rány dopadaly jako úder blesku a neustaly, dokud Tarzan neucítil, že bezvládné tělo pod ním klesá k zemi. Sotva dopadlo, položil Tarzan z rodu Opů nohu na šíji svého věčného nepřítele, a pozdvihnuv oči k měsíci, pohodil ztepilou mladou hlavou a vyrazil vítězný výkřik svého kmene.

Jeden po druhém slézali ostatní opi ze svých úkrytů v korunách stromů a vytvořili kruh kolem Tarzana a jeho poraženého protivníka. Když se všichni shromáždili, obrátil se k nim Tarzan a promluvil v jejich řeči:

"Jsem Tarzan, velký bojovník. Necht' si všichni váží Tarzana z rodu Opů a jeho matky. Nikdo z vás není tak silný jako Tarzan. Všichni jeho nepřátelé necht' se mají na pozoru!"

Mladý lord Greystoke pohlédl přímo do zarudlých očí Kerchakových, zabušil do své mohutné hrudi a vykřikl ještě jednou.

Lovec v korunách stromů

Ráno po slavnosti Dum-Dum se kmen vydal na zpáteční cestu lesem k pobřeží. Tělo Tublatovo zůstalo netknuto na svém místě, neboť Kerchakovi soukmenovci nepožívali masa vlastních mrtvých. Pochod nebyl ničím jiným než nekonečnou cestou za potravou. Palmy s dužnatými výhonky a banány rostly tu hojně spolu s divokým ananasem. Občas se poštěstilo najít malého savce, ptáka, vejce, plazu či hmyz. V mohutných čelistech opů praskaly ořechy. Když byly příliš tvrdé, drtili je mezi kameny.

Jednou jim zkřížila cestu lvice Sabor a zahнала je do bezpečí ve vysokých větvích. Veleopi se báli její nenasytné dravosti, zatímco ona si byla vědoma jejich počtu i síly ostrých tesáků. Tarzan seděl na nízké větví přímo nad majestátným, pružným tělem, plížícím se tiše neprostupnou džunglí. Náhle mrštil po dávném nepříteli svého kmene plodem ananasu. Velká šelma se zastavila, otočila hlavu a upřela svůj pohled na odvážlivce nad sebou. S hněvivým mrsknutím ocasu vycenila tesáky a ohrnula pysky ve výhružném úšklebku, který svařil její naježený čenich a přimhouřil zlověstné oči, až se podobaly dvěma úzkým šterbinám. Se sklopenými slechy pohlédla přímo do očí Tarzanovi a pronikavě zařvala. Ze svého bezpečného útočiště na převislé větví odpovědělo lidské mládě nebojácně na tuto výzvu. Na okamžik měřili jeden druhého pohledem, a poté velká kočka zamířila do džungle, jež ji pohltila, tak jako moře pohlcuje vržené oblázky.

* * *

Tehdy se v Tarzanově mysli zrodil velký plán. Což nezabil obrovského Tublata? Není snad mocným bojovníkem? Ted' se vydá po stopě úskočné Sabor a zabije ji stejným způsobem. Stane se pak i velkým lovcem. V hloubi jeho malého lidského srdce bila velká touha zakrýt svou nahotu šaty, jak to viděl v obrázkových knihách. Tam byli všichni lidé oděni, zatímco opi, malé opice i jiní živí tvorové splývali s přírodou. Šaty jsou dozajista znakem velikosti a symbolem nadřazenosti člověka nad ostatními tvory - proč by je jinak lidé nosili? Před mnoha měsíci, když byl ještě velmi mlád, toužil po kůži lvice Sabor, lva Numy či leoparda Sheety, aby ji zakryl své tělo, které nemělo srsti a připomínalo ohyzněného hada Histaha. Ted' však byl na svou hladkou kůži hrdý, neboť potvrzovala jeho původ z ušlechtilé rasy, a obě protichůdné touhy - dokázat svou nahotou sounáležitost s prapředky, či přijmout zvyky svého rodu a obléci nevzhledný a nepohodlný oděv - vedly spolu v jeho mysli neustálý zápas.

Když se kmen po střetnutí s lvicí Sabor znovu vydal na cestu pralesem, měl Tarzan plnou hlavu myšlenek, jak svého

nepřítele zabít, a po řadu dní nemyslel na nic jiného. Přesto jednoho dne upoutala jeho pozornost zcela jiná událost. Náhle nastala tma jako o půlnoci. Zvuky v džungli umlkly a stromy stály nepohnutě jako ochromené očekáváním blížící se pohromy. Příroda strnula - ne však na dlouho. Zdáli se ozvalo tlumené, žalostné zakvílení. Přicházelo stále blíž a sílilo každým okamžikem.

Velké stromy se najednou sehnuly, jako by je k zemi tiskla čísi obrovská silná ruka. Nakláněly se stále víc, ač odnikud se neozýval jiný zvuk než hluboké a naříkavé kvílení větru. Pak se náhle pralesní obří znovu vzpřímili, mávajíce svými mohutnými korunami s ohlušujícím rachotem. Z hustých černých mračen valících se po obloze zazářilo pronikavé, oslepující světlo a zaburácel hrom. Pak se mračna protrhla a nad džunglí se rozpoutalo peklo. Opí, chvějící se studeným deštěm, choulili se pod mohutnými stromy. V oslnivé záři prudce se křižujících blesků, protínajících temnotu, bylo vidět zmitající se větve a plápolající kmeny. Tu a tam klesl některý z pralesních patriarchů, zasažen šípem blesku a tříštěn na tisíce kusů, mezi okolní stromy, strhával s sebou nesčetné větve i menší sousedy a umocňoval tak zmatek, který v džungli zavládl. Malé i větší větve, přervané zběsilým víchem, poletovaly divoce větrem bičovaným porostem, přinášeje záhubu bezpočtu obyvatel hustě osídleného světa dole pod stromy.

Po celé hodiny zuřily živly. V neustálém nebezpečí, že budou za-saženy padajícími kmeny či větvemi, ohrožovány blesky a hromobi-tím, třásky se zbědované opice strachy, dokud bouře konečně neustala. Její konec byl stejně náhlý jako její počátek. Slunce vysvitlo a příroda se znovu rozesmála. Listy i větve orosené krůpěmi deště a zvlhlé květy zazářily v plné kráse vracejícího se dne. A tak jak zapomněla příroda, zapomněly i její děti. Cílý život pokračoval jako dřív, než nastala tma a kolem zavládl strach.

Nový rozbřesk odhalil Tarzanovi tajemství oděvu. Jak příjemně by bylo v bouři pod huňatou kůží lvice Sabor! A tu se zrodil nový podnět pustit se do velkého dobrodružství...

Po několik měsíců zůstával kmen při pobřeží v blízkosti srubu, takže Tarzan měl teď více času na četbu knih. Když se opí vydali znovu na cestu, měl připraveno laso a nejedno menší zvíře se stalo jeho snadnou kořistí. Jednou zakroužilo kolem krku Horty, divokého kance. Jeho zběsilý skok, který ho měl zachránit, strhl Tarzana z převísle větve. Divoký kanec se otočil vylekán nárazem dopadnuvšího těla. Vida, že jde o snadnou kořist - mladého opičáka - sklonil hlavu a vyrazil proti překvapenému chlapci. Naštěstí zůstal Tarzan po pádu nezraněn. Dopadl jako kočka na všechny čtyři. Hned byl na nohou a s mrštností opice - již téměř byl - vyskočil na nízkou větev právě ve chvíli, kdy pod ní proběhl rozdivočelý Horta. Tehdy se na vlastní kůži přesvědčil, že jeho neobvyklá zbraň má právě tolik výhod jako nedostatků. O svůj dlouhý provaz přišel. Pochopil, že kdyby jej tenkrát lvice Sabor stáhla z větve, byl by to nepochybně jeho konec.

Trvalo řadu dní, než upletl nové laso, a jakmile byl s prací hotov, vydal se znovu na lov. Ležel na číhané v hustém listí vysoké větve, která visela přímo nad prošlapanou stezkou vedoucí k vodě. Prošlo tudy několik drobných zvířat, aniž by jim ublížil. O tak bezvýznamnou kořist nestál. Přál si chytit šelmu, aby dokázal účinnost svého nového vynálezu. Konečně přicházela ta, na kterou nejvíc čekal. Pohybující pružnými svaly vystupujícími zpod lesklé kůže, mohutná a obávaná, blížila se lvice Sabor. Její velké tlapy našlapovaly měkce a neslyšně úzkou stezkou. Hlavu měla vztyčenu, jak nikdy neochabovala v bdělosti. Dlouhý ocas se zvolna pohupoval v lадných vlnách. Přicházela stále blíž k místu, kde se Tarzan krčil na větví, třímaje v ruce smyčku dlouhého lasa. Seděl nehybně jako bronzová socha, když pod ním Sabor procházela. Učinila jeden krok, druhý, třetí, vtom jí smyčka zakroužila nad hlavou jako veliký had, a sotva pohlédla vzhůru, aby zjistila, co se děje, smyčka pevně obepnula její šíji. Prudkým trhnutím utáhl Tarzan provaz, poté jej pustil a zachytil se oběma rukama větve. Sabor byla v pasti. Překvapena obrátila se mohutným skokem do džungle. Tarzan však již nechtěl nový provaz ztratit. Zkušenost ho poučila. Jakmile ucítila, že se její smyčka zařezává stále hlouběji do hrdla, učinila Sabor druhý skok. Její tělo se ve vzduchu překotilo a dopadlo vši silou na hřbet. Tarzan upevnil konec lasa ke stromu, na kterém seděl. Až dosud byl jeho záměr naplněn beze zbytku. Avšak když se pevně usadil mezi dvojici rozeklaných větví a uchopil provaz, chtěje lvici zvednout, zjistil, že přitáhnout tuto divoce sebou zmitající horu svalů ke stromu a zavěsit ji na větev je něco zcela jiného. Váha staré Sabor byla obrovská. Jakmile vzepřela mohutné tlapy, snad jen slon Tantor by s ní dokázal pohnout.

Nyní se znovu objevila na stezce, odkud dobře viděla na původce své potupy. Řvouc zuřivostí, vrhla se do útoku a skočila po Tarzanovi, avšak když její mohutné tělo narazilo do větve, na které Tarzan seděl, tato byla již prázdná. Chlapec se lehce vyhoupl na menší větev o několik stop výš nad běsnící šelmou. Na okamžik zůstala viset na větví, zatímco Tarzan ji dráždil, házeje malými i velkými větvemi po její nechráněné tlamě. Poté šelma dopadla znovu na zem a Tarzan se rychle chopil provazu. Sabor však vycítila, že provaz je slabý, a než mohl Tarzan utáhnout smyčku podruhé, sevřela jej mohutnými če-listmi a překousla vedví.

Tarzan byl roztrpčen - jeho dokonale promyšlený plán se nezdařil. Usedl nad řvoucí šelmu, zlostně na ni křičel a snažil se ji vydráždit nejrůznějšími posměšky. Sabor pobíhala pod stromem sem a tam celé hodiny. Několikrát se příkrčila a skočila po malém skřítkovi, tančícím nad její hlavou, ale spíše by se zmocnila větru ševelícího v korunách než mrštného Tarzana.

Konečně se Tarzan hry nabažil. S výkřikem poslední výzvy trefil lvici zralým plodem, který se na její vyceněné tlamě rozlétl na tisíc kousků. Pak rychle opustil bojiště, přeskakoval ze stromu na strom vysoko nad zemí a zanedlouho opět stanul mezi svými soukmenovci. Nadýmaje hrud', líčil podrobnosti svého dobrodružství s takovou sebejistotou, že zapůsobil i na své nejzarytější nepřátele, zatímco Kala doslova křepčila radostí a pýchou.

Člověk a člověk

Tarzan z rodu Opů žil téměř beze změn divokým životem obyvatele džungle řadu let. Zesílil a zmoudřel a z knih vyčetl mnoho nového o tajuplných světech, které ležely kdesi daleko od jeho pralesa. Žít mu nikdy nepřipadalo jednotvárným

či nudným. Vždy tu bylo dost ryb, které lovil v nesčetných bystřinách a jezírkách, a Sabor i její divocí příbuzní udržovali jej stále ve střehu. Často jej pronásledovali, a ačkoli se jim nikdy nedostal do drápů, nejednou unikl s vypětím všech sil v posledním okamžiku. Rychlá byla Sabor, rychlý byl Numa i Sheeta, ale Tarzan byl jako blesk. Se slonem Tantorem se spřátelil. Jak, těžko říci. Jen obyvatelé džungle vědí, že za nejedné měsíční noci kráčeli spolu Tarzan a slon Tantor pralesem a tam, kde byla cesta průchodná, vezl Tantor Tarzana na svém mohutném hřbetu.

Mnoho dní strávil tehdy Tarzan ve srubu, kde dosud ležely nedotčeny kosti jeho lidských rodičů i Kalina mláděte. Záhy dokázal číst a rozumět téměř všemu, co v knihách objevil. Rychle a plynule psal tiskacími písmeny, jen psací písmena neovládal. Ačkoli jeho poklad čítal i několik sešitů s psanou angličtinou, bylo jich natolik málo, že Tarzan pokládal za zbytečné učit se tomuto druhu písma, byť je dokázal přečíst. A tak v osmnácti letech tento potomek anglického lorda anglicky sice nemluvil, avšak obstojně ve své mateřštině četl a psal. Nespatřil dosud jedinou lidskou bytost, neboť území, kde se svým kmenem žil, nebylo napájeno vodami žádné velké řeky, jež by sem přivedla obyvatele vnitrozemí. Ze tří stran je uzavíraly pahorky, ze čtvrté oceán. Nenašel se dosud ani jediný odvážný průkopník z lidského rodu, který by překročil hranice této neprostupné džungle.

Když Tarzan z rodu Opů seděl jednoho dne ve srubu svého otce, zahlobán do nové knihy, období, kdy jeho džungle, utajená před světem, skýtala klid a bezpečí, se právě chýlilo ke konci. Na nedaleké východní hranici se ubírala přes vrcholek nízkého pahorku podivná karavana. V čele kráčelo asi padesát černých válečníků vyzbrojených tenkými dřevěnými oštěpy, jejichž konce byly vypáleny nad plamenem, dlouhými luky a šípy. Na zádech měli oválné štíty a v nosech velké kruhy. Z jejich bujných, kudrnatých kštic trčely chocholy pestrobarevných per. Na čelech černochů byly vytetovány tři stejnobarevné pruhy a na prsou stejný počet kruhů, zapadajících jeden do druhého. Zuby těchto tvorů byly vypilovány do ostrých hrotů a divokost jejich vzezření umocňovaly masivní, odulé rty. Za válečníky následovalo několik stovek žen a dětí. Ženy nesly na hlavách těžké kotle, kuchyňské náčiní a slonovinu. Kolonu uzavírala stovka stejně oděných a vyzbrojených mužů.

Zdálo se, že karavana se mnohem více obává útoku z týlu než jakéhokoli nepřitele číhajícího vpředu. A skutečně tomu tak bylo, neboť černoši prchali před bílými vojáky, kteří je pronásledovali kvůli kaučuku a slonové kosti, ale i proto, že domorodci se jednoho dne vzbouřili proti svým pánům a zmasakrovali bílého důstojníka a jeho posádku. Po mnoho dní žili vzbouřenci ze zásob bělochů, avšak posléze byl nasazen silnější oddíl a za noci přepadl vesnici, aby pomstil smrt svých druhů. Černí vojáci ve službách bílého muže dobyli velkého vítězství, a pouhý zbytek kdysi mocného kmene unikl do džungle, do neznáma, vstříc svobodě. To, co bylo svobodou a štěstím pro tyto divoké černochoy, znamenalo však zděšení a smrt pro jednoho původního obyvatele pralesa.

Po tři dny putovala nevelká karavana houštinou, až konečně na prahu čtvrtého dne dorazila na mýtinu u břehů říčky, které se zdály méně prostoupené džunglí než všechna ostatní místa, kam dosud vstoupila. Zde začali černoši budovat novou osadu. Do měsíce byl vymýcen kus lesa, postaveny příbytky a hradby z kůlů a vysázeny bataty a kukuřice. Starý způsob života se vrátil do nového domova. Nebylo zde ani bílých mužů, ani vojáků, nebylo třeba sbírat kaučuk a slonovinu pro kruté a nevděčné plantážníky. Trvalo několik měsíců, než se černoši odvážili hlouběji do okolí své nové osady. Několik jich padlo za obětí staré Sabor, a protože džungle byla plná podobných divokých a krvelačných šelem, nepouštěli se bojovníci s ebenovou tváří více z dosahu hradeb chránících jejich bezpečí.

Jednoho dne se Kulonga, syn starého krále Mbongy, zatoulal daleko v hustém labyrintu pralesa západně od osady. Postupoval jím opatrně, maje tenké kopí neustále připraveno k boji. V levé ruce třímал dlouhý oválný štít, kryjící jeho štíhlé černé tělo. Na zádech nesl luk a v toulci bezpočet rovných šípů, jejichž hroty byly potaženy hustou lepkavou hmotou, proměňující se menší škrábnutí ve smrtelný zásah. Noc zastihla Kulongu daleko od vesnice, on však směřoval dále na západ. Konečně vyšplhal do rozezvané koruny mohutného stromu, aby si připravil místo ke spánku. Tři míle západně od něho nocoval tehdy i kmen Kerchakův.

Časně ráno druhého dne se opi probudili a vydali se do džungle za potravou. Tarzan, jak bývalo jeho zvykem, hledal potravu v okolí srubu, a než dorazil k pobřeží, vždy dosyta naplnil svůj hladový žaludek. Ostatní opi se rozutekli všemi směry. Kala postupovala podél sloní stezky a byla plně zaměstnána odhazováním zetlelých haluzí a obracením kamenů, pod nimiž hledala brouky a jedlé houby.

Vtom její pozornost upoutal slabý záchvěv podivného zvuku. Stezka před ní vedla asi padesát yardů přímo a na samém konci tohoto listnatého koridoru spatřila blížící se postavu podivného tvora. Byl to Kulonga. Kala nečekala, otočila se a zamířila podél stezky zpět, vedena instinktem zvířat svého druhu, která - nejsou-li přímo ohrožena - snaží se nepříteli spíše vyhnout, než před ním bezhlavě prchat.

Kulonga jí byl v patách. Měl teď příležitost ulovit opici a dosyta se najíst. Dal se tedy do běhu, chystaje kopí k smrtící ráně. V ohybu cesty Kalu znovu zahlédl. Ruka s oštěpem se napřáhla a svaly pod hladkou kůží se napjaly. Poté se ruka vymrštila a kopí vylétlo za Kalou. Byl to nevydařený hod - kopí sotva zavadilo o bok velké opice. S výkřikem hněvu a bolesti vrhla se Kala na svého pronásledovatele. V téže chvíli začaly větve okolních stromů praskat pod tíhou Kaliných druhů, spěchajících na místo srážky, kam je volal její hlas. Sotva Kala zaútočila, strhl Kulonga z ramene luk a bleskurychle do něho vložil šíp. Napjal tětívu a vystřelil přímo do srdce velké opice. Kala zoufale vykřikla a klesla k zemi před zraky svých ušasých soukmenovců.

S řevem a vřiskotem rozběhli se opi za Kulongou, avšak chytrý divoch prchal stezkou jako vyplašená antilopa. Leccos věděl o boji s těmito divokými, zarostlými obyvateli pralesa, a snažil se proto vzdát se jim co nejvíce. Pronásledovali ho, klestíce si cestu stromovím, avšak postupně jeden po druhém upouštěli od další honby a vraceli se na místo neštěstí. Nikdo z nich předtím neviděl jiného muže než Tarzana, a proto je onen zvláštní tvor, který se vetřel do jejich džungle, naplňoval úžasem.

Daleko na pobřeží u malého srubu zaslechl Tarzan vzdálenou ozvěnu hlasů z místa tragédie, a vytušiv, že v kmenech se cosi děje, vyběhl směrem, odkud zvuky vycházely. Sotva dorazil na místo, našel své soukmenovce zmateně pokřikující

nad mrtvým tělem jeho nešťastné matky. Tarzanův zármutek i hněv byly bezmezné. Znovu a znovu vyřázel ze sebe strašné výkřiky a bil se do prsou zaťatými pěstmi. Poté padl na tělo nebohé Kaly, aby vyplakal nezměrnou bolest svého osamělého srdce. Ztráta jediné bytosti na světě, která ho milovala, byla tím největším neštěstím, jaké zakusil. Ta divoká, ošklivá opice! Pro Tarzana byla vždy laskavá a krásná! Choval k ní veškerou vážnost, úctu a oddanost, kterou by jako anglický chlapec cítil vůči své matce. Nikdy nepoznal nikoho jiného, a tak Kale patřilo vše, co by bývalo patřilo vznešené a krásné lady Alici, kdyby zůstala naživu.

Po prvním návalu zoufalství se Tarzan ovládl, a vypyťává se ostatních opů, kteří byli očitými svědky Kaliny smrti, dověděl se vše, co mu byli schopni ve své primitivní řeči sdělit. Tarzanovi to však stačilo. Slyšel o podivné černé opici bez srsti, z jejíž hlavy vyrůstalo peří a která usmrtila Kalu tenkou větví a poté uprchla do neznáma rychleji než jelen Bara. Tarzan více neotálel. Vyskočil do větví a hnal se pralesem. Dobře znal křivolakou sloní stezku, kudy Kalin vrah uprchl a kterou chtěl přejít přímo, aby mu nadešel. U boku se mu houpal lovecký nůž a přes rameno visela smyčka. Během hodiny dosáhl stezky a slezl na zem, aby místo prohledal. V měkké hlíně na břehu malého potoka našel stopy, jaké v džungli neměl nikdo jiný než on - byly však ještě mnohem větší. Srdce se mu rozbušilo rychleji - není snad na stopě MUŽE, jednoho z vlastního rodu? Byly tu otisky dvou párů chodidel, mřícími opačným směrem.

Pronásledovaný se tudy musel vracet! Když Tarzan prohlížel novější stopu, kousek hlíny se odlomil od jejího vnějšího okraje a spadl na dno. Stopa byla velmi čerstvá a ten, komu patřila, tudy musel proběhnout před malou chvílí! Tarzan se znovu vyhoupl do větví stromů a bez nejmenšího hluku pokračoval v cestě vysoko nad stezkou.

Urazil sotva míli, když se ocitl nad černým válečníkem, který stál na malé mýtině. Muž držel v ruce štíhlý luk, do něhož právě vkládal jeden ze smrtónosných šípů. Na opačném konci mýtiny stál proti němu divoký kanec Horta se skloněnou hlavou a zpěněnými tesáky, chystaje se k útoku. Tarzan hleděl v úžasu na podivného tvora pod sebou, který mu byl podoben postavou, avšak lišil se od něho tváří i barvou pleti. V Tarzanových knihách byl také vyobrazen ČERNOCH, ale jak vzdálený byl plochý, matný tisk tomuto pružnému ebenovému tělu kypícímu životem! Stál zde skutečný muž s napjatým lukem. Tarzan v něm nepoznal černocho, nýbrž LUČIŠTNÍKA ze své obrázkové knihy. Bylo to podivuhodné! Tarzan téměř zapomněl na svůj původní úmysl, tak byl rozzechvřen nenadálým objevem. A neměně vzrušující bylo to, co následovalo.

Svalnatá černá ruka napjala tětivu. Divoký kanec Horta vyrazil k útoku a v tu chvíli černoch vypustil otrávený šíp. Tarzan uviděl, jak se s rychlostí blesku zarývá do štětinatého divočákovy krku. Sotva šíp opustil luk, vložil do něho Kulonga další. Kanec se černochovi přiblížil tak rychle, že ten již nestačil vystřelit. Mohutným skokem přelétl rozzuřené zvíře a s nebyvalou rychlostí vystřelil druhý šíp do Hortova hřbetu. Vzápětí uskočil do blízkého stromu. Kanec se otočil, aby na svého nepřítele naposledy zaútočil. Učinil několik skoků, pak se zapotácel a padl na bok. Na zlomek vteřiny se jeho svaly stáhly v smrtelné křeči, poté se znovu uvolnily a divočák zůstal ležet bez hnutí. Kulonga vyšel ze svého úkrytu. Nožem, který visel po jeho boku, odřízl z kancova těla několik notných kusů. Pak uprostřed stezky rozdělal oheň, aby maso upekl a zahnal hlad. Zbytek zanechal na místě, kde kance skolil.

Tarzan jej pozoroval s mimořádným zaujetím. V jeho prsou planula touha Kulongu zabít, avšak touha po dalším poznání byla ještě silnější. Rozhodl se jít po stopě tohoto divokého tvora a zjistit, odkud přišel. Zabít jej mohl kdykoli později, jakmile by odložil luk a smrtónosné šípy.

Když Kulonga pojedl, zmizel za nejbližším ohbím stezky. Tarzan se tiše spustil na zem. Také on si uřízl několik kusů masa z mrtvého kance, avšak pečene se ani nedotkl. Již viděl oheň, když Ara, blesk, zničil velký strom. To, že některý z živých tvorů v džungli dokáže sám vyvolat červenožluté plameny, které pohlcují dřevo a nezanechávají po sobě víc než jemný prach, Tarzana ohromilo. Proč však černý bojovník zkazil jídlo tím, že je vložil do ohně, nedovedl pochopit. Možná, že Ara byl jeho přítel, s nímž se dělil o potravu... Ať tak či onak, Tarzana ani nenapadlo kazit si dobré jídlo podobným pošetilým způsobem. Snědl pořádný kus syrového masa a zbytek schoval u cesty pro případ, že se tudy bude vracet. Poté si lord Greystoke otřel ruce o nahá stehna a vydal se po stopě Kulongy, syna krále Mbongy, zatímco v dalekém Londýně jiný lord Greystoke, mladší bratr Tarzanova otce, poslal zpět šéfovi klubovní kuchyně kotletu s tím, že není řádně propečena, a sotva ukončil stolování, ponořil prsty do stříbrné nádoby s jemně aromatickou vodou a osušil je ubrouskem ze sněhobílého damašku.

Tarzan sledoval Kulongu celý den, vznášeje se nad ním v korunách jako tajemný démon. Ještě dvakrát ho viděl střílet z luku - jednou na hyenu Dango, podruhé na opičku Manu. V obou případech zahynulo nešťastné zvíře okamžitě, neboť jed Kulonových šípů byl čerstvý a velmi prudký. Tarzan usilovně přemýšlel o tomto podivném způsobu zabíjení a přeskakoval ze stromu na strom v uctivé vzdálenosti. Dobře věděl, že samo bodnutí šípů nedokáže tak rychle usmrtit divoké zvíře z džungle, které bylo často rozerváno a pobodáno po boji s nepřítelem, a přesto se dokázalo zotavit. Ne, bylo tu cosi záhadného, co dávalo tenkým kouskům dřeva moc zabíjet pouhým škrábnutím. Tarzan si umínil, že té záhadě musí přijít na kloub.

Oné noci spal Kulonga opět v rozeklané koruně mohutného stromu a vysoko nad ním se choulil Tarzan z rodu Opů. Když se Kulonga probudil, zjistil, že jeho luk i šípy zmizely. Černý válečník se rozzuřil a zároveň polekal. Strach byl však silnější než zlost. Prohledal okolí stromu, větve i korunu. Nikde však ani stopy po luku, šípech či nočním zloději. Kulonga propadl panice. Při lovu opice přišel o oštěp a teď, když zmizel luk i šípy, zůstal bezbranný. Nezbylo mu víc než pouhý nůž. Jeho jedinou nadějí bylo dorazit co nejrychleji do osady. Nabyv jistoty, že není daleko od domova, dal se do běhu. Několik yardů za ním vynořil se z neproniknutelné houštiny Tarzan z rodu Opů a vydal se po jeho stopě. Luk a šípy byly pevně přivázány k vrcholku mohutného stromu, z něhož byl těsně nad zemí vyříznut kus kůry a o něco výš v půli přerýznuta větev. Tak si Tarzan označoval lesní cesty a skrýše.

Zatímco Kulonga pokračoval v cestě, přiblížil se k němu Tarzan natolik, že nyní putoval spolu s ním, těsně nad jeho hlavou. Laso nyní držel svinuté v pravé ruce, připraven kdykoli zaútočit na svou oběť. Odkládal onen okamžik jen

proto, že chtěl zjistit cíl cesty černého bojovníka. Konečně byl za svou trpělivost odměněn, neboť uviděl rozlehlou planinu, na jejímž konci stálo mnoho podivných doupat. Tarzan byl v té chvíli přímo nad Kulongou. Les zde náhle končil a před ním se otevřely dvě stovky yardů osázených polí mezi džunglí a osadou.

Tarzan musel jednat rychle, aby mu kořist neunikla. Byl již natolik zkušený, že vždy, když byl zaskočen něčím nenadálým, dokázal myšlenku okamžitě proměnit v čin. A tak sotva se Kulonga vynořil ze stínů džungle, spustila se tenká spirála provazu z nejnižší větve mohutného stromu na samém okraji Mbongových polí, a dříve než královský syn učinil několik kroků k mýtině, smyčka mu sevřela hrdlo.

Tarzan strhl nešťastnou oběť zpět tak rychle, že zoufalý výkřik uvízl Kulongovi v hrdle. Poté jej začal přitahovat k sobě, až jeho tělo s provazem kolem krku zůstalo bezvládně viset ve vzduchu. Tarzan vyšplhal na silnější větev a vytáhl Kulongu do koruny stromu. Upevnil provaz, sestoupil níže a zaťal svůj lovecký nůž černochovi do srdce. Kala byla pomstěna.

Tarzan si černochovo tělo prohlédl, neboť dosud nikdy neviděl lidskou bytost. Jeho zrak spočinul na noži, pochvě i opasku. Neváhal a vše Kulongovi odebral. Zaujal jej měděný náramek, který si ihned navlékl na nohu. Ušetřena nezůstala ani čelenka z per. Velmi se podivil černochovu tetování na čele a na prsou i jeho ostře vypilovaným zubům. Konečně se rozhodl slézt dolů, neboť pocítil hlad, a zákony džungle dovolovaly pojídat maso zabité kořisti. Lze jej za toto počínání odsoudit? Dle jakých zákonů lze soudit tohoto muže opa se srdcem, tělem i duší anglického gentlemana, avšak s životním osudem divoké šelmy? Tublata, kterého nenáviděl, zabil v poctivém boji, a přece jej nikdy nenapadlo okusit jeho maso. Bylo by mu to stejně odporné, jak odporné je jiným lidem kanibalství. Avšak - kdo byl Kulonga, aby nemohl být sněden, tak jako divoký kanec Horta či jelen Bára? Což nebyl jen jedním z nesčetných obyvatel džungle, z nichž jeden požírá druhého, aby zahnal hlad? Vtom utkvělá myšlenka zastavila pohyb jeho ruky. Což se nepoučil z knih, že je člověkem? Nebyl snad lukostřelec člověk? Smí člověk pozřít lidské maso? To opravdu nevěděl. Proč tedy ono zdráhání? Ještě jednou se pokusil zaplašit nutkavou myšlenku, avšak náhle pocítil nepřekonatelný odpor. Nerozuměl tomu. Věděl jen, že maso tohoto černého muže nedokáže vzít do úst. Dědičný pud opanoval celou jeho bytost a uchránil jej před přestoupením zákona, o jehož existenci neměl ani potuchy. Rychle spustil Kulongovo tělo na zem, strhl z něho smyčku a vrátil se do džungle.

Nebezpečný přízrak

Z vysokého úkrytu pozoroval Tarzan osadu deskových chatrčí přes přilehlá pole. Zjistil, že v jednom místě se prales pojí s vesnicí, a právě sem zamířil, zachvácen zvědavostí a touhou poznat její obyvatele i podivná doupata, v nichž přebývají. Divoký život mezi šelmami uprostřed džungle nedopřál mu uvažovat jinak, než že tito tvorové jsou nepřátelé. Ani vzájemná podoba by jej nepřiměla k tomu, aby jim vyšel v ústřety jako svým druhům. Tarzanovi byl cizí podobný cit. Nevěděl nic o bratrství mezi muži. Všichni, kdo nepatřili k jeho kmeni, byli nepřátelé. Jen málokomu se dostalo takové přízně jako slonu Tantorovi. Tarzan to vše přijímal beze zloby a nenávisti. Zabíjet bylo zákonem divokého světa, v němž žil. Skýtal jen málo všedních radostí - a mezi ty největší patřil právě lov a souboje na život a na smrt. Tarzan dopřával tyto radosti stejnou měrou sobě jako ostatním, byť se sám mohl kdykoli stát kořistí, a nikoli lovcem. Tento zvláštní život nebyl pro něho školou zloby či krvežíznivosti. Radost z lovu a zabíjení s úsměvem nebyly dílem vrozené krutosti. Zabíjel proto, aby si opatřil potravu. Zabil-li z pomsty či v sebeobraně, činil tak bez vášně a zuřivosti. Jeho činy jako by připomínaly kterékoli jiné zaměstnání, které však nepřipouští nejmenší lehkovážnost. A tak i nyní, když se blížil k vesnici Mbongově, byl připraven zabít i být zabit, pokud by byl objeven.

Postupoval opatrně, neboť Kulonga jej ponaučil, že je třeba mít se na pozoru před malými, ostrými úlomky dřeva, které tak rychle a neomylně přinášejí smrt. Konečně dorazil k velkému stromu, pokrytému hustým listovým a obtěžkanému spleť popínavých rostlin. V tomto nepřístupném úkrytu vysoko nad osadou se schoulil a pozoroval v úžasu dění pod sebou. Byly tu nahé děti, pobíhající a hrající si v úzkých uličkách. Byly tu ženy, drtící sušené banány v kamenných hmoždířích či válející placky z rozemletého prosa. Venku uviděl další ženy, které žaly, plely a sklízely úrodu. Všechny měly kolem boků dlouhé pásy ze suché trávy, mnohé byly ověšeny mosaznými a měděnými sponami, náramky a ozdobnými kroužky. Kolem krku jim visely podivně svinuté paprsky drátu. Některé si vetkly do nosu masivní kruhy. Tarzan hleděl s neskrývaným obdivem na tato cizí stvoření. Klíma je ve stínu, zahlédl na samém výběžku planiny několik ozbrojených bojovníků, hlídajících patrně osadu proti cizímu vetřelci. Všiml si také, že ve vesnici pracují pouze ženy. Nikde ani stopy po muži, který by obdělával pole či pomáhal v domácnosti.

Jeho zrak nyní spočinul na ženě přímo pod ním. Před ní stál na ohništi nevelký kotlík a v něm klokotala hustá lepkavá hmota červené barvy. Po jejím boku leželo množství dřevěných šípů, jejichž hroty žena namáčela do vroucí směsi a odkládala je pak na úzký prkenný podstavec na opačné straně kotlíku. Tarzan byl u vytržení - takové bylo tedy tajemství lukostřelcových šípů. ... Postřehl ženinu opatrnost, aby se rukou nedotkla tekutiny. Když jí náhodou krůpěj ulpěla na prstě, ponořila ruku do nádoby s vodou a snažila se skvrnu setřít svazkem listů. Tarzan nevěděl nic o jedu, avšak jeho bystrý rozum mu napovídal, že je to právě ona tekutina, která zabíjí, a nikoli pouhý šíp. Jak rád by byl měl několik takových smrtonosných třísek! Kdyby tak žena alespoň na okamžik ustala v práci, seskočil by dolů, nasbíral jich plnou náruč a vrátil by se na strom, dříve než by stačila vydechnout!

Zrovna osnoval plán, jak odvrátit ženinu pozornost, když vtom uslyšel křik ozývající se z opačného konce mýtiny. Pohlédl tím směrem a spatřil černého válečníka, stojícího pod stromem, kde byl před necelou hodinou zabit vrah opice Kaly. Muž křičel, mával kopím nad hlavou a bez ustání ukazoval na cosi před sebou.

Osada byla rázem na nohou. Ozbrojení muži se vyřítli z chatrčí a hnali se mýtinou k místu neštěstí. Za nimi se houfovali starci, ženy a děti, až byla osada úplně prázdná. Tarzan vytušil, že našli tělo jeho oběti. Věděl, že ve vesnici teď není nikdo, kdo by mu zabránil odnést šípy, které ležely na dosah ruky. Rychle a tiše se spustil na zem vedle kotlíku s jedem.

Chvilí stál bez hnutí, obhlížeje bystrýma očima vnitřek ohrady. Všude bylo prázdno. Jeho zrak spočinul na otevřených dveřích blízké chatrče. Rozhodl se, že nahlédne dovnitř, a opatrně se přiblížil k doškovému stavení. Na okamžik se zastavil a naslouchal. Všude bylo ticho, a tak vklouzl do potměšilého vnitřku. Po zdech byly rozvěšeny zbraně - dlouhá kopí, podivně zahnuté nože a dva úzké štíty. Uprostřed místnosti stál hrnec na vaření a v rohu ležela rohož ze suché trávy pokrytá příkrývkami, sloužícími patrně za lůžko i ložní prádlo zároveň. Na podlaze se válelo několik lidských lebek. Tarzan ohmatával všechny předměty, zvedal oštěpy a číchal k nim, neboť nejlépe vnímal právě svým citlivým a dobře vycvičeným nosem. Rozhodl se přivlastnit si některou z oněch dlouhých, jedem napuštěných holí, avšak protentokrát dal přednost šípům. Snímal ze stěn předměty jeden po druhém a vršil je doprostřed místnosti. Na vrchol hromady položil jednu z lebek, do které vetkl členku mrtvého Kulongy. Poté poodešel několik kroků, přehlédl své dílo a usmál se.

A právě v tom okamžiku zaslechl zvenku hlasy. Polekal se. Což zde zůstal příliš dlouho? Rychle přiskočil ke dveřím a vyhlédl uličkou k bráně do vesnice. Domorodce zatím nebylo vidět, ač slyšel zřetelně, jak se blíží přes pole. Museli být již velmi blízko. Jako blesk skočil k hromadě šípů. Nabral jich tolik, kolik unesl v jedné ruce, převrátil kotlík s jedem a zmizel v korunách právě ve chvíli, kdy první z domorodců vcházel do brány na samém konci uličky. Otočil se, aby se podíval, co se děje pod ním, balancuje vzduchem jako pták připravený zamávat křídly při sebemenším náznaku nebezpečí.

Domorodci zaplnili uličku. Čtyři z nich nesli tělo mrtvého Kulongy. Za nimi šly pomalým krokem ženy, vyrazějící podivné výkřiky a naříkavé vzdechy. Pomalu se blížily ke dveřím nešťastníkovy příbytku, kde Tarzan po sobě zanechal hotovou spoušť. Sotva několik mužů vstoupilo dovnitř, ihned se vyřítlo ven v divokém zmatku. Ostatní se shromáždili kolem nich. Mnozí rozčileně mávali rukama a cosi blábolili.

Konečně jakýsi stařec s množstvím kovových ozdob na nohou i na rukou a kostěným náhrdelníkem zavěšeným na krku vstoupil. Byl to král Mbonga, Kulongův otec. Na několik okamžiků zavládlo ticho. Mbonga předstoupil před shromážděné s výrazem hněvu a pověřivého strachu v nevzhledné tváři. Poté pronesl několik slov ke svým bojovníkům. Ve chvíli se rozběhli po celé osadě, prohledávající každou chatrč i kout za ohradou z dřevěných kůlů. Nalezli převrácený kotlík a zjistili krádež několika otrávených šípů. To však bylo vše.

Záhy se kolem náčelníka tísnila tlupa vystrašených černochů. Mbonga nedokázal vysvětlit nic z oněch záhadných událostí, které se tu odehrály. Nalezení Kulongova těla na cestě do polí v těsné blízkosti rodného domu bylo již samo o sobě dostatečným tajemstvím, avšak spoušť objevená v Kulongově příbytku naplnila mysl černochů smrtelnou hrůzou a vyvolala v ní ty nejfantastičtější představy. Postávali v malých hloučcích, mluvili šepem a vrhali kolem vyvalenýma očima ustrašené pohledy.

Tarzan je ještě chvíli pozoroval ze svého vzdušného úkrytu v koruně velkého stromu. Mnohému z jejich počínání nerozuměl, neboť pověřivost mu byla cizí a o strachu měl sotva matné představy. Slunce stálo vysoko nad obzorem. Tarzan toho dne neměl v ústech a od místa, kde ležely chutné zbytky kance Horty, jej dělilo mnoho mil. A tak nechal Mbongovu vesnici za zády a zmizel v listnatém bezpečí pralesa.

Král opů

Ještě před setměním dorazil Tarzan ke svému kmeni, i když se cestou zastavil, aby dojedl zbytky divokého kance, které si schoval předešlého dne, a snesl ze stromu Kulongovy šípy. Obtěžkán kořistí spustil se z vysokých větví mezi své soukmenovce. S pýchou vyprávěl o svém dobrodružství a ukazoval, co uloupil. Kerchak cosi zavrčel a obrátil se k němu zády, neboť na Tarzana žárlil. V jeho malém, primitivním mozku se rodila záminka, jak ukojit svou nenávist. Příštího dne se Tarzan cvičil od samého rána ve střelbě z luku. Ačkoli zpočátku ztratil téměř všechny šípy, postupně se je naučil vystřelovat se značnou přesností, a než uplynul měsíc, byl již obstojným střelcem. Za svou obratnost však zaplatil téměř celou zásobou střeliva.

Kmen zatím pokračoval ve výpravách za obživou na sousedním pobřeží, a tak Tarzan střídal cvičení v lukostřelbě se zkoumáním otcovy nevelké knihovny. A právě tehdy našel v zadní části jedné z přihrádek malou kovovou skříňku s klíčem v zámku. Několikrát pokus ji otevřít byl posléze korunován úspěchem. Uvnitř Tarzan objevil vybledlou fotografii hladce oholeného mladého muže, zlacený medailon posázený diamanty, několik dopisů a malou knížku. Vše si dokonale prohlédl. Ze všeho nejvíce se mu líbila fotografie, neboť oči na ní se usmívaly a výraz obličeje byl jasný a přímý. Byl to jeho otec. Také medailon jej zaujal, a proto si řetízek zavěsil kolem krku po vzoru černých mužů. Brilanty se na jeho snědé, hladké kůži třpytily zvláštním leskem. Dopisy nedokázal rozluštit, neboť z písma ovládal jen málo. Schoval je proto zpět do skříňky i s fotografií a pozornost obrátil ke knížce. Byla téměř celá popsaná drobným písmem. Ačkoli znal všechny malé brouky, jejich rozestavení bylo zcela nesrozumitelné. Tarzan se naučil používat slovník s obrázky, avšak ke svému zklamání zjistil, že tady mu nebude nic platný. Nenašel v něm ani jediné slovo zapsané v knížce. Nakonec knížku uložil do skříňky, rozhodnut rozluštit její tajemství později. Kdyby tak tušil, že ona knížka tají ve svých deskách odpověď na hádanku jeho podivného života! Byl to deník Johna Claytona, lorda Greystoka, psaný - jak bylo zvykem jeho autora - francouzsky.

Tarzan vložil skříňku do přihrádky. Od té chvíle choval v paměti výrazné rysy usmívající se tváře svého otce a v jeho mysli uzrálo předsevzetí dobrat se záhady neznámých slov v malé černé knížce. Zatím však byl zaměstnán čímsi zcela jiným. Protože vyčerpával zásobu šípů, nezbylo než se znovu vypravit do osady černých lidí a ukořistit další.

Příštího dne časně ráno se vydal na cestu a před polednem dorazil k mýtině. Znovu se usadil ve své skrýši na vysokém stromě a - stejně jako poprvé - uviděl ženy na polích i v ulicích, i kotlík s bublajícím jedem pod sebou. Celé hodiny ležel v úkrytu, vyčkávaje vhodné příležitosti, kdy se bude moci nepozorovaně spustit dolů a sebrat šípy, kvůli kterým přišel. Nepřihodilo se však nic, co by vesničany vylákalo z jejich domovů. Den se schyloval ke svému konci a Tarzan

dosud seděl na větvi nad kotlíkem a nic netušící ženou.

Konečně se rolnice vracely z polí. Z pralesa se vynořili bojovníci, kteří byli na lovu, a sotva se všichni ocitli za ohradou, brány byly uzavřeny a zataraseny. Osadou se rozléhal zvuk hrnců, v nichž se vařilo jídlo. Před každou chatrčí seděla žena, rozdávající dušené maso a placky z banánů a maniokové mouky. Vtom se ozvalo volání z okraje mýtiny. Byla to skupina zpozdivších se lovců, která se vracela od severu. Muži zpola vlekli a zpola nesli cosi živého. Když se přiblížili k vesnici, byla vrata ihned otevřena, aby mohli vejít.

Jakmile vesničané spatřili oběť štvance, zvedl se k nebi divoký pokřik - onou obětí byl muž! Marně se vzpírající nešťastník byl doveden do jedné z ulic, kde jej ženy i děti bily kameny a holemi. Tarzan z rodu Opů, sám mladá a divoká šelma, užasl nad surovostí svého vlastního rodu. Jediným tvorem v džungli, který trýznil své oběti, byl leopard Sheeta. Ostatní šelmy dopřály vždy svým úlovkům rychlou a milosrdnou smrt.

Jak nepatrnému zlomku života lidských bytostí naučil se Tarzan ze svých knih! Když pronásledoval lesem Kulongu, očekával, že se dostane do města plného podivných domů na kolech, vyfukujících mračna černého kouře z velkého kmene čnějícího ze střechy, či k moři pokrytému obrovskými plovoucími staveními, která - jak se naučil - byla nazývána čluny, loděmi, parníky či plavidly. Byl zklamán touto malou, chudou vesnicí obývanou černochoy, kde nebylo ani jedno stavení tak velké jako jeho srub na pobřeží. A teď byl svědkem toho, že títo lidé jsou horší než opi a stejně ukrutní jako lvíce Sabor. Od té chvíle počal si Tarzan mnohem méně vážit vlastního rodu.

Černoši uvázali zatím nebohou oběť k velkému kůlu uprostřed osady, přímo před chatrčí náčelníka Mbongy. Válečníci kolem ní vytvořili tančící a vriskající kruh, kde se blýskaly nože a hrozná kopí. V širším kruhu seděly ženy, výskajíce a tlukouce do bubnů. To Tarzanovi připomínalo slavnost Dum-Dum, a tak tušil, co bude dál. Divil se jen, že se chtějí vrhnout na svou oběť, dokud ještě žila - opi by nikdy ničeho podobného nebyli schopni. Kruh válečníků kolem přikrčeného zajatce se za zběsilého ryku bubnů stále více uzavíral. Náhle odkudsi vylétl oštěp a nešťastnou oběť proklál. To bylo znamením pro stovky dalších... Oči, uši, ramena i nohy zajatcovy byly probodány. Nebylo na jeho těle snad jediného místa, které by se nestalo terčem běsnících kopinů. Ženy a děti doprovázely obřad hlasitým křikem. Válečníci olizovali rty v divokém zanícení a předstihovali jeden druhého v krutostech, s jakými ničili svou oběť, v níž dohasínaly poslední plaménky vědomí.

Tehdy se Tarzanovi naskytla příležitost, na kterou čekal. Všechny zraky teď byly upřeny na hrůznou podívanou u mučednického kůlu. Den ustoupil temnotě bezměsíčné noci a jen ohně udržované poblíž obřadního místa vrhaly světlo na ono odporné divadlo. Lehce a mrštně svezl se Tarzan do měkké půdy na kraji ulice. Rychle sebral šíp - tentokrát všechny, neboť měl s sebou spoustu dlouhých vláken, aby je mohl svázat do otepí. Klidně je zabalil, a ještě než opustil místo, pocítil nutkání provést jeden ze svých dalších kousků. Rozhlédl se kolem, hledaje cokoli, čím by něco vyvedl oněm podivným černým tvorům, aby jej vzali opět na vědomí.

Odložil svazek šípů pod strom a proplétal se mezi stíny, až došel k chatrčí, do které vstoupil při své první návštěvě vesnice. Uvnitř byla všude tma, avšak jeho tápající ruce brzy našly předmět, který hledaly. Bez otálení zamířil zpět ke dveřím. Ledva vykročil, zachytil jeho bystrý sluch zvuk blížících se kroků. V příštím okamžiku stanula ve dveřích chatrče postava ženy. Tarzan se tiše přitiskl ke stěně a jeho ruka sáhla po dlouhém loveckém noži. Žena došla doprostřed chatrče, kde zůstala chvíli stát a mávala kolem sebe rukama. Zcela jistě to v chatrčí neznala, neboť tápala od stěny ke stěně, až posléze zamířila právě tam, kde stál Tarzan. Byla již tak blízko, že ucítil živočišné teplo jejího obnaženého těla. Sáhla do pochvy po noži, když vtom se žena obrátila se spokojeným výkřikem, neboť zřejmě našla, co hledala, a ihned opustila chatrč. Jak procházela dveřmi, Tarzan si všiml, že nese kuchyňský hrnec. Vyhlédl zpoza branky a uviděl, že všechny ženy z vesnice spěchají do svých příbytků a vycházejí s hrnci a kotly. Ty pak plnily vodou a stavěly na ohniště poblíž kůlu, ke kterému byla připoutána nebohá oběť. Vyčkav, až nikdo nebude nablízku, spěchal Tarzan ke svému svazku šípů pod velkým stromem na konci osady. Avšak ještě než skočil do nízkého větroví lesního velikána, převrhl na zemi stojící kotlík. Pak beze slova vyšplhal až na samý vrcholek, kde našel místo, odkud mohl průrvou mezi listy pozorovat dění pod sebou.

Zatímco ženy chystaly maso nešťastníkovy na vaření, postávali muži kolem, zemdlení únavou po předchozím šíleném rituálu. Osadou zavládlo ticho. Tarzan zvedl předmět, který ukořistil v chatrčí, a s přesností, již nabyl házením ovoce a kokosových ořechů, mrštil jím mezi divochy. Dopadl přímo doprostřed, zasáhl jednoho z válečníků do hlavy a srazil ho k zemi. Poté se zakutálel mezi ženy a zůstal ležet vedle kůlu, u něhož visely zbytky zajatcova těla. Na okamžik na tu věc zírali s vytřeštěnými očima a poté se s výkřiky hrůzy rozutekli do svých chatrčí. Byla to lidská lebka, šklebící se na ně bezzubými čelistmi. Pád něčeho podobného z nebe pokládali za zázrak, který silně zapůsobil na jejich pověřivost. Třáslí se hrůzou nad tímto neklamným důkazem přítomnosti neviditelné nadpřirozené síly, číhající na ně v blízkém pralesu.

Později, když objevili převrácený kotlík a zjistili, že šípů znovu zmizely, napadlo je, že rozhněvali nějakého mocného boha, když bez dovolení postavili svou osadu právě na jeho území.

Od onoho dne byla pak denně přinášena obětina pod velký strom, aby neznámý bůh byl usmířen. Sémě strachu však bylo již zaseto, a kdyby to Tarzan tušil, jistě by byl předešel mnohým útrapám, které čekaly jeho i ostatní soukmenovce.

Té noci spal v pralesu nedaleko vesnice a na druhý den časně ráno se vydal na cestu k domovu, hledaje cestou něco k snědku. Našel však jen několik jahod a drobných ponrav a hlad ukojil sotva z poloviny. Když pak v jednu chvíli pozvedl oči od poraženého stromu, pod nímž hledal, spatřil lvici Sabor, stojící uprostřed cesty ne více než dvacet kroků od něho. Velké žluté oči hleděly na něj upřeně, plny zlověstných záblesků, a rudý jazyk dychtivě olizoval rozevřenou tlamu. Sabor se přikrčila a kradla se vpřed plíživým krokem, s břichem téměř přitisknutým k zemi.

Tarzan se nepokoušel utéci. Vítal příležitost, již se dříve vyhýbal, neboť tehdy byl vyzbrojen pouhým provazem spleteným z trav. Rychle strhl z ramene luk a napjal tětivu s otráveným šípem. Sotva Sabor vyskočila, šíp jí vylétl vstříc.

Tarzan uskočil, a jakmile velká kočka dopadla těsně za ním na zem, pronikl jí druhý šíp hluboko do ledví. S hrozným řevem se šelma obrátila a ještě jednou zaútočila, aby byla vzápětí zasažena potřetí, tentokrát přímo do oka. Byla tak blízko, že Tarzan již nestačil uhnout a klesl k zemi pod tíhou obrovského těla svého nepřítele, avšak vytasil nůž a vši silou do něho bodal. Okamžik tak leželi, až Tarzan ucítil, že bezvládná masa nad ním již není schopna ublížit ani jemu, ani komukoli jinému.

S potížením se vyprostil zpod mohutného těla. Když se vzpřimil a pohlédl na trofej své zručnosti, zmocnil se ho pocit radosti a pýchy. Vypjal hrud', šlápl na krk mocnému nepříteli, a pohodiv ztepilou mladou hlavou, vyrazil vítězný výkřik opiho samce. Lesem se nesla ozvěna jeho radostného jásotu.

Ptáci umkli a drobná zvířata i divoké šelmy kvapily z onoho místa, neboť v celé džungli bylo jen málo takových, kdo by měli odvahu měřit se s veleopy. V té době pronášel zrovna jiný lord Greystoke svou řeč v Horní sněmovně, avšak nikdo se ani nezachvěl před velebnými zvuky jeho měkkého hlasu...

Sabor byla téměř nestravitelná i pro Tarzana, leč hlad brzy přemohl tuhost i nevábný zápach jejího masa. Naplniv žaludek, chystal se Tarzan ke spánku. Nejprve však musel stáhnout z lvice kůži, neboť právě ona byla příčinou, proč chtěl Sabor zabít. Obratně sejmul z těla mohutnou kožešinu. Když byl s prací hotov, odnesl trofej k rozeklanému stromu. Schoulen v bezpečí mezi dvěma větvemi, usnul hlubokým bezesným spánkem.

Nevyspalost, únava i plné břicho způsobily, že se Tarzan probudil až v poledne příštího dne. Ihned zamířil k mrtvé Sabor. Velmi se rozzlobil, když zjistil, že její tělo je ohlodáno až na kost jinými hladovými obyvateli džungle. Půl hodiny se toulal lesem, až spatřil mladého jelena. Dříve než zvíře vytušilo, že nebezpečí je nablízku, pronikl šíp jeho šíjí. Jed působil tak rychle, že po několika skocích padl jelen mrtev do porostu. Tarzan se znovu dobře najedl, tentokrát však nespál. Místo toho spěchal za svým kmenem. Hned jak jej nalezl, pyšně ukázal kůži lvice Sabor.

"Podívejte," zvolal, "vy opice Kerchakovy! Podívejte se, co dokázal Tarzan, velký bojovník! Kdo jiný mezi vámi kdy zabil někoho z rodu Numova? Tarzan je nejmocnější z vás, neboť není opem. Tarzan je..." Zarazil se však, protože v řeči opů chybělo slovo pro muže a on dovedl takové slovo anglicky napsat, nikoli vyslovit.

Kmen se shromáždil, aby si prohlédl důkaz Tarzanovy statečnosti a vyslechl jeho řeč. Jediný Kerchak stál opodál a pokoušel se zakrýt nenávist a hněv. Vtom jako by cosi šíleného blesklo jeho malým mozkiem - s řevem se vrhl mezi shromážděné druhy, a kousaje a máchaje obrovskými tlapami, zabil a omráčil několik opic, dříve než se stačily zachránit v korunách stromů. S pěnou mezi zuby a strašným řevem slídl po předmětu své bezmezné nenávisti, až jej konečně zahlédl na blízké větvi.

"Sestup, Tarzane, mocný bojovníku!" řval Kerchak. "Pojď sem, ať ucítíš zuby mocnějšího! Proč prchá mocný bojovník na strom, když se blíží nebezpečí?" A Kerchak znovu zařval. Byla to výzva jeho rodu, výzva na život a na smrt.

Tarzan se zvolna spustil k zemi. Celý kmen bez dechu přihlížel z uctivé vzdálenosti, jak Kerchak, neustávaje běsnit, napadl nepoměrně menšího soupeře. Když stál vzpřímen na svých krátkých nohou, měřil Kerchak téměř sedm stop. Jeho plece se vlnily mohutným svalstvem. Šije se podobala železnému podstavci, na který byla posazena lebka. Mezi obnaženými pysky výstražné probleskovaly obrovské tesáky a malá, zlostná očka podlitá krví svítila zuřivostí. Tarzan klidně očekával útok. Měřil sotva šest stop a jeho svaly mohly stěží obstát ve zkoušce, již měly před sebou. Luk a šípy ležely opodál, kam je Tarzan složil, než se pochlubil svým soukmenovcům Sabořinou kůží. Ted' se měl postavit obrovské síle svého nepřítele, ozbrojen toliko nožem a bystřejším rozumem.

Sotva se na něho protivník vrhl, tasil lord Greystoke nůž, a odpovídaje bojovnými výkřiky právě tak silnými a výhružnými, jaké ze sebe vyrážel rozlícený veleop, připravil se odrazit útok. Naštěstí byl dosti obratný, aby nedovolil dlouhým, zarostlým tlapám uchopit jej kolem pasu, a v okamžiku, kdy mělo dojít ke srážce, chytil Tarzan jednu z obrovitých pěstí útočníka, uskočil stranou a vrazil mu nůž až po jílec do místa pod srdcem. Než však stačil vytáhnout ostří, pokusil se veleop sevřít jej mohutnými prackami a vytrhl mu zbraň z ruky. Poté namířil širokou dlaní na Tarzanovu hlavu smrtící ránu, která - kdyby byla dopadla - rozdrtila by chlapcovu lebku na padrť. Tarzan byl však dostatečně rychlý, sehnul se a zasadil Kerchakovi mocný úder na žaludek. Op zavrával a poklesl v kolenou, zasažen smrtelně do boku, avšak s posledním vypětím sil se znovu vzchopil, aby vyprostil pěst a sevřel svého nebojácného protivníka v objetí, z něhož není úniku. Přitahoval Tarzana k sobě a sápal se mu obrovskými čelistmi po hrdle. Pevné prsty mladého lorda stiskly však jeho vlastní krk dříve, než mohl svými tesáky proniknout hladkou snědou kůží.

Tak zápasili - jeden ve snaze rozdrtit protivníka ostrými zuby, druhý svíraje pevně vrčící tlamu nepřítele v bezpečné vzdálenosti... Strašná opova síla jako by nabývala převahy a mohutné tesáky byly teď sotva palec od Tarzanova hrdla, když vtom se obrovské tělo zachvělo, křečovitě vzpřimilo a poté bezvládně kleslo k zemi. Kerchak byl mrtev. Tarzan vytáhl nůž, který mu i tentokrát pomohl přemoci silnějšího protivníka, a položil nohu na krk mrtvého veleopa. Pralesem znovu zazněl divoký skřek vítěze. Tak se stal mladý lord Greystoke králem Opů.

Lidský rozum

Jediným, kdo v kmeni Opů choval o Tarzanově autoritě pochybnost, byl Terkoz, syn Tublatův. Ostrého nože i smrtonosných šípů nového vůdce se však natolik bál, že svůj odpor omezil na drobné neposlušnosti a provokující svévolnost. Tarzan ale věděl, že jen čeká na příležitost zbavit jej vlády nenadálou lstí, a proto byl vždy ve stře-hu, aby ho Terkoz nepřekvapil.

Po dlouhé měsíce nedoznal život smečky nijakých změn, jen Tarzanova chytrost a lovecký um zaopatřovaly nyní více potravu, než tomu bylo dříve. Většina příslušníků kmene byla proto se změnou vůdce spokojena. Tarzan vodil v noci své soukmenovce k polím černých mužů, kde, varováni moudrým náčelníkem, snědli vždy jen tolik, aby zahnali hlad, a nikdy neničili to, co jim bylo k nepotřebě, jak to dělají malé opičky Manu i většina opic. Krádeže v polích sice černochy

popouzely, avšak nezavdaly příčinu, aby je přestali obdělávat. Jistě by tomu bylo jinak, kdyby Tarzan svým soukmenovcům dovolil vyplnit je docela.

Tehdy za noci Tarzan mnohokrát navštívil osadu, kde doplňoval zásobu šípů. Záhy zjistil, že u stromu, po němž slézal do ohrady, leží vždy něco k snědku, a brzy začal jíst vše, co zde černoši zanechávali. Sotva vystrašení domorodci zjistili, že jídlo noc co noc mizí, zmocnila se jich nová hrůza a strach. Ačkoli bylo zvykem nechávat jídlo venku k usmíření dobrého či zlého boha, nikdy se nestalo, že by duch skutečně přišel a obětinu snědl. To bylo něco nevídaného, co znovu vyvolalo v jejich pověřivých myslích nejrůznější představy.

To však ještě nebylo všechno. Občasné zmizení šípů i podivné kousky prováděné jakousi neviditelnou silou zmátly je natolik, že žít v novém domově stalo se jim těžkým břemenem. Mbonga a rada starších začali uvažovat o tom, že opustí vesnici a vyhledají nové sídliště. Černí válečníci teď pronikali stále hlouběji na jih, do samého nitra pralesa. Vycházeli na lov, hledající přitom místo, kde by mohli založit novou osadu. Stále častěji byl Tarzanův kmen vyrušován zatoulanými lovci. Tichá, divoká samota pralesa ožila neznámým, podivným křikem. Ani ptáci, ani zvířata se již nemohli cítit v bezpečí. Přišel člověk. Divoké šelmy křížovaly džungli dnem i nocí. Slabší jedinci prchali z jejich dosahu, aby se znovu vraceli, když nebezpečí pominulo. U člověka je tomu jinak. Jakmile se objeví, zvíře instinktivně opouští toto místo a vrací se jen zřídka či zmizí nadobro. A tak tomu bylo i s veleopy. Prchali před člověkem, jako člověk prchá před morem.

Po nějaký čas se toulal Tarzanův kmen nedaleko pobřeží, neboť jeho nový vůdce neměl v úmyslu vzdát se pokladů ukrytých v malém srubu. Avšak jakmile jeden z opů objevil velké množství černochů na březích říčky, která jim sloužila jako napajedlo, a zjistil, že lidé prosekávají džungli a staví stále nová obydlí, odmítli ostatní dál na tomto místě setrvávat. Tarzan je musel vést za nekonečně dlouhých pochodů do vnitrozemí, kam dosud lidská noha nevzkročila. Vznášeje se ve větvích, vracel se čas od času, aby strávil den u svých knih a doplnil zásobu šípů. To však bylo stále obtížnější, neboť černoši ukrývali na noc zbraně do svých chatrčí a sýpek. Nejednou je musel Tarzan pozorovat ze svého úkrytu i několik dní, než vypátral, kde jsou šípy uloženy. Dvakrát se odvážil v noci do chatrče, jejíž obyvatelé spali na rohožích, a sebral válečníkům šípy u samého lůžka. Brzy však pochopil, že tento způsob obstarávání střeliva je svrchovaně nebezpečný, a proto počal chytat osamělé lovce do lasa, bral jim zbraně a ozdoby a spouštěl pak jejich těla z vysokého stromu na cestu vedoucí k vesnici. Toto počínání černochy znovu natolik vyděsilo, že by byli osadu jistě opustili, nebýt přestávky, během níž pokaždé znovu uvěřili, že předchozí návštěva záhadného ducha byla zároveň poslední. Divoši dosud neobjevili Tarzanův srub na pobřeží, avšak král Opů žil v neustálém strachu, že jednou, až bude se svým kmenem daleko, objeví a zničí jeho poklad. A tak se stávalo, že pobýval stále častěji v blízkosti příbytku svých rodičů a stále méně se svými soukmenovci.

Mezitím začalo v jeho malé smečce, trpící nepřítomností vůdce, množství rozpeří a svárů. Tehdy s Tarzanem promluvil několik starších samců, a tak zůstal s kmenem celý následující měsíc. Povinností krále veleopů není mnoho a nejsou nikterak náročné. Odpoledne přichází Thaka, aby si postěžoval, že mu starý Mungo odloudil jeho novou samici. V tu chvíli musí Tarzan všechny svolat, a zjistí-li, že Thakova samice dává přednost novému partnerovi, nařídí, aby vše zůstalo tak, jak je, nebo rozhodne, aby Mungo dal Thakovi náhradou jednu ze svých dcer. Ať je jeho rozhodnutí jakékoli, opi je přijmou bez výhrad a spokojeně se vrátí po své práci. Jindy přichází Tana, křičí a drží se za bok, z něhož jí teče krev. Gunto, její samec, ji surově pokousal! Předvolán k vůdci kmene hájí se, že Tana je líná, nechce mu nosit ořechy ani brouky, ba ani ho poškrábat na zádech! Tehdy jim Tarzan oběma vyčíní a Guntovi pohrozí, že mu dá okusit hole, bude-li ještě Tanu trýznit. Tana pak musí slíbit, že lépe dostojí svým manželským povinnostem. A tak to jde pořád dokola. Jsou to bezvýznamné spory, avšak kdyby je neurovnal, mohly by snadno přerůst ve rvačky a nakonec i v rozpad kmene.

Tarzana unavovalo vládnout, neboť zjistil, že vedení kmene omezuje jeho svobodu. Toužil po malém srubu a moři zalitým sluncem, po klidu pevného přístřeší a nekonečných tajemstvích obsažených v knihách. Čím byl starší, tím víc si uvědomoval, jak se liší od svého kmene. Jejich zájmy se rozcházejí. Opi nedokázali přemýšlet jako on, ani nemohli rozumět ničemu z podivuhodných a krásných snů, rodících se v hlavě jejich lidského krále.

Jejich slovník byl natolik omezený, že Tarzan s nimi nemohl rozmlouvat o nových obzorech, které se v knihách otevíraly jeho dychtivým očím, ba ani o tužbách rozněcujících jeho duši. Malé dítě může cítit sounáležitost s jakýmkoli primitivním tvorem, avšak dospělý člověk nedokáže uzavřít přátelství s nikým, kdo se mu alespoň dílem nevyrovná svou inteligencí.

Kdyby žila Kala, byl by Tarzan obětoval vše, aby jí mohl zůstat nablízku, ale teď, když byla mrtva a jeho druzi, s nimiž si v dětství hrával, vyrostli v divoké a mrzuté šelmy, cítil, že je mu bližší klid a samota ve srubu, než nepříjemné povinnosti vůdce smečky. Nenávisť a žárlivost Terkoze, syna Tublatova, bránily Tarzanovi naplnit své přání a vzdát se vlády nad opy, neboť neústupný mladý Angličan - a tím Tarzan byl - nehodlal před svým zlovolným sokem složit zbraně. Že bude Terkoz zvolen za jeho nástupce, věděl dobře, neboť tento silný opičák uplatňoval svou větší sílu vůči všem samcům, kteří se odvážili vzepřít jeho hrubosti. Tarzan by býval rád zkontroloval tuto zlou šelmu bez pomoci nože či šípů. Jak dospíval, jeho síla a obratnost stále rostly, takže věřil, že se mu podaří přemoci obávaného Terkoze v pevném souboji. Opovou výhodou byly mohutné tesáky, proti nimž Tarzan nebyl náležitě vyzbrojen. K rozuzlení však došlo bez Tarzanovy pomoci a on mohl svobodně odejít či zůstat bez sebemenší poskvrny na svém čistém štítu.

Stalo se to tak: Kmen pokojně obědval, rozptýlen do všech stran, když náhle k místu, kde Tarzan ležel na břiše na břehu bystřiny a snažil se svou hbitou snědou rukou chytit některou z prchajících ryb, dolehl hlasitý řev. Celý kmen se rozběhl směrem, odkud bylo slyšet volání. Posléze našli Terkoze, který držel za srst starou samici a nemilosrdně ji bil obrovskými tlapami. Jakmile se Tarzan přiblížil, dal Terkozovi rukou znamení, aby ustal, neboť nešťastná samice nepatřila jemu, nýbrž starému opičákovi, jehož bojové dny byly dávno sečteny a neměl již sil bránit vlastní rodinu. Terkoz věděl, že je proti zákonům rodu bít samici svého soukmenovce, ale protože byl surovec, využil slabosti starého

opa a trestal ji za to, že mu odmítla dát malého hlodavce, kterého ulovila. Když Terkoz zjistil, že Tarzan se přibližuje bez luku, dál vyplácel nebohou samici a vyčkával, jak tato urážka zapůsobí na nenáviděného náčelníka.

Tarzan již neopakoval výstražné znamení a rovnou se vrhl na svého soka. Od onoho dne, kdy se střetl s velkou královskou gorilou Bolgani, nevybojoval tak lýtý zápas. Jeho nůž se tentokrát nemohl rovnat svítícím tesákům Terkozovým. Výhodu, již šelmě dávala její síla, vyrovnával rychlostí a obratností. V přímém souboji měl proti Terkozovi jen pramalé vyhlídky, a nebýt jiných schopností, byl by Tarzan, mladý lord Greystoke, zahynul tak, jak žil - jako bezejmenná divoká šelma uprostřed rovníkové Afriky. Bylo tu však něco, co jeho druhové z džungle postrádali - ona drobnost, jež je vlastně příčinou nadvlády člověka nad šelmou - lidský rozum. A právě ten jej zachránil před smrtí, již hrozilo železné objetí a rvavé tesáky Terkozovy.

Bojovali sotva několik vteřin, a již se váleli po zemi, bijíce do sebe a trhající - dvě šelmy bojující o život. Terkoz byl několikrát zasažen nožem, Tarzan byl rozedrán a zkrvaven. Na jednom místě na temeni hlavy měl kůži sedranou a natržené obočí přečnívalo přes oko, takže téměř nic neviděl. Dosud však nepozbyl sil natolik, aby neudržel Terkozovy hrozné tesáky mimo dosah své krční tepny.

Když na okamžik ustali, aby znovu nabrali dech, cosi Tarzana napadlo. Chtěl se dostat protivníkovi do týla, aby se vyhnul jeho tesákům a mohl lépe manévrovat se svým nožem. To se mu podařilo snáze, než očekával, neboť nic netušící zvíře se mu v tom nesnažilo nijak zabránit. Jakmile Terkoz zjistil, že jeho soupeř se ocitl tam, kde jej nemůže zasáhnout ani tesáky, ani tlapami, vrhl se k zemi s takovou zuřivostí, že Tarzan byl nucen pevně se přimknout ke svíjejícímu se tělu. Než jej mohl zasáhnout, Terkoz mu vyrazil nůž z ruky a Tarzan pochopil, že je bezbranný. Prudce sebou zmítaje, vyprostil se několikrát z Terkozova objetí, až konečně využil nestřežené chvíle a nasadil soupeři pravou rukou nový chvat, který se dokonale osvědčil. Jeho paže proklouzla zezadu pod Terkozovou tlapou a ovinula se kolem opičákovy krku. Bylo to cosi, co připomínalo jeden z obávaných zápasnických chvatů, který Tarzan náhodou objevil. Jeho lidský rozum okamžitě odhalil cenu tohoto objevu. Tarzan se teď snažil provést tentýž manévř levou rukou, a po chvíli praskala již Terkozova šíje, sevřena v kleštích.

Divoký pohyb ustal. Oba leželi klidně na zemi, Tarzan na zádech Terkozových. Oblá opova hlava se skláněla stále níž, tlačena k hrudi. Tarzan tušil, co bude dál. Ještě okamžik, a zláme Terkozovi vaz. A tu Terkoze zachránilo to, co Tarzanovi nejednou pomohlo - lidský rozum.

Když ho zabiji - uvažoval Tarzan - co z toho budu mít? Neztratí tak kmen jednoho silného bojovníka? Když Terkoz zemře, nepocítí mou převahu. Zůstane-li však naživu, bude výstražným příkladem ostatním opům...

"Ka goda?" zasyčel Terkozovi do ucha, což v řeči opů znamenalo "Vzdáváš se?"

Protože se mu nedostalo odpovědi, Tarzan přitlačil a šelma zavyla bolestí.

"Ka goda?" opakoval.

"Ka goda!" vykřikl Terkoz.

"Poslouchej!" řekl Tarzan, uvolňuje sevření, avšak nespouští ruce. "Jsem Tarzan, král Opů, velký lovec a mocný bojovník. Nikdo v celé džungli není tak silný. Tys řekl 'Vzdávám se!' a celý kmen to slyšel! Víckrát se nepouštěj do boje se svým králem a se svými druhy, nebo tě zabiji. Rozumíš?"

"Rozumím," přitakal Terkoz.

Tarzan jej pustil a po chvíli se všichni vrátili ke své práci, jako by se nic nebylo stalo. Potulovali se po pralese a věnovali se více hrám, než vzájemným svárům. V jejich myslích dozrálo přesvědčení, že Tarzan je vskutku mocný bojovník a podivná bytost. Podivná proto, že ač bylo v jeho silách protivníka zabít, nechal ho naživu.

Toho odpoledne, sotva se kmen shromáždil, jak bylo před setměním zvykem, povolal Tarzan, poté co si vymyl rány v chladné vodě říčky, všechny dospělé samce.

"Dnes jste viděli, že Tarzan z rodu Opů je největším z vás," řekl.

"Huh!" odpověděli opi jednothlasně. "Tarzan je velký!"

"Tarzan," pokračoval chlapec, "není jako opi. Jeho zvyky nejsou jejich zvyky. Proto se Tarzan vrátí do doupěte svého vlastního rodu u vod velkého jezera, které nemá břehů. Musíte si zvolit jiného vůdce, neboť Tarzan se již nevrátí."

A tak učinil mladý lord Greystoke první krok k cíli, který si vytkl - nalézt jiné bílé muže, jako byl on sám.

Jeho vlastní rod

Příštího rána se Tarzan, zmračený a rozbolavělý ranami, které utřil v boji s Terkozem, vydal na západ k pobřeží. Cesta ubíhala velmi pomalu. Přespál v džungli a došel ke srubu pozdě k ránu příštího dne. Několik dalších dní nevycházel ven, toliko aby nasbíral ovoce a ořechy k ukojení hladu. Záhy byl zcela zdrav až na dosud ne zcela zahojenou jizvu, která přetínala temeno hlavy od levého k pravému bolci. Byla to stopa, již po sobě zanechal Terkoz, jenž Tarzanovi strhl v boji kus kůže.

Když se začal uzdravovat, pokoušel se Tarzan zhotovit plášť ze Sabořiny kůže, která ležela po celou dobu ve srubu. Byla však seschlá a tvrdá jako dřevo. Protože ji neuměl vydlát, byl nucen vzdát se svého dlouho připravovaného záměru. Rozhodl se sebrat šaty některému z černochů v Kulongově vesnici, neboť si umínil, že musí dát jakýmkoli způsobem najevo svůj přerod ze zvířete v člověka. Nic se mu nezdálo tak výrazným znakem člověčenství, jako právě oděv. Proto nahromadil různé náramky a ozdoby, které ukořistil černým válečníkům padnuvšími za obět jeho lasu, a navěsil je na sebe stejným způsobem, jak to dělali oni. Na krku mu visel zlatý řetěz, do něhož byl zasazen diamantový medailon lady Alice, jeho matky. Přes rameno nesl toulec se šípy, upevněný na koženém řemeni. I ten byl kořistí od některého z černochů. Kolem boků měl pás z úzkých pruhů surové kůže, který si zhotovil sám, aby na něj mohl zavěsit vlastnoručně vyrobenou pochvu na otcův lovecký nůž. Dlouhý luk, který kdysi patřil Kulongovi, měl pevně přehozen

přes levé rameno.

Mladý lord Greystoke byl pozoruhodnou, bojovně vyhlížející postavou. Spousta plavých vlasů mu volně splývala na záda. Vpředu je seřízl loveckým nožem, aby mu nepadaly do čela. Jeho vzpřímená, urostlá postava byla dokonalou souhrou svalů, jaké zdobily těla antických gladiátorů, a přece měla jemné a ladné křivky, spojující v sobě kromobyčejnou sílu s pružností. Tarzan z rodu Opů byl ztělesněním prvotního člověka, lovce a válečníka. Vznešenými rysy hrdě vzpřímené hlavy mezi širokými rameny a bystrými, pronikavými očima mohl být předobrazem některého z idolů divokých a bojovných národů pralesa.

O tom všem však sám nepřemýšlel. Trápil se, neboť neměl šatů, aby všem tvorům v džungli dokázal, že není opem, nýbrž člověkem. Stále se jej zmocňovaly pochyby, zda se opem znovu nestane. Což nevyrostala na jeho obličeji srst? Všichni opi měli tváře porostlé srstí, zatímco černí mužové byli ve tváři hladcí. Viděl, pravda, ve svých knihách obrázky mužů, kteří měli pod nosem, ve tváři a na bradě vousy, avšak takových se bál. Téměř každý den brousil svůj nůž a odřezával jím mladický knír, aby zahladil potupnou stopu po příslušnosti k opičímu rodu. Tak se naučil holit - hrubě a bolestivě, leč s kýženým výsledkem.

Sotva se po krvavé řezi s Terkozem opět cítil dost silný, vydal se jednoho rána k Mbongově vesnici. Místo po stromech ubíral se klikatou stezkou v džungli. Náhle se ocitl tváří v tvář černému válečníkovi. Černochova tvář prozrazovala překvapení. Dříve než mohl Tarzan sejmut z ramene svůj luk, černý chlapík se otočil, a volaje na poplach, hnál se odtud. Tarzan ho pronásledoval ve větvích a po chvíli zahlédl další muže, hledající záchranu v zoufalém útěku. Byli tři a běželi o překot jeden za druhým hustým porostem. Tarzan je snadno předstihl, aniž by zpozorovali, že jim prolétl nad hlavami. Neviděli jej, ani když se schoulil na nízké větvi nad stezkou. Tarzan nechal prvé dva projít, avšak jakmile se přiblížil třetí, zakroužila mu smyčka kolem krku a prudké škubnutí ji zadrželo. Ozval se zoufalý výkřik oběti. Zbylí dva přehajíc se otočili a spatřili zmítající se tělo, které stoupalo taženo neznámou silou do hustého listoví stromu klenoucího se nad nimi. Se zděšeným křikem obrátili se oba ještě jednou a prchali odtud, aby se zachránili.

Tarzan odebral svému mrtvému zajatci zbraně a ozdoby a - jaká radost! - i krásné jelenicové kalhoty, které si ihned natáhl na sebe. Konečně byl oblečen jako skutečný muž! Již nebudě nikoho, kdo by pochyboval o jeho vznešeném původu. Jak rád by se byl vrátil ke svému kmeni a pochlubil se touto pozoruhodnou kořistí!

Naložil tělo oběti na záda a zamířil zvolna k malé osadě obehnané hradbami, neboť potřeboval šípky. Jen se přiblížil k ohradě, spatřil vzrušený zástup obklopující dva uprchlíky, kteří, třesouce se strachy a vysílením, nebyli téměř schopni popsat hrůzostrašné podrobnosti svého dobrodružství. Vyprávěli o tom, že Mirando, který šel těsně před nimi, náhle přiběhl a křičel, že ho pronásleduje strašný bílý bojovník. Všichni pak pospíchali k vesnici, co jim síly stačily. Mirandův pronikavý výkřik smrtelného děsu je přiměl k tomu, aby se ohlédl, a tu spatřili hrůzný výjev - tělo jejich druha se vznášelo s jazykem vyplazeným z otevřených úst vzhůru mezi stromy, mávajíce kolem sebe rukama i nohama. Mirando nevydal ani hlásky a široko daleko nebylo vidět jediného živého tvora. Domorodců se zmocnil panický strach, avšak starý Mbonga neskrýval pochyby o pravdivosti celé historky a zděšení ve tvářích vypravěčů přičítal nějakému skutečnému nebezpečí.

"Vyprávíte nám pohádku," řekl, "neboť nemáte odvahu říci pravdu. Bojíte se přiznat, že jste opustili Miranda a utekli ve chvíli, kdy se na něho vrhl lev, aby ho roztrhal. Jste zbabělci!"

Sotva Mbonga domluvil, praskot ve větvích nad nimi přiměl černochoy, aby se podívali vzhůru. Pohled, který se jim naskytl, polekal i starého, moudrého Mbongu, neboť shůry se k nim zvolna snášelo bezvládné Mirandovo tělo, zavěšené na smyčce. V tu chvíli se všichni černoši rozprchlí a nezastavili se dříve, dokud poslední z nich nezmizel v temném stínu okolní džungle.

Tarzan se vrátil do osady, doplnil zásobu šípů a snědl obětinu, kterou černoši připravili, aby odvrátili hněv tajemného boha. Než odešel, odnesl Mirandovo tělo k bráně a opřel je o hrazení. Zsinalá tvář nešťastníkovy vypadala, jako by se rozhlížela zpoza sloupů brány po stezce vedoucí do pralesa. Poté se Tarzan vrátil do srubu na pobřeží a věnoval se cestou lovu.

Bylo třeba několika pokusů, než se vyděšení divoši odvážili zpět do vesnice. Našli tam svého druha s úsměvem v mrtvolně bledé tváři, a když zjistili, že jídlo a šípky znovu zmizely, nabyli přesvědčení, že Mirando vskutku spatřil zlého ducha džungle. Pro celou událost měli přirozeně vysvětlení - ten, kdo spatřil hrozného boha pralesa, musí zemřít. Což není pravda, že kdo ho jednou uviděl, víc se do vesnice nevrátil? Ti, které sprovodil ze světa, jej spatřili a zaplatili za to životem. Dokud budou bohu přinášet jídlo a střelivo, neublíží jim, ledaže by ho viděli. Mbonga proto nařídil, aby od oné chvíle byly k obětině pro boha Munango Keewati přidávány i šípky. Naskytne-li se komukoli z vás příležitost cestovat někdy touto vzdálenou africkou vesnicí, spatří před nevelkou doškovou chatrčí, postavenou na samém jejím okraji, malý železný kotlík s jídlem a před ním toulec plný jedem napuštěných šípů...

Když Tarzan došel k místu, odkud bylo vidět na pobřeží, kde stál jeho srub, před jeho zraky se odehrávalo podivné a neobyčejné divadlo. Po klidné hladině zátoky plula velká loď a na břehu ležel vytažený člun. Nejpodivnější však bylo, že mezi pobřežím a srubem se objevilo několik mužů, bílých jako on. Tarzan zjistil, že se v mnohém podobají postavám z jeho obrázkových knih. Přiblížil se stromovým blíž k nim, až se ocitl na dosah.

Spatřil deset snědých, opálených chlapíků podezřelého vzezření. Právě se shromáždili u člunu a mluvili nahlas a rozhněvaně, šermující si pěstmi před očima a živě gestikulující. Náhle jeden z nich, mužik se zlým, zarostlým obličejem, připomínajícím Tarzanovi krysu Pambu, položil ruku na rameno obra, který stál vedle něho a s nímž se všichni ostatní hádali. Mužik ukázal do vnitrozemí, takže obr se musel odvrátit od ostatních, aby se podíval, kam malý ukazuje. Sotva se otočil, zakrslý mužik se zlověstnou tváří vytáhl z opasku cosi malého a stěhl obr do zad. Obr rozhodil rukama nad hlavou, kolena se mu podlomila a padl bez hlesu k zemi.

Vystřel - první, který ve svém životě slyšel - Tarzana naplnil údivem, avšak ani tento neobvyklý zvuk v něm nevyvolal

paniku. Větší zmatek působilo počínání bílých cizinců. Tarzan sraštil čelo v hlubokém zamyšlení. Bylo jistě dobře, že nepodlehл prvnímu návalu citu a nevyšel jim vstříc, aby je pozdravil jako své bratry! Na první pohled se příliš nelišili od černochů, ani se nezdáli lepší než opi či méně krutí než lvíce Sabor.

Chvilí postávali a dívali se střídavě na malého muže a obra, který ležel mrtev na břehu. Poté se jeden z nich zasmál a poklepal malému na rameno. Ostatní se znovu pustili do hovoru, ale už se nehádali. Náhle spustili člun na vodu, naskákali do něho a veslovali zpět k velké lodi. Tarzan uviděl, že na její palubě se pohybuje několik dalších postav. Jakmile muži vystoupili ze člunu, Tarzan se spustil na zem za velkým stromem a odplížil se ke srubu. Vstoupil dovnitř a zjistil, že je v něm velký nepořádek. Knihy a tužky byly rozházeny po podlaze, zbraně, šipy a ostatní poklady se povalovaly kolem. Tarzan se rozzlobil a čerstvá jizva na jeho čele zrudla, podobna stužce z purpurového sametu. Otočil se ke skříni a prohledal dolní přihrádku. S úlevou vydechl, když vyňal malou kovovou skříňku a našel svůj nejužasnější poklad nedotčen. Fotografie usmívajícího se muže s výrazným obličejem a malá černá knížka se záhadnými značkami přežily bez úhony.

Náhle jeho bystré ucho zachytilo slabý, sotva slyšitelný zvuk. Co to bylo? Tarzan přiskočil k oknu a vyhlédl k zátoce. Spatřil, jak muži spouštějí z lodi nový člun, přímo vedle toho, který se již houpal na hladině. Přicházejí tedy znovu. Ještě chvilí Tarzan pozoroval, jak nakládají do člunu spoustu beden a balíků. Sotva čluny odrazily od korábu, vzal kus papíru a tužkou na něj vyznačil několik velkých, úhledných písmen. Papír poté připevnil na dveře ostrou třískou. Pak sebral drahocennou schránku, luk a šípů, co unesl, a vyběhnul ze srubu, ztratil se v pralese.

Když oba čluny přistály na stříbřitém písku pobřeží, vystoupila z nich skupina velmi rozmanitě vyhlížejících lidí. Bylo jich asi dvacet, většinou námořníků nevalného zevnějšku. Několik se jich ale přece jen lišilo. Byl tu postarší muž s prosedivělými vlasy a velkými brýlemi. Jeho mírně nahrbená ramena byla vtěsnána do nevalně ušitého, leč čistého fraku a obléskaný cylindr jen umocňoval nevhodnost tohoto oblečení do africké džungle. Druhým členem družiny byl vytáhlý mladík v bílém tropickém obleku, následovaný jiným starším mužem s vysokým čelem a velmi neklidnými pohyby. Za nimi kráčela statná černoška v pestrobarevném obleku, poulicí velké oči jakoby hrůzou z džungle i klejících námořníků, kteří vykládali z člunů balíky a bedny. Posledním členem skupiny byla dívka asi dvacetiletá. Mladík, stojící dosud na přídi, ji zvedl do náručí a přenesl na suchou zemi. Ač nepromluvili, dívka se na něho vděčně usmála. Bez jediného slova ubírala se karavana ke srubu. Ať zamýšleli cokoli, zdálo se, že o tom rozhodli již na lodi. A tak se blížili - vpředu námořníci, obtěžkáni krabicemi a balíky, a za nimi zbylých pět cestujících, patřících zjevně do jiné společnosti. Před srubem sňali muži svá břemena a jeden z nich zahlédl popsany útržek papíru, který na dveře zavěsil Tarzan.

"Hej, hoši," zvolal muž, "co je to tady? Tenhle cár tu ještě před hodinou nebyl, na to vsadím krk!"

Všichni se kolem něho shlukli, a protože málokterý dovedl číst, otočil se konečně jeden z nich na bělovlasého staříka v cylindru.

"Hej, profesůrku!" zvolal. "Poděte a přečtěte nám tu mazanici!"

Starý muž, jemuž byla výzva adresována, popošel zvolna k námořníkům, následován zbylými členy své společnosti.

Nasadil si brýle a zíral chvilí na papír, poté se otočil k ostatním a zabručel pro sebe:

"Velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné!"

"Tak co, starouši?" zvolal námořník. "Myslíš, že sme tě zavolali proto, aby sis tu škrábanici nechal pro sebe? Vrať se a přečti to nahlas, a hezky rychle!"

Starý muž se zastavil a řekl: "Zajisté, pane. Prosím tisíckrát za prominutí. Bylo to ode mě hloupé... Velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné!"

Znovu se zadíval na lístek, přečetl zprávu a byl by se snad znovu otočil a začal přemítat nad jejím obsahem, kdyby ho námořník nechytil hrubě za límec a nekřikl mu do ucha:

"Přečti to nahlas, ty starej hlupáku!"

"Ach ovšem, zajisté," odpověděl profesor klidně, nasadil si opět brýle a přečetl zvýšeným hlasem:

Toto je dům Tarzana, který zabil mnoho divokých šelem a mužů. Nepoškozujte věci, které patří Tarzanovi. Tarzan vás vidí.

Tarzan z rodu Opů

"Kdo je, k čertu, Tarzan?" zeptal se námořník.

"Někdo, kdo mluví anglicky, byť poněkud škrobeně!" řekl mladík.

"Co ale znamená Tarzan z rodu Opů?" zvolala mladá dívka.

"Nevím, slečno Porterová," odpověděl mladík. "Snad jsme objevili uprchlého opičáka z londýnské zoologické zahrady, který si s sebou do džungle přinesl evropské vychování. Co o tom soudíte, profesore Portere?"

Profesor Archimedes Q. Porter si znovu nasadil brýle.

"Ach ano, ovšem. Velmi pozoruhodné... velmi pozoruhodné," opakoval. "Leč nemám, co bych dodal k tomu, co jsem k objasnění této zvláštní události již řekl." A profesor se otočil směrem do džungle.

"Ale otče," zvolala dívka, "vždyť jsi o tom dosud neřekl nic!"

"No tak, dítě... no tak..." odpověděl profesor Porter laskavým a mírným tónem. "Nelam si svou roztonilou hlavičku tak složitými a záhadnými problémy!" A drobnými krůčky zamířil znovu jiným směrem, upíraje oči k zemi a spínaje ruce za zády pod poletujícími krovkami fraku.

"Řek bych, že ten starej vo tom neví víc než my," zabručel námořník s kysim obličejem.

"Jazyk za zuby!" zvolal mladý muž, tvář brunátnou hněvem nad urážlivým tónem námořníkovým. "Pobil jsi důstojníky a nás jsi oloupil. Máš nás v hrsti, ale jestli se nebudeš k profesorovi Porterovi a slečně Porterové chovat jak náleží,

zpřelámu ti vaz holýma rukama, ať máš revolver nebo ne!"

A mladík přistoupil k námořníkovi s krysím obličejem tak blízko, že ten polekaně odskočil, i když měl po boku dva revolvery a za pasem nůž.

"Prokletý zbabělče!" křičel mladík. "Ty se ani neodvážíš vystřelit, dokud se k tobě člověk neotočí zády!" A odvrátiv se od námořníka, učinil nenuceně několik kroků, jako by ho chtěl vyzkoušet.

Ruka námořníková se kradmo svezla k rukojeti revolveru a jeho oči bleskly pomstychtivým pohledem za odcházejícím Angličanem. Ač sledován upřenými zraky svých druhů, muž váhal, neboť ve skutečnosti byl ještě větším zbabělcem, než za jakého jej William Cecil Clayton pokládal. A mezitím dvě bystré oči pozorovaly každý pohyb celé skupiny z koruny nedalekého stromu...

Tarzan vytužil, že jeho výstraha vzbudila pozornost, a přestože nerozuměl ničemu z toho, o čem ti podivní lidé hovořili, jejich gesta a výrazy ve tváři byly dostatečně výmluvné. Chování mužíka s krysím obličejem, a zejména to, že zabil jednoho ze svých druhů, vyvolalo v Tarzanovi silný odpor, a teď, když viděl, že se pře s mladým, ušlechtilé vypadajícím mužem, jeho nepřátelství vůči němu ještě vzrostlo. Ačkoli o střelných zbraních se leccos dověděl ze svých knih, s jejich účinkem se dosud nesetkal. Jakmile zahlédl skrčka, jak sahá po revolveru, vzpomněl si na výjev, jehož byl nedávno svědkem, a očekával, že mladík bude zabit stejným způsobem jako obrovský námořník před ním.

Bez otálení napjal luk s otráveným šípem a namířil přímo na mužíka. Koruna stromu byla však tak hustá, že by šíp brzy změnil směr nárazem o listí či větev. Tarzan proto použil jedno ze svých těžkých kopí. Clayton učinil sotva několik kroků, když trpaslík tasil revolver, sledován ostatními námořníky. Profesor Porter zatím nepozorovaně zmizel v džungli, následován svým věčně nervózním tajemníkem Samuelem Philanderem. Černoška Esmeralda probírala haldu balíků a krabic své velitelky. Slečna Porterová se vydala za Claytonem, avšak náhle ji cosi přimělo ohlédnout se za námořníkem. A tehdy došlo téměř současně ke třem událostem.

Námořník vytáhl zbraň a namířil na Claytonova záda, slečna Porterová vykřikla a dlouhý oštěp s kovovým hrotem prolétl jako blesk vzduchem a pronikl mužíkovým pravým ramenem. Z revolveru vyšla rána nazdařbůh a námořník se skácel s výkřikem bolesti a hrůzy. Clayton se otočil a spěchal k místu, kde se celá událost odehrála. Námořníci tu stáli v houfu s tasenými zbraněmi a zírali ustrašeně do džungle. Raněný mužík řval a zmítal sebou po zemi. Clayton nepozorovaně zdvihl odhozený revolver a zastrčil jej do kapsy, upíraje do pralesa stejně překvapený pohled.

"Kdo to mohl být?" zašeptala Jane Porterová, stojící za mladíkem s očima široce rozevřenými údivem.

"Řekl bych, že Tarzan z rodu Opů nás bedlivě pozoruje," odpověděl tónem prozrazujícím jistou pochybnost. "Rád bych věděl, koho měl oštěp zasáhnout. Pokud Snipese, pak náš neznámý je skutečný přítel. Ale, proboha, kam se poděl váš otec a pan Philander? Někdo či něco je v džungli a má zbraň... Professore! Pane Philandere!" volal mladý Clayton, avšak bezvýsledně.

"Co budeme dělat, slečno Porterová?" tázal se s čelem svraštělým obavou i bezradností. "Nemohu vás tu nechat s těmi hrdlořezy samotnou, ani vás vzít s sebou do džungle. Někdo musí jít vašeho otce hledat! Je schopen zabloudit, aniž by si uvědomoval nebezpečí kolem. A pan Philander? Ten je sotva praktičtější než on... Odpusťte mi mou otevřenost, ale naše životy jsou ohroženy, a jakmile přivedeme vašeho otce zpět, budu mu muset vysvětlit, že svou roztržitostí vystavuje v nebezpečí nejen sebe, ale i vás!"

"Zcela s vámi souhlasím," odpověděla dívka. "Nejsem nikterak dotčená. Drahý papá by pro mě bez váhání nasadil vlastní život, ovšem za předpokladu, že by někdo dokázal upoutat jeho pozornost na tak směšné věci, jako je všední skutečnost. Je jen jeden způsob, jak jej uchránit před nebezpečím, a to připoutat ho řetězem ke stromu. On je tak nepraktický..."

"Mám to!" vykřikl náhle Clayton. "Vy přece umíte zacházet s revolverem, že?"

"Ano, proč?"

"Jeden mám. S ním budete vy i Esmeralda poměrně v bezpečí ve srubu a já se zatím pokusím najít vašeho otce a pana Philandera. Zavolejte svou černošku a já hned vyrazím. Nemohou být ještě daleko."

Jane uposlechla jeho rady, a jen za ní a Esmeraldou zapadly dveře srubu, vydal se Clayton do džungle. Mezitím se námořníci pokoušeli vytáhnout oštěp z těla raněného. Když k nim Clayton dorazil, požádal je, zda by mu nepůjčili revolver, dokud nenajde profesora Portera. Jakmile mužík přišel trochu k sobě, zahrnul Clayтона přívalem kleteb a svým druhům zakázal půjčovat mu jakoukoli zbraň. Od chvíle, kdy zabil kapitána lodi, osoboval si tento muž jménem Snipes právo být jeho nástupcem. Protože se vše sběhlo teprve nedávno, nikdo z mužstva se neodvážil vzdorovat mu.

Clayton odpověděl pouhým pokrčením ramen. Když odcházel, zdvihl oštěp, jímž byl zraněn Snipes, a takto směšně vyzbrojen zmizel v neprostupné džungli, volaje jména bloudících nešťastníků. Obě ženy ve srubu na pobřeží slyšely jeho hlas, který stále slábl, až zcela umlkl, pohlcen bezpočtem jiných zvuků vycházejících z pralesa.

Sotva profesor Archimedes Q. Porter a jeho asistent Samuel T. Philander obrátili po vzájemné výměně názorů své kroky zpět k tábořišti, zabloudili v hustém labyrintu džungle tak důkladně, že zůstali zcela bezradní. Snad bylo hříčkou osudu, že zamířili k západnímu pobřeží, místo aby pokračovali k Zanzibaru, ležícímu na opačné straně černého kontinentu. Když po chvíli dorazili na pobřeží, tábořiště nenašli. Philander byl přesvědčen, že se uchýlili severně od svého cíle, ve skutečnosti však byli asi dvě stovky yardů jižněji. Ani jednoho z nich nenapadlo hlasitě zavolat, aby na sebe upozornili své přátele. Místo toho vzal Samuel T. Philander profesora Archimeda Q. Portera pevně kolem ramen a přiměl tohoto odevzdaného gentlemana zamířit ke Kapskému Městu, ležícímu patnáct set mil směrem na jih...

Ve chvíli, kdy Jane a Esmeralda našly bezpečný úkryt pod krovem srubu, napadlo černošku zatarasit vchod. S touto myšlenkou překročila práh, aby se poohlédla po nějakých větších předmětech. Avšak při prvním pohledu dovnitř vydral se z jejích rtů poděšený výkřik a ta obrovská žena skryla hlavu za záda své paní. Jane se ohlédla a spatřila příčinu Esmeraldina leknutí - na zemi ležela vybledlá kostra muže! Rozhlédla se po místnosti a uviděla druhou kostru, ležící na lůžku.

"Na jakém hrozném místě to jsme?" zašeptala dívka, která, ač polekána, nepropadla panice.

Jakmile se vyprostila z křečovitého objetí dosud křičící Esmeraldy, přešla Jane místnost, aby nahlédla do malé, neumělé kolébky. Ležely v ní pozůstatky malého dítěte. Jaká tragédie se zde asi odehrála? Dívka se zachvěla při pomýšlení na to, co ji a její přátele čeká v tomto záhadném srubu, který se stal pohřebištěm neznámých a snad dokonce nepřátelských bytostí. Rychle však zaplašila tyto chmurné předtuchy, a obracejíc se k Esmeraldě, vyzvala ji, aby přestala naříkat.

"Přestaň, Esmeraldo! Okamžitě přestaň!" zvolala. "Děláš to ještě horším. Jen nám to ztěžuješ!"

Hlas se jí chvěl, sotva pomyslela na ony tři muže, na kterých závisela její bezpečnost a kteří teď bloudili kdesi v hlubinách pralesa. Tu ji napadlo, že dveře lze zatarasit těžkou dřevitou kládou. Po několika pokusech se jí za pomoci černošky konečně podařilo dát závoru na své místo - poprvé po dvaceti letech. Poté ruku v ruce obě usedly a čekaly.

Napospas džungli

Sotva Clayton zmizel v džungli, námořníci - vzbouřenci z lodi Arrow - se dali do hádky o tom, co podniknout. V jednom se však shodli - je třeba co nejrychleji odplout k zakotvené lodi, kde budou bezpečni před oštěpy neviditelného nepřítele. A tak zatímco Jane Porterová a Esmeralda čekaly ve srubu na své přátele, vyplula posádka vzbouřenců na dvou člunech, s nimiž dorazila na pobřeží, zpět ke korábu.

Tarzan byl onoho dne svědkem tolika událostí, že se mu hlava točila údivem. Nejpodivuhodnějším zjevem však byla pro něho tvář půvabné mladé dívky. Konečně spatřil někoho ze svého rodu! Také mladík a oba starci vypadali tak, jak si svůj lid představoval. Byli tu však i lidé divocí a krutí - to byli zbylí námořníci. Snad jen proto, že nebyli ozbrojeni, nikoho nezabili! Kdyby měli zbraně, jistě by se chovali jinak!

Tarzan viděl, jak mladík zvedl onu věc, která vypadla raněnému Snipesovi z ruky, a schoval ji do kapsy. Viděl také, jak podal cosi dívce, když vcházela do srubu. Nic z toho nechápal, avšak instinktivně pocítil náklonnost k mladíkovi i oběma starcům. Dívka v něm vzbuzovala zvláštní cit, jemuž nerozuměl. Velkou černošku měl také rád, neboť patřila k dívce. K námořníkům - a zejména k mužíkovi jménem Snipes - cítil nenávist. Z jejich hrozivých posunků a výrazů v divokých tvářích vytušil, že k jeho spřízněncům nechovají přátelství, a proto si umínil, že je bude bedlivě sledovat. Divil se, jak se muži mohli ztratit v džungli. Nenapadlo ho, že by někdo mohl zabloudit v místech, která mu byla tak důvěrně známá, jako komukoli jinému hlavní ulice rodného města. Když uviděl námořníky veslovat zpět k lodi a zjistil, že dívka i její společníci jsou v bezpečí v jeho srubu, rozhodl se jít po stopě mladíka, aby se dověděl, co je cílem jeho cesty.

Rychle šplhal ve větvích směrem, jímž se vydal Clayton, a po chvíli zaslechl zdáli jeho slabé, občasné volání. Konečně dostihl bílého muže, který tu seděl unaven, stíraje si pot z čela. Tarzan, skryt v porostu, bez hnutí pozoroval se zájmem tento nový exemplář svého rodu. Clayton občas hlasitě zavolal a Tarzan konečně pochopil, že hledá ztracené starce. Rozhodl se, že je půjde vyhledat sám, když vtom zahlédl žlutavý záblesk hladké kůže zvířete, plížíciho se opatrně džunglí směrem ke Claytonovi. Byl to Sheeta, leopard. Tarzan slyšel jemný šelest trávy a divil se, proč se mladý muž nemá napozoru. Bylo možné, že by neslyšel tak hlasité výstražné zvuky? Nikdy předtím se Sheeta nezdál Tarzanovi tak neohrabaný! Ne, bílý muž neslyšel nic. Sheeta se přikřčil ke skoku, avšak v téže chvíli se rozlehl džunglí Tarzanův výkřik, vyzývající k boji. Sheeta uskočil, obrátil se a dal se na útěk houštinou.

Clayton byl okamžitě na nohou. Krev mu ztuhla v žilách, neboť dosud nikdy neslyšel tak strašný zvuk. Nebyl zbabělec, avšak pocítil-li kdy který muž, jak smrtelná úzkost svírá jeho srdce, pak to byl onoho dne v hloubi africké džungle William Cecil Clayton, nejstarší syn lorda Greystoka ze staré dobré Anglie... Hluk, který způsobilo mohutné tělo zvířete prodírajícího se houštím, i bojový skřek, který se ozval v jeho těsné blízkosti - obojí podrobilo Claytonovu odvalu té nejtvrdší zkoušce. Nemohl ovšem tušit, že právě onomu výkřiku vděčí za svůj život a že bytost, která jej vydala, je jeho vlastní bratranec - skutečný lord Greystoke.

Odpoledne se chýlilo ke konci a Clayton, ztrácející naději, byl na rozpacích, co dělat. Dál hledat profesora Portera za cenu ohrožení vlastního života v noční džungli, či vrátit se do srubu a chránit alespoň Jane Porterovou? Ačkoli nechtěl přijít zpět bez dívčina otce, více jej trápilo pomýšlení, že by ona zůstala sama v rukou vzbouřenců z lodi Arrow, či tváří v tvář bezpočtu jiných neočekávaných nebezpečí. Možná, pomyslel si, že profesor a jeho tajemník jsou již zpátky. Ano, proč by tomu tak nemohlo být? Rozhodl se tedy vrátit a zjistit, jak se věci mají, dřív než bude pokračovat v pátrání.

A tak se vydal na zpáteční cestu hustými a neprostupnými křovinami směrem, kde - jak se domníval - stál srub. K Tarzanově překvapení však mířil hlouběji do džungle, právě tam, kde ležela Mbongova vesnice. Tarzan byl přesvědčen, že půjde-li dál, je ztracen. Jednání Angličanovo mu bylo nepochopitelné. Rozum mu napovídal, že žádný člověk by se nevydal do osady černých divochů ozbrojen toliko oštěpem, který - jak se zdálo z neohrabaného způsobu, jakým jej nesl - byl navíc pro mladíka zbraní zcela neobvyklou. Vždyť ani nešel po stopě obou starců! Tarzanově zraku neuniklo, že tudy prošli a stočili se doleva. Byl zmaten. Tento bezbranný cizinec mohl snadno padnout za oběť divoké džungli! Musí jej dovést k pobřeží!

Objevil se Numa, lev, který zvěřil bílého muže na vzdálenost sotva několika kroků. Také Clayton slyšel, že v jeho těsné blízkosti se plíží obrovské tělo. Vtom se do podvečerního ticha ozval hromový řev šelmy. Mladík se zastavil s oštěpem zdviženým nad hlavou a zíral do křoví, odkud onen hrozivý zvuk vycházel. Stíny potemněly a kolem se rozhostila tma. Bože, což tu měl zemřít sám, rozsápán tesáky divokých šelem? Cítil již horký dech zvířete na tváři a obrovskou tlapu, drtící mu hrud'...

Chvilí bylo ticho. Clayton stál jako přimražen s pozdviženým oštěpem. Konečně zaslechl slabý šustot v křoví, který jej upozornil na šelmu, plížící se za ním. Chystala se ke skoku. Ve vzdálenosti asi dvaceti stop uviděl obrovské, pružné tělo plné svalů a hnědožlutou hlavu lva s mohutnou černou hřívou. Zvíře se pomalu plazilo po břiše vpřed. Když se jeho oči střetly s Claytonovým, zastavilo se a skrčilo zadní běhy pod sebe. Muž zůstal jako přikován, neodvažuje se ani vypustit kopí, ani se pohnout z místa.

Vtom cosi zaslechl ve větvích přímo nad sebou. Pomyslel si, že je to nějaké další nebezpečí, avšak nedokázal spustit oči

ze žlutozelených zornic před sebou. Ozval se ostrý svist, jako když praskne kytaristovi struna, a v témže okamžiku zahlédl Angličan šíp, pronikající žlutavou srstí plížíciho se obra. Šelma zařvala bolestí a zuřivostí. Clayton zavrával. Sotva se znovu obrátil čelem k rozlícenému králi zvířat, užasl nad divadlem, které se před ním odehrávalo.

Téměř v téže chvíli, kdy se lev znovu chystal k útoku, jakýsi polonahý lidský obr seskočil ze stromu šelmy přímo na záda. Rychlostí blesku obepnula ruka tvořená prstenci železných svalů mohutný krk a šelma, řvoucí a lapající po dechu, byla zezadu vyzdvižena s takovou lehkostí, s jakou by Clayton vyzdvihl pokojového psíka.

Výjev, jehož byl v džungli svědkem, se vryl nesmazatelně do Angličanovy paměti. Muž zápasící se lvem byl beze vší pochyby obrazem tělesné dokonalosti a obrovské síly, avšak výsledek souboje s velkou kočkou nezávisel jen na těchto přednostech. Ač mužovy svaly byly mohutné, přece nebyly ničím ve srovnání s tělem Numovým. Jeho převaha spočívala v rychlosti, rozumu a dlouhém ostrém noži. Pravá ruka mužova se ovinula kolem krku lva, zatímco levá bodala nožem do nechráněného boku. Rozzuřená šelma sebou zmítala dopředu i dozadu. Nakonec se postavila na zadní a v tomto neobvyklém postoji vedla svůj marný boj.

Kdyby byl zápas trval jen o něco málo déle, byl by jeho výsledek patrně jiný, avšak vše se odehrálo tak rychle, že lev klesl k zemi bez známky života, dříve než se stačil vzpamatovat ze svého překvapení. A tehdy se podivná postava vítěze vztyčila nad mohutným tělem poraženého, pohodila ztepilou mladou hlavou a vydala onen divoký výkřik, který Claytona již jednou vyděsil.

Nyní Angličan uviděl před sebou postavu mladého muže, oděného do kůže a ověšeného na rukou a na nohou divošskými ozdobami. Na hladké snědé hrudi třpytil se medailon posázený diamanty.

Muž zastrčil lovecký nůž zpět do pochvy a sebral luk a toulec z místa, kam je odhodil, než se pustil do boje se lvem. Angličan na cizince promluvil rodným jazykem a děkoval mu za svou záchranu, vyjadřuje svůj obdiv k jeho obdivuhodné síle a obratnosti. Jedinou odpovědí byl mu upřený pohled a slabé pokrčení rameny, což mohlo znamenat stejně dobře netečnost, jako neznalost Claytonovy mateřštiny.

Divoch - neboť za takového jej Clayton pokládal - si přehodil toulec a luk přes záda, vytáhl znovu lovecký nůž a obratně vyřízl několik kusů ze lvího těla. Poté usedl do podřepu, dal se do jídla a Claytonovi pokynul, aby jej následoval. Jeho silné bílé zuby se zatínaly do syrového masa se zjevnou chutí, avšak Clayton nebyl schopen pozřít nevařeného sousta po vzoru svého podivného hostitele. Místo toho se jen díval, a posléze došel k závěru, že by to mohl být Tarzan z rodu Opů, jehož vzkaz našli toho rána připevněni na dveřích srubu. Je-li tomu tak, pak onen muž musí mluvit anglicky! Clayton se znovu pokusil se svým protějškem hovořit - avšak odpovědi byly pronášeny v podivné řeči, připomínající vřeštění opic smíšené s mručením divoké šelmy. Ne, to nemohl být Tarzan z rodu Opů, neboť bylo zřejmé, že angličtina je mu zcela cizí. . .

Když Tarzan dojedl, ukázal Claytonovi na opačnou stranu, než kudy dosud šel. Poté se sám vydal stejným směrem. Zmatený Clayton neměl odvalu jej následovat, neboť se domníval, že bude zaveden ještě hlouběji do pralesa. Sotva Tarzan zjistil, že se Clayton zdráhá jít týmž směrem, vrátil se, uchopil jej za rukáv a vlácel jím tak dlouho, dokud si nebyl jist, že bílý muž pochopil, co se od něho žádá. Poté jej pustil a nechal jít samotného. Domnívá se, že se stal divochovým zajatcem, neviděl Angličan jiné možnosti, než mu vyhovět, a tak spolu putovali džunglí, zatímco se nad nimi rozestřel černý plášť neproniknutelné temnoty. Plíživé kroky pružných tlap mísily se s praskotem větví a hlasy ptáků a zvěře, doléhajícími k nim ze všech stran.

Náhle Clayton zaslechl výstřel a po něm znovu zavládlo ticho.

* * *

Ve srubu na pobřeží seděly dvě ustrašené ženy na nízké lavici a držely se za ruce. Zatím se venku setmělo. Černoška hystericky vzlykala, proklínajíc onen neblahý den, kdy se musela rozloučit s milovaným Marylandem, kdežto bílou dívku, navenek klidnou, trápil niterný strach a zlá předtucha. Nebála se o sebe, ale o tři muže, o kterých věděla, že dosud bloudí kdesi v divoké džungli, z níž vycházely téměř neustále podivné zvuky, svědčící o čilém nočním životě. Vtom se ozval zvuk těžkého těla, které se otíralo o stěnu srubu. Dívka slyšela, jak venku našlapují velké pružné tlapy. Na okamžik zavládlo ticho. Křik pralesa se změnil v sotva znatelné mručení. Bylo slyšet šelmu čenichající u dveří. Dívka se zachvěla a instinktivně se přivinula k černošce.

"Tiše!" zašeptala. "Tiše, Esmeraldo!"

Byl to asi Esmeraldin pláč, co přilákalo zvíře, číhající teď za tenkou zdí.

Ozvalo se slabé zaškrábání na dveře. Šelma se pokoušela vniknout dovnitř. Zvuk náhle ustal a znovu bylo slyšet, jak se velké tlapy kradmo plíží kolem srubu. Jejich kroky se zastavily přímo pod oknem, k němuž směřoval vyděšený pohled Jane Porterové.

"Bože!" vzdychla, neboť v malém obdélníku mřížoví se ve svitu měsíce rýsovala hlava obrovské lvice. Blýskavé oči, lačné po kořisti, byly upřeny přímo na dívku.

"Podívej, Esmeraldo," zašeptala Jane, "proboha, co si počneme? Podívej! Tam, u okna!"

Černoška, objímající svou paní, vrhla vyděšený pohled k malému oknu zalitému měsíčními paprsky právě ve chvíli, kdy lvice výhruzně zavrčela. Podívaná, která se jí naskytla, byla pro její vypjaté nervy příliš.

"Svatý Gabrieli!" vydechla černoška a svezla se k zemi v bezvědomí.

Celou věčnost stála obrovská šelma, opřena předními tlapami o okenní rám, před srubem a upřeně zírala do malé jizby. Náhle jako by chtěla vyzkoušet pevnost mříže svými mohutnými drápy. Dívka sotva dýchala, když tu hlava zmizela z okna a bylo slyšet kroky, jak se neustále vzdalují. Znovu se však ozvaly u dveří a opakovalo se škrábání, tentokrát ještě silněji, neboť mohutná šelma rvala těžké desky ve snaze proniknout dovnitř a zmocnit se bezbranných obětí.

Kdyby Jane tušila, že dveře, zhotovené pečlivě kus po kuse, jsou dostatečně pevné, měla by ze lvice, dobývajících se do srubu, méně strachu. Sotva si uměl John Clayton představit, když před dvaceti lety budoval hrubý, leč pevný vchod,

že jednoho dne ochrání půvabnou americkou dívku před tesáky a drápy lité šelmy.

Hodnou chvíli šelma čenichala u dveří a sápla se do srubu, řvouc bezmocným vztekem. Posléze se vzdala marných pokusů a Jane slyšela, jak se vrací k oknu. Na chvíli se zastavila, aby se znovu vrhla celou vahou svého obrovského těla proti ztrouchnivělé mříži. Dívka zaslechla, jak dřevěné výztuže zapraskaly pod tíhou nárazu, avšak nepovolily a mohutné tělo dopadlo na zem.

Znovu a znovu lvice útočila, až konečně vydešená vězeňkyně uviděla, že se kus mříže odlomil a jedna přední tlapa a hlava zvířete se prodraly do jizby. Mohutná šíje a plece rozevíraly pomalu mříž a pružné tělo se sunulo dovnitř. Dívka vstala jako omámená a s rukama zkříženými na prsou a očima vytřeštěnými hrůzou hleděla přímo do vyceněné tlapy, vzdálené sotva deset stop. U jejích nohou ležela bezvládná černoška. Kdyby ji dokázala přivést k vědomí, snad by mohly společnými silami běsnící šelmu zahnat!

Jane uchopila černošku za rameno a prudce jí zatřásla.

"Esmeraldo! Esmeraldo!" vykřikla. "Pomoz mi, nebo jsme ztraceni!"

Esmeralda pomalu otevřela oči. První, co uviděla, byly vyceněné zuby hladové lvi samice. S výkřikem děsu se zvedla na ruce a kolena a po čtyřech přeběhla do opačného rohu místnosti, hlasitě volajíc svého patrona: "Svatý Gabrieli! Svatý Gabrieli!"

Esmeralda vážila dobrých dvě stě osmdesát liber a kvapný pohyb její zavalité postavy tímto způsobem byl jistě nevšední podívanou. Lvice zůstala chvíli bez hnutí a pozorovala černošku, prchající ke skříni ve snaze vtěsnat do ní svůj bachratý trup. Protože jednotlivé přihrádky byly od sebe sotva deset palců, podařilo se jí vsunout dovnitř jen hlavu. Poté se strašným výkřikem, proti němuž byl řev divokých šelem pouhým ševelem vánku, upadla znovu do mdlob.

Lvice, zaujatá dosud Esmeraldiným počínáním, se nyní znovu pokusila protáhnout mohutné tělo rozviklaným mřížovým. Dívka, bledá ve tváři, se opírala o stěnu ve snaze udržet se na nohou podklesávajících hrůzou i slabostí. Rozhlížela se kolem po nějakém otvoru, kudy by mohla uniknout. Vtom její ruka přimknutá k tělu nahmatala cosi tvrdého - byl to revolver, který ji nechal Clayton. Rychle jej uchopila, zamířila lvice přímo do tlapy a stiskla kohoutek. Vyšlehl plamen a ozval se rachot výstřelu. Ozvěnou bylo mu bolestné a vzteklé zavytí šelmy. Jane Porterová zahlédla, jak obrovité tělo zmizelo z okna, a poté omdlela, upustivši revolver.

Lvice nebyla zabita. Kulka ji pouze bolestivě poranila na jedné z mohutných plecí. Bylo to pouhé leknutí, způsobené oslňujícím zábleskem a ohlušující ranou, které ji přimělo k útěku. Ve chvíli byla zpátky u mříže a s ještě větší zuřivostí se drala dovnitř. Neměla však již tolik síly, neboť poraněná část těla byla téměř ochromena.

Lvice pohlédla na svou kořist - dvě ženy, ležící v mdlobách na podlaze. Nikdo nekladl sebemenší odpor. Úlovek byl na dosah a lvice stačilo protáhnout se k němu mříží.

Opatrně sunula mohutný trup vpřed. Nejprve se objevila hlava a poté obě přední tlapy. Pomalu zvedla poraněnou končetinu, aby ji protáhla mezi vzpěrami. Zbýval pouhý okamžik, a obě plece se ocitly za mříží. Za nimi vklouzlo dovnitř svalnaté tělo a úzké slabiny. Takový pohled se naskytl Jane Porterové, která právě znovu otevřela oči.

Pán pralesa

Když Clayton zaslechl ránu z pistole, polekal se, neboť měl strach z nejhoršího. Byl přesvědčen, že vystřelit nemohl nikdo jiný než některý z námořníků. Skutečnost, že nechal Jane Porterové revolver, umocněná mimořádným nervovým vypětím, vyvolala v něm domněnku, že je ohrožena nějakým vážným nebezpečím. Možná, že se právě pokouší ubránit divochům či šelmám.

O čem přemýšlel ten, jehož byl zajatcem, neměl tušení. Avšak bylo zřejmé, že i Tarzan zaslechl výstřel a byl jím znepokojen, neboť zrychlil krok, takže Clayton, klopýtaje naslepo za ním, několikrát upadl ve snaze neztratit stopu. Brzy však zůstal beznadějně pozadu. V obavě, že se znovu ztratí, zavolal na divocha vpředu, a ke své radosti ho za okamžik uviděl, jak se přímo před ním spouští z vysokých větví. Chvilí hleděl Tarzan upřeně na mladého muže, jako by váhal. Poté k němu přistoupil a naznačil mu, aby jej vzal kolem krku. Zvedl Clayтона na záda a vydal se s ním na cestu.

Na několik následujících minut mladý Angličan nikdy nezapomněl. Mezi vlnícími se větvemi byl nesen rychlostí, která se mu zdála neuvěřitelnou, přestože Tarzan byl sám na sebe rozhněván, jak je pomalý. Mrštný divoch s Claytonem na plecích přeskakoval ze stromu na strom závratnými oblouky, překonávaje stovky yardů hustou sítí větví a lián vysoko nad černou hloubí bezedné vegetace s jistotou provazochodce. Počáteční pocit strachu se u Clayтона brzy změnil v obdiv k mohutným svalům a nepochopitelnému pudu, který vedl tohoto pána pralesa hustou noční tmou s takovou jistotou, kterou byl on sám schopen pocítit jen na některé z hlavních ulic Londýna v pravé poledne. Cestou se tu a tam ocitli na místech s méně spleťtým porostem, kde měsíční paprsky osvětlovaly před Claytonovými užaslými očima stezku, již se ubírali. Mnohokrát nemohl Clayton nabrat dechu, spatřiv pod sebou hlubokou propast, neboť Tarzan zvolil nejkratší cestu, vedoucí nejednou vysoko nad zemí.

Ačkoli cesta ubíhala rychle, Tarzanovi se zdála pomalou, protože tentokrát musel vyhledávat patřičně silné větve, které by unesly jeho tělo i se živým přívažkem. Konečně dorazili na mýtinu při pobřeží. Tarzanův bystrý sluch zachytil podivné zvuky, které vydávala lvice, pokoušející se vniknout mříží do srubu.

Claytonovi se zdálo, že se zřítíli snad několik desítek stop hluboko - tak rychle Tarzan seskočil ze stromu. Sotva prudkým nárazem přistáli na zemi, Clayton se pustil svého nosiče a ten vyrazil jako lasička k protější stěně chaty. Angličan vyběhl za ním a dorazil právě včas, aby ještě zahlédl hýždě obrovského zvířete, mizející v okně.

* * *

Jakmile Jane Porterová otevřela oči, uvědomila si, že ji v příštím okamžiku čeká smrt, a vzdala se jakékoli naděje na záchranu. Avšak ke svému úžasu uviděla, jak je tělo veliké lvice pomalu taženo oknem zpět a za ním vystupují v

měsíčním světle siluety dvou mužů.

Když Clayton doběhl ke srubu, spatřil zvíře mizející uvnitř a zároveň svého průvodce, jak se oběma rukama chápe jeho dlouhého ocasu a - opřen nohama o stěnu - napíná všechny síly, aby šelmu vytáhl ven. Clayton mu přiskočil na pomoc, avšak divoch jen cosi zamručel. Ačkoli mu Angličan nerozuměl, pochopil, že jde o souhlas. Díky společnému úsilí obou mužů počalo se obrovské tělo pomalu sunout z okna.

Teprve tehdy si Clayton uvědomil, jak statečně si jeho druh počíná. Neboť nebylo větší odvahy, než jakou projevil tento polonahý mladík, když táhl řvoucího a běsnícího lidožrouta za ocas z okna jen proto, aby zachránil neznámou dívku. Clayton by byl sám nejráději uprchl, kdyby si neuvědomil, že Jane je jediná žena na světě, kterou miluje. Ačkoli si byl téměř jist, že lvice je oba usmrtí, přidal se k Tarzanovi, aby mu pomohl zachránit svou vyvolenou. Náhle si vzpomněl na zápas tohoto člověka s obrovským lvem s černou hřívou a přestal propadat beznaději.

Tarzan mu udílel jakousi radu, avšak bezvýsledně. Pokoušel se sdělit tomu nechápavému bílému muži, aby prostřelil jeho otrávenými šípky lvici hřbet i boky a probodl jí srdce dlouhým loveckým nožem, který mu visel u boku. Ale bílý muž nechápal a Tarzan se neodvažoval lvici pustit, neboť věděl, že ten drobný človíček ji sám neudrží ani na okamžik. Lvice se zvolna sunula z okna, až byly vidět její mohutné plece. A tehdy Clayton spatřil něco neuvěřitelného.

Tarzan přemýšlel, jak přemoci rozlícenou šelmu, a vzpomněl si na svůj zápas s Terkozem. Jakmile se šelma objevila v okně, visíc na rámu za přední tlapy, Tarzan pustil její ocas. S rychlostí útočícího chřestýše vrhl se lvici po krku a sevřel ji podobným chvatem, jako kdysi Terkoze. Lvice se s řevem zvrátila na hřbet a zavalila plnou vahou svého soupeře. Plavovlasý obr ji však stiskl ještě pevněji. Lvice sebou zmítala a vyskakovala do výšky ve snaze setřást neznámého protivníka. Avšak železná pouta se svírala stále těsněji a tlačila ji hlavu k hnědožluté hrudi. Ocelové paže divochovy se sunuly stále výš po krku umdlévajícího zvířete. Nyní spatřil Clayton v měsíčním svitu Tarzanovy svaly, spředené v mohutné uzle. Divoch napjal všechny síly a obrátle na šíji vzpínající se šelmu konečně povolily.

Tarzan vstal a Clayton podruhé onoho dne uslyšel jeho divoký výkřik na znamení vítězství. Odpovědí mu byl vyděšený hlas Jane Porterové, vybíhající ze srubu.

"Cecile... pane Claytone! Co to bylo?"

Clayton přispěchal ke dveřím a ujistil dívku, že je vše v pořádku.

"Co to bylo za hrozný výkřik?" vydechla, choulíc se do jeho náruče.

"Muž, který vám právě zachránil život, slečno Porterová. Počkejte, přivedu ho, abyste mu mohla poděkovat."

Vyplašená dívka se bála zůstat sama, a proto vyběhla za Claytonem ke stěně srubu, kde leželo tělo mrtvé lvice. Tarzan však byl pryč. Clayton několikrát zavolal, leč nedostalo se mu odpovědi. Oba se proto raději vrátili do srubu, kde se cítili bezpečněji.

"To byl strašný zvuk," zvolala Jane, "chvěji se hrůzou, když na to pomyslím! Neříkejte, že tak hrozný skřek mohlo vydat lidské hrdlo!"

"Je to tak, slečno Porterová," odpověděl Clayton. "Či spíše - nebylo to hrdlo člověka, ale lesního boha."

A pak jí vyprávěl o dobrodružstvích s tímto podivuhodným tvorem. O tom, jak mu divoch dvakrát zachránil život, o jeho nezměrné síle a odvaze, snědém těle a krásné tváři.

"Nevyznám se v tom," končil své vyprávění. "Zpočátku jsem si myslel, že je to Tarzan z rodu Opů, avšak tento člověk nemluví ani nerozumí anglicky, a proto je moje domněnka mylná."

"Dobrá, ať je to kdokoli," zvolala dívka, "vděčíme mu za své životy. Kéž mu Bůh žehná a opatruje ho v této divoké a strašně džungli!"

"Amen," uzavřel Clayton vřele.

"Chválabohu, žiju!"

Oba se otočili a spatřili Esmeraldy, sedící na zemi s vypoulenými očima, jako by dosud nevěřila, že je skutečně naživu. V tu chvíli na Jane Porterovou dolehlo břímě předešlých událostí a dívka klesla na lavici, chvějíc se zajímavým pláčem.

"Velmi pozoruhodné"

Několik mil jižně od srubu na úzkém pruhu písčitého pobřeží stáli dva muži a živě diskutovali. Před nimi se prostíral nekonečný Atlantik, za nimi černý kontinent. Všude vládla neproniknutelná tma. Pralesem se rozléhal řev šelem, který rušil jejich debatu. Putovali mnoho mil, hledajíce srub, avšak vždy nesprávným směrem. Byli zcela bezradní, jako by se ocitli v jiném světě. V podobném případě by se každé vlákno jejich mozkové kůry mělo soustředit na jedinou životně důležitou otázku v dané chvíli - najít cestu zpět do tábora. Leč Samuel T. Philander pronášel právě následující řeč:

"Můj vzácný profesore," pravil, "stále tvrdím, že nebýt vítězství Ferdinanda a Isabelly nad Maury ve Španělsku v patnáctém století, byl by dnešní svět o tisíce let dále. Mauři byli v zásadě snášenliví a svobodomyšlní zemědělci, řemeslníci a obchodníci. Byl to onen typ lidí, kteří vytvořili civilizaci, jakou dnes nacházíme v Americe a Evropě, zatímco Španělé..."

"Ale no tak, drahý Philandere," přerušil ho profesor Porter, "zapomínáte, že náboženství Maurů prakticky vylučovalo možnosti, které naznačujete. Islám byl, je a vždy bude skvrnou na kulturním vývoji a znamenal..."

"Probůh, profesore," skočil mu do řeči Philander, obrátiv pohled do džungle, "zdá se, že tamhle kdosi přichází!"

Profesor Porter pohlédl naznačeným směrem. "Ale drahý Philandere," pronesl káravě, "kolikrát jsem vás žádal, abyste soustředil své duševní schopnosti k vyšším sférám rozumu, a nikoli k nicotným problémům, rozptylujícím pozornost velkých myslitelů. Ve vašem chování shledávám závažný poklesek, neboť jste přerušil můj výklad jen proto, abyste mě upozornil na bezvýznamného čtvernožce čeledi Felis. Jak jsem již řekl..."

"Nebesa, profesore, lev!" vykřikl Philander a vyvalil mžourající očka na mohutnou siluetu šelmy.

"Dobrá, dobrá, Philandere. Trváte-li na lidovém názvosloví, tedy 'lev'. Avšak jak jsem uvedl..."

"Proboha, profesore!" přerušil jej znovu Philander. "Dovolte mi namítnout, že Mauři, kteří byli porobeni v patnáctém

století, budou žít v neutěšených poměrech i tehdy, když svou rozpravu o této světové pohromě odložíme po dobu, pokud nám bude umožněn pohled na tamhleten překrásný exemplář *Felis camivora*."

Mezitím se lev přiblížil, zastavil se sotva několik kroků od obou mužů a zvědavě je pozoroval. Břeh zaplavily měsíční paprsky a obrysy podivné trojice se odrážely od žlutavého písku.

"Velmi pozoruhodné! Velmi pozoruhodné!" zvolal profesor Porter, zjevně znechucen. "Nikdy, drahý Philandere, dosud nikdy v životě jsem neslyšel, že by bylo některému z podobných zvířat dovoleno opustit klec. Budu přirozeně nucen oznámit tento hanebný přestupek řediteli nejbližší zoologické zahrady!"

"Zcela správně, profesore," souhlasil Philander. "A čím dříve tak učiníte, tím lépe! Pojďme!" A uchopiv profesora pod paži, vykročil směrem co nejdále od lva.

Ušli však sotva pár kroků, když letný pohled zpátky ujistil ctihodného pana Philandera, že zvíře je následuje. Přimkl k sobě pevněji rámě protestujícího profesora a přidal do kroku.

"Jak jsem řekl, Philandere..." opakoval profesor Porter. Philander se ohlédl. Také lev zrychlil a držel se tvrdošíjně na dosah.

"Jde za námi!" vykřikl Philander a dal se do běhu.

"Ale, ale, Philandere!" protestoval profesor. "Tento ztřeštěný běh je zcela nedůstojný vzdělance. Co by si asi pomysleli naši přátelé, kdyby byli svědky našeho směšného počínání?"

Philander znovu otočil hlavu. Lev je zvolna následoval a byl nyní jen několik kroků za nimi. Philander pustil profesorovo rámě a dal se na útěk tak zběsile, že jeho výkon mohl být ozdobou kteréhokoli universitního družstva běžců na krátké tratě.

"Jak jsem řekl, Philandere," vypískl profesor Porter. Dále však nepokračoval, neboť i on teď zahlédl záblesk divokých žlutých očí a pootevřenou tlamu v bezprostřední blízkosti své vážené osoby. S rozevlátými krovkami svého fraku, mávaje obléskaným hedvábným cylindrem, přechal profesor Archimedes Q. Porter v patách svého tajemníka.

Džungle tu zasahovala až k úzkému ostrohu, a právě k tomuto útočišti ve spleti stromů zamířil Samuel T. Philander své mohutné skoky, zatímco ze stínu se zájmem přihlížely štvanici dvě bystré oči. Byl to Tarzan z rodu Opů, kdo pozoroval tuto bláznivou hru na honěnou a smál se na celé kolo. Věděl, že nechává-li lev svou kořist unikat, jeho žaludek je plný. Jistě by je mohl znovu vystopovat, jakmile by dostal hlad, avšak jestliže je nasycen, snad se honbou brzy unaví a vrátí se do svého doupěte v džungli.

Hrozilo však jiné nebezpečí - kdyby některý z mužů upadl, žlutý ďábel by se na něho jistě vrhl, neboť radost ze zabíjení byla natolik silná, že by jí nedokázal odolat. Proto Tarzan rychle seskočil na nižší větev, aby dosáhl blízkosti se uprchlíky. Sotva Philander, lapající po dechu, doběhl až k němu ve snaze nalézt záchranu ve větvích, Tarzan po něm sáhl a vyzdvihl ho k sobě nahoru. Zanedlouho jeho prozívatelná ruka pomohla do bezpečí i profesorovi Porterovi, těsně před skákajícím lvem, slídícím za hrozného řevu po zmizelé kořisti.

Oba muži seděli na větví, křečovitě se jí držíce, zatímco Tarzan, přitisknutý ke kmeni, pozoroval je se zvědavostí a zároveň dobře pobaven. První promluvil profesor.

"Bolí mě hluboce, drahý Philandere, že jste prokázal tak málo mužné odvahy v přítomnosti jednoho z tvorů nižšího řádu a donutil mě svou příslovečnou bázlivostí snížit se k podobnému chování, místo abychom pokračovali v naší důležité rozpravě. Jak jsem již řekl ve chvíli, kdy jste mě přerušil, Mauři..."

"Profesore Portere," skočil mu Philander do řeči odměřeným tónem, "přišel čas, kdy trpělivost se stává proviněním a hrubost obléká kabátec ctnosti. Nazval jste mě zbabělcem. Učinil jste nárazku, že jste se dal do běhu jen proto, abyste mě dohonil, a nikoli abyste unikl ze spárů bestie. Dejte si pozor, profesore Archimede Portere, jsem hotov ke všemu! Každá trpělivost má své meze!"

"Ale, ale, Philandere!" napomenul jej profesor. "Vy se zapomínáte!"

"Dosud se nezapomínám, profesore Portere, jsem však, věřte mi, natolik rozrušen, že bych mohl zapomenout na úctu, již chovám vůči vašemu vynikajícímu jménu ve vědeckém světě a vašim šedinám!"

Profesor zůstal chvíli mlčky a tma zahalila podmařený výraz v jeho vráscité tváři.

"Poslyš, Skinny Philandere," řekl, bojovně naladěný, "jestli se chceš prát, sundež kabát a pojď dolů. Natluču ti zrovna tak, jako před šedesáti lety za stodolou Porky Evans!"

"Arku!" zvolal překvapeně Philander. "Bože, to je ono! Jak se změníš v člověka, mám tě rád! Ale někdy se mi zdá, že na to zapomínáš - alespoň posledních dvacet let."

Profesor vztáhl slabou, třesoucí se ruku do tmy, až konečně nahnatal rameno svého starého přítele.

"Odpusť mi, Skinny..." řekl smířlivě. "Není tomu ještě dvacet let... a Bůh je mi svědkem, že jsem se snažil... kvůli Jane a kvůli tobě, od chvíle, kdy mi vzal mou milovanou ženu."

A tehdy Philander profesorův stisk opětoval. Žádná jiná odpověď nemohla spojit obě stará srdce pevněji.

Několik následujících okamžiků uplynulo beze slova. Lev pod nimi netrpělivě přecházel z místa na místo. Třetí osoba byla ukryta ve stínu poblíž kmene. Byla rovněž zticha, podobna soše.

"Vytáhl jste mě na strom právě včas," řekl konečně profesor. "Musím vám poděkovat. Zachránil jste mi život."

"Ale já vás nevytáhl, profesore," řekl Philander. "Bůh uchovej! Zapomněl jsem na to v rozčilení, když jsem byl sám vytažen nějakou neznámou silou. Něco či někdo musí být s námi na stromě!"

"Cože?" zvolal profesor. "Jste o tom přesvědčen, Philandere?"

"Zajisté, profesore," odpověděl Philander a dodal: "Myslím, že bychom měli té osobě poděkovat. Sedí zřejmě po vaší pravici, profesore."

"Cože? Ale no tak, Philandere..." řekl profesor a přisedl blíž.

Právě tehdy zdálo se Tarzanovi, že lev se již příliš dlouho potuluje kolem stromu, a proto náhle zvedl hlavu a ohlušil oba starce výstražným výkřikem veleopů.

Schouleni ve vratké poloze na větvích a třesouce se po celém těle uviděli, jak velký lev přestal neklidně obcházet kolem a s hrozným řevem, při němž oběma stydla krev v žilách, svěsil slechy a jediným skokem zmizel v džungli.

"I lev se chvěje hrůzou," zašeptal Philander.

"Velmi pozoruhodné!" zamumlal profesor a chytil se křečovitě svého tajemníka, aby opět nabyl rovnováhy, ohrožené náhlým leknutím. Naneštěstí páně Philanderovo těžiště v té chvíli spočívalo na samém konci větve a samém začátku prázdna. Stačil nepatrný náraz a oddaný sekretář se poroučel ze stromu. Ještě okamžik beznadějně visel a poté za doprovodu zmatených a gentlemanů nedůstojných výkřiků řítily se k zemi, držíce se jeden druhého.

Trvalo hodnou chvíli, než se některý z nich pohnul, neboť oba svorně nabyli přesvědčení, že při prvním pohybu zjistí tolik pohmožděnin a zlomenin, že nebudou schopni chůze. Konečně se profesor Porter pokusil pohnout jednou nohou. K velkému překvapení se pohybovala jako kdykoli předtím. Několikrát ji zdvihl, skrčil a znovu natáhl.

"Velmi pozoruhodné... velmi pozoruhodné!" zabručel.

"Díky Bohu, profesore," šeptl Philander s uspokojením v hlase, "tedy nejste mrtev!"

"Ale, ale, Philandere..." opáčil profesor káravě, "sám to dosud nevím."

S velkou netrpělivostí zatřásl pravou rukou. Vida, byla v pořádku! Poté zakroužil druhou rukou nad ležícím tělem - pohybovala se!

"Velmi pozoruhodné!" řekl.

"Komu to dáváte znamení, profesore?" zeptal se vzrušeně Philander.

Profesor nepokládal dětinskou otázku svého přítele za hodnou odpovědi. Místo toho opatrně zvedl hlavu ze země a několikrát ji pokýval.

"Velmi pozoruhodné!" vydechl. "Zůstala neporušena!"

Philander se nehýbal z místa. Jak by se také mohl pohybovat někdo s přeraženými rukama, nohama i páteří? Jedno jeho oko uvízlo v měkké hlině, druhé, šilhající stranou, pozorovalo s hrůzou podivné kroužení profesora Portera.

"Jak smutné!" pronesl Philander polohlasně. "Otřes mozku patrně přivodil naprosté pomínutí smyslů. Velmi smutné, zvážíme-li, že byl ještě poměrně mlád."

Profesor Porter se převálil na břicho a ohnul záda, připomínaje velkou kočku ježící hřbet před štěkajícím psem. Poté usedl a pečlivě prohmatával jednotlivé části svého těla.

"Jsou všechny!" zvolal. "Vskutku, velmi pozoruhodné!"

Vstal, vrhl kritický pohled na Samuela T. Philandera a řekl: "Ale no tak, Philandere! Teď není vhodná chvíle oddávat se zahálení. Je třeba vstát a jít."

Philander vyprostil oko z jilu a v němém hněvu pohlédl na profesora. Poté se pokusil zvednout, a nikdo v tu chvíli nemohl být překvapen více než on sám, neboť snaha byla korunována úspěchem. Nicméně stále se hněval na profesora za jeho nespravedlivost a chystal se mu vyčinit. Vtom zahlédl podivnou postavu, stojící několik kroků opodál a pozorně si je prohlízející.

Profesor mezitím našel svůj hedvábný cylindr, pečlivě ho vycídl rukávem fraku a posadil znovu na hlavu. Když zjistil, že Philander ukazuje na cosi za ním, ohlédl se a spatřil polonahého obra, oděného sporým šatem a několika kovovými ozdobami.

"Good evening, sir!" řekl profesor. "Dobrý večer!"

Místo odpovědi obr naznačil, aby ho následovali, a sám vykročil po pobřeží směrem, z něhož nedávno přišli.

"Myslím, že se sluší, abychom ho následovali," řekl Philander.

"Ale Philandere," opáčil profesor, "před chvílí jste uvedl dostatečně logický argument pro svou teorii, že tábořiště leží od nás na jih. Pochyboval jsem, leč vy jste mě přesvědčil. Jsem si jist, že musíme jít na jih, abychom našli své přátele. Půjdu tedy na jih."

"Avšak profesore, domnívám se, že tento muž zná cestu lépe než my oba. Zdá se, že je v této části světa domorodcem. Pojďme a následujme ho!"

"Ale Philandere!" trval na svém profesor. "Není snadné mě přesvědčit, avšak jakmile se jednou přesvědčím, mé rozhodnutí je nezvratné. Půjdu týmž směrem jako dosud, i kdybych měl obejít celý africký kontinent."

Jejich další spor byl náhle přerušen Tarzanem, který zjistil, že ho ti podivní muži nenásledují, a vrátil se k nim. Opětovně je vyzval, aby šli za ním, avšak ti pokračovali v hádce. Tarzan ztratil trpělivost. Uchopil Philandera za rameno, a než se tento úctyhodný gentleman stačil rozhodnout, zda bude zabít či jen zmračen, uvázal mu pevně kolem krku provaz.

"Ale no tak, Philandere!" zvolal profesor Porter, znepokojen. "Není důstojné, abyste se podroboval takovému zacházení!"

Avšak sotva to dořekl, byl rovněž uchopen a pevně přivázán na druhý konec provazu. Poté Tarzan zamířil k severu, vláčeje za sebou profesora i jeho sekretáře.

Za hrobového ticha šli chvíli, která se však oběma unaveným a odevzdaným učencům zdála celou věčností. Když náhle překročili nevysoký pahorek, ke své velké radosti uviděli před sebou srub, vzdálený pouhých sto yardů. Tady je Tarzan rozvázal, ukázal k příbytku a zmizel v džungli.

"Pozoruhodné, velmi pozoruhodné..." vydechl profesor. "Tady vidíte, Philandere, že jsem měl jako vždy pravdu. Nebýt vaší zatvrzelosti, ušetřili bychom si mnohá příkoří, o nebezpečí nemluvě. Buďte tak laskav a nechte se příště vést zralejším a uváženějším úsudkem."

Philander byl tak potěšen šťastným koncem jejich dobrodružství, že se profesorovou výtkou necítil nikterak dotčen. Místo toho vzal profesora za ruku a spěchal s ním ke srubu.

Všem se značně ulevilo, když se opět shledali. Až do časného rána vyprávěli o svých dobrodružstvích a dohadovali se o mladém ochránci, s nímž se setkali na pobřeží. Esmeralda byla přesvědčena, že to musel být jeden z andělů Páně, seslaný na zem, aby je chránil.

"Kdybys ho viděla jíst syrové maso," zasmál se Clayton, "musela bys přiznat, že to byl velmi skutečný anděl!"
"Jeho hlas nezněl nikterak andělsky," řekla Jane Porterová a zachvěla se při pomýšlení na hrozný výkřik doprovázející smrt lvice.
"S mými představami o důstojnosti posla Božího," poznamenal profesor, "se nesrovnává skutečnost, že tento... ehm... gentleman uvázal dva vysoce vážené a vzdělané učence za krk a vlekl je džunglí, jako by to byly nějaké krávy."

Pohřby

Protože se již úplně rozednilo, počala se celá společnost, z níž od předešlého rána nikdo nezamhouřil oka ani nepožil sousta, shánět po jídle. Vzbouřenci z lodi Arrow vyložili z lodi skrovnou zásobu sušeného masa, polévkových konzerv, sucharů, zeleniny, mouky, čaje a kávy a část rozdělili mezi pět zbylých vyhladovělých trosečníků. Nejbližším úkolem pak bylo vyspravit srub, aby v něm bylo možno přebývat. Proto bylo rozhodnuto nejprve odstranit zbytky tragédie, jež se tu kdysi odehrála. Profesor Portera Philander byli plně zaměstnáni prohlížením koster. O obou větších usoudili, že patřily nepochybně muži a ženě bílé rasy. Menší kostře nevěnovali přílišnou pozornost, neboť ležela v kolébce a nikdo nepochyboval, že jde o dítě nešťastného páru.

Když se chystali pohřbit mužskou kostru, objevil Clayton velký prsten, který měl nešťastník na sobě v době smrti, protože ve zlatém kroužku dosud vězel zkostnatělý zbytek prstu. Clayton jej zdvihl a vykřikl překvapením, neboť na něm uviděl vyrytý znak Greystoků. Téměř v téže chvíli objevila Jane ve skříni knihy, a sotva jednu z nich otevřela, našla na titulní straně jméno majitele: John Clayton, Londýn. V jiné knize, již zběžně prolistovala, našla v záhlaví jediné slovo: Greystoke.

"Pane Claytone," zvolala, "co to znamená? V těchto knihách jsou jména příslušníků vašeho rodu!"

"A zde," odpověděl vážně Clayton, "je prsten rodu Greystoků, který postrádáme od chvíle, kdy můj strýc, John Clayton, někdejší lord Greystoke, zmizel, údajně utonuv v moři."

"Jak ale, proboha, vysvětlíte, že se tyto věci nalézají zde, v divoké africké džungli?" zeptala se dívka vzrušeným hlasem.
"Je jen jediné vysvětlení, slečno Porterová," odpověděl Clayton. "Lord Greystoke neutonul. Zemřel zde v tomto srubu a to, co zde leží na zemi, jsou jeho pozůstatky."

"Pak toto musí být lady Greystoková!" řekla Jane s úctou, ukazujíc na kostru na lůžku.

"Krásná lady Alice," odpověděl Clayton, "o jejichž ctnostech a půvabu jsem slyšel matku i otce tolik vyprávět... Nešťastná žena!" dodal smutně.

S hlubokou úctou a obřadností byla těla manželů Greystokových pohřbena vedle opuštěného srubu a mezi ně byla uložena malá kostra Kalina mláděte. Když Philander ukládal křehké kosti do kusu lodní plachty, prohlížel lebku velmi pečlivě. Poté zavolal profesora Portera a oba spolu hodnou chvíli tiše diskutovali.

"Skutečně velmi pozoruhodné!" řekl profesor.

"Přísámbůh," odpověděl Philander, "měli bychom okamžitě informovat pana Claytona o našem objevu!"

"Ale, ale, drahý Philandere," odporoval profesor, "nechme zesnulé odpočívat v pokoji." A starý bělovlasý muž pronesl nad čerstvým hrobem pohřební řeč, zatímco jeho čtyři přátelé stáli vedle něho se svěšenými hlavami.

Tarzan pozoroval z vysokého stromu smuteční obřad, avšak nejvíce jej zaujala půvabná tvář a ladná postava Jane Porterové. V jeho divokém, nezkrotném srdci rodily se neznámé city, které nedokázal potlačit. Odkud se bere ona náklonnost k těmto lidem? Proč tolik riskoval, aby zachránil tři bílé muže? Že však zabil lvice, aby neublížila dívce, nepřipadalo mu nijak zvláštní. Tito muži byli pošetili, směšní a pramálo stateční. I Manu, malá opička, byla chytřejší než oni. Byli to tvorové jeho vlastního rodu, avšak neměl proč být na toto pokrevní pouto hrdý. Pokud jde o dívku, bylo to něco zcela jiného. Cítil, že byla stvořena k tomu, aby ji chránil. Divil se, že muži vykopali v zemi hlubokou jámu jen proto, aby tu pohřbili holé kosti. Jaký smysl mělo uchovávat něco, o čem nikdo nestál? Kdyby na nich bylo maso, porozuměl by tomu, neboť i on ukrýval potravu před hyenou Dango a jinými lupiči z džungle...

Když byl hrob zasypán hlínou, vrátila se družina ke srubu a Esmeralda, oplakávajíc zemřelého, o kterých nikdy předtím neslyšela, pohlížela k zátoce. Náhle přestala vzlykat.

"Podívejte se na tu zatracenou sebranku!" vykřikla a ukazovala k lodi Arrow. "Ujíždějí a nás nechali na tomhle zatraceném ostrově!"

A vskutku Arrow odrazila na širé moře, proplouvajíc zvolna ústím zátoky.

"Ti chlapi nemají srdce!" zvolal Clayton. "Vždyť slíbili, že nám nechají zbraně a střelivo."

"To je Snipesovo dílo," řekla Jane Porterová. "Tím jsem si jista. King byl sice ničema, ale měl v sobě alespoň špetku lidskosti. Kdyby ho nezabili, zaopatřil by nás vším, co potřebujeme, než by odplul."

"Jaká škoda, že nás nenavštívili před vyplutím na moře," vmísil se do hovoru profesor. "Chtěl jsem je požádat, aby nám zde nechali vše, co nám patří. Přijdu-li o svůj poklad, jsem zničený člověk."

Jane pohlédla smutně na svého otce.

"Nevadí, drahý otče," řekla, "ten poklad nebyl stejně k ničemu vždyť jen kvůli němu pobili naše důstojníky a vysadili nás na tohle hrozné pobřeží!"

"Ale dítě!" odvětil profesor. "Jsi hodné děvče, leč zcela neznalé života."

Otočil se a zvolna kráčel k džungli s rukama sepnutými pod poletujícími šosy a očima upřenými k zemi. Jeho dcera jej sledovala se shovívavým úsměvem. Poté se obrátila k Philanderovi a zašeptala: "Nedovolte prosím, aby se ztratil jako včera. Je na vás zcela závislý. Dejte na něho pozor."

"Je to den ode dne těžší," povzdechl Philander, potřásaje hlavou. "Myslím, že nyní má v úmyslu oznámit řediteli zoologické zahrady, že jeden z jeho lvů byl předešlé noci na toulkách. Drahá slečno Jane, vy nevíte, co všechno jsem zakusil..."

"Ale vím, pane Philandere. Všichni ho máme rádi, ale vy jediný máte na něho vliv. Ať říká cokoli, váží si vás pro vaše vzdělání a dá na vás. Ten ubohý dobrák nezná rozdíl mezi pouhým vzděláním a skutečnou moudrostí."

Se zmateným výrazem ve tváři vydal se Philander za profesorem a v duchu si kladl otázku, má-li být poklonou slečny Porterové polichocen či uražen.

Tarzan sledoval zklamání ve tvářích trosečníků, poté co Arrow zvedla kotvy. Protože loď byla pro něho něčím zcela novým a pozoruhodným, rozhodl se pospíšet k ostrovu na severní straně ústí zálivu, aby si ji mohl zblízka prohlédnout a zjistit směr její plavby. Vznášeje se velkou rychlostí ve větvích, dorazil ke skalnímu výběžku právě ve chvíli, kdy loď vyplouvala ze zátoky. Odtud si mohl tento podivný plovoucí dům dobře prohlédnout. Na palubě lodi bylo asi dvacet mužů, pobíhajících sem a tam s lodními lany. Od pevniny vanul svěží vánek a loď plula ústím zátoky se svinutými plachtami. Sotva obepluli útes, napjali námořníci plachty, aby dosáhli co nejvyšší rychlosti.

Tarzan sledoval ladné pohyby plavidla a byl jimi natolik uchvácen, že zatoužil dostat se na palubu. Náhle zahlédl severně na horizontu slabý sloup kouře a nechápal, jak je něco podobného možné na otevřeném moři. Téměř v téže okamžiku objevila dým i lodní hlídka a plachty byly znovu spuštěny do půli žerdi. Plavidlo změnilo směr a plulo zpět k pevnině. Muž na přídi neustále spouštěl pod hladinu lano, na jehož konci bylo upevněno cosi malého. Tarzan nechápal, co je příčinou tohoto zvláštního počínání.

Konečně se loď ocitla u pobřeží. Plachty byly skasány a spuštěna kotva. Na palubě zavládl čirý ruch. Námořníci spustili člun, do kterého položili velkou bednu. Poté asi tucet lodníků usedlo k veslům a člun zamířil k místu, kde seděl Tarzan, přikrčen ve větvích. Když se přiblížil, zahlédl Tarzan u kormidla muže s krysím obličejem. Za okamžik člun přirazil ke břehu. Muži vyskákali a velkou bednu složili na písčité pobřeží. Byli teď na severní straně útesu, takže ze srubu je nebylo vidět. Chvilí se muži zlostně hádali. Poté skrček, následován několika svými druhy, došel až ke stromu, v jehož koruně seděl Tarzan. Muži se rozhlíželi kolem.

"Tohle je dobrý místo," řekl námořník s krysím obličejem a ukázal rukou ke stromu.

"Je zrovna tak dobrý jako každý jiný!" namítl jeden z jeho kumpánů. "Jestli nás dopadnou i s pokladem na palubě, všechno seberou. Uděláme dobře, když to tu zakopeme. Třeba některý z nás z galejí uteče, aby se sem vrátil a pěkně toho užil."

Muž s krysí tváří zavolal na muže, kteří zůstali ve člunu. Pomalu se zvedli, nesouce krumpáče a lopaty.

"Pohyb!" zavelel Snipes.

"Sklapni, skrčku!" zavrčel jeden z mužů. "Nejsi žádný admirál!"

"Já sem tu kapitán, rozumíš, mizero?" zařval Snipes a vychrlil ze sebe přívál těch nejjadrnějších kleteb.

"Klid, hoši," vmísil se do hovoru námořník, který dosud mlčky přihlížel, "z vašeho hádání nic dobrého nekouká!"

"Správně!" přitakal Snipesův odpůrce. "Ale nikdo se tu nebude vyťahovat!"

"Budete kopat tady!" řekl Snipes a ukázal na místo pod stromem. "Pete zatím nakreslí mapu, abysme to tu zase našli.

Tom s Billem si vezmou ještě dva a přinesou bednu."

"A co budeš dělat ty?" zeptal se nespokojený námořník. "Šéfa, co!?"

"Hej, ty tam, koukej dělat!" zavrčel Snipes. "Nebo si myslíš, že tvůj kapitán bude házet lopatou?"

Tváře mužů brunátněly zlostí. Nikdo neměl Snipese a jeho samolibost rád. Zvláště od chvíle, kdy zabil jejich vůdce Kinga, nenávisť vůči němu vzrostla.

"Tak ty nechceš vzít lopatu a pomoci nám při práci? To tvý všivý rameno tě určitě tolik nebolí, abys nemohl dělat!" řekl Snipesovi námořník jménem Tarrant, rozhodnut postavít se mu na odpor.

"Ani mě nenapadne!" odpověděl Snipes, svíraje třesoucími se prsty pažbu revolveru.

"Tak sbohem," řekl Tarrant, "když nechceš lopatu, dostaneš krumpáč!"

S těmi slovy se rozmáchl svým krumpáčem a zasadil jím Snipesovi ránu do temene. Muži stáli chvíli mlčky, zíraje na oběť svého horkokrevného druha.

"Má co chtěl, ten mizerný bastard!" utrousil jeden z nich.

Ostatní se pustili do kopání. Půda byla měkká, proto záhy odhodili krumpáče a chopili se lopat. Nikdo se o zabitém nezmínil už ani slovem. Jen se zdálo, jako by teď všichni pracovali s větší chutí, než když jim trpaslík rozkazoval.

Jakmile vykopali dosti hlubokou jámu, aby v ní mohli ukrýt bednu, navrhl Tarrant prohlubeň zvětšit a položit do ní i Snipesovu mrtvolu.

"Může to pomejlit toho, kdo by tu náhodou kopal," vysvětloval.

Ostatním se návrh zamlouval, a tak se dali znovu do práce. Uprostřed jámy vyhloubili menší otvor pro bednu, kterou zabalili do plachty, zapustili do dna a zarovnali hlínou. Dva muži pak shodili beze vší obřadnosti do jámy mrtvolu, zbavenou zbraně a jiných užitečných věcí, které si námořníci rozebrali mezi sebou. Poté zavalili hrob zeminou a pevně udušali. Zbytky vykopané hlíny rozmetali po okolí a místo zakryli porostem, aby zahladili všechny stopy. Sotva skončili s prací, vrátili se ke člunu a co nejrychleji odrazili od břehu směrem k lodi Arrow.

Vítr značně zesílil a kouř na obzoru zhoustl. Vzbouřenci nemeškali, rozvinuli plachty a vypluli k jihozápadu.

Tarzan, který pozorně sledoval celý obřad z koruny stromu, si lámal hlavu nad nepochopitelným počínáním těchto podivných bytostí. Ti muži jsou ještě pošetilejší a ukrutnější, než všechny šelmy z džungle! Jak šťastný je ten, kdo žije v klidu a bezpečí pralesa!

Tarzana zajímalo, co je ukryto v bedně zakopané na pobřeží. Jestliže ji nechťeli, proč ji prostě nehodili do vody? To by přece bylo mnohem snazší! Schovali ji tedy proto, aby se k ní posléze vrátili.

Tarzan seskočil ze stromu a začal prohledávat místo kolem jámy. Chtěl se podívat, zda ti muži neztratili něco, co by se mu hodilo. Po chvíli objevil rýč, ukrytý v porostu navršeném na vrcholku mohyly. Uchopil jej a pokusil se s ním zacházet po vzoru námořníků. Byla to namáhavá práce, zvláště pro jeho bosé nohy, avšak Tarzan pokračoval tak

dlouho, dokud se mu nepodařilo odhrabat mrtvé tělo. Vytáhl je z hrobu a odložil stranou. Poté se pustil znovu do kopání, až narazil na bednu. Zdvihl ji a položil vedle mrtvoly. Pak tělo znovu vrátil do hrobu, místo zahrabal a otočil se k bedně. Čtyři námořníci podklesávali pod její vahou, avšak Tarzan ji zvedl, jako by to byla dámská skříňka s líčidly. Přivázav si rýč k rameni kusem provazu, odnesl bednu do pralesa. S tak nepohodlným břemenem však nemohl šplhat po stromech, a tak se držel vyšlapaných stezek, kde postupoval rychle vpřed.

Několik hodin putoval k severovýchodu, až dorazil k neprostupnému valu bujné vegetace. Vylezl na nižší větev a zanedlouho se vynořil na prostranství, kde se shromažďovali opi ke svým slavnostem Dum-Dum. Uprostřed planiny, nedaleko obětiště, začal kopat. Byla to těžší práce než vyrývat čerstvou zeminu na hrobě, avšak Tarzan neustával, dokud nevyhloubil bezpečný úkryt pro svůj podivný úlovek.

Proč to vše dělal, aniž by znal cenu a obsah toho, co ukořistil? Tarzan měl postavu i rozum člověka, avšak některé zvyky přejal od svých vychovatelů. Rozum mu napovídal, že bedna obsahuje cosi cenného, neboť jinak by ji lidé nezakopávali pod zem. Opičí pud mu velel napodobovat vše, co bylo nové a neobvyklé. A přirozená zvědavost, jež je společná opicím i člověku, nutila jej bednu otevřít a prozkoumat její obsah. Těžký zámek a masivní železné obruby kladly však tuhý odpor jeho chytrosti i síle, takže nakonec musel bednu zahrabat, aniž by ukojil zvědavost. Vrátil se k tábořišti trosečníků a cestou se věnoval lovu.

Venku byla již úplná tma. Uvnitř srubu hořel plamen, neboť Clayton objevil uzavřenou nádobu s olejem, která tu ležela netknuta dvacet let. Snad to byl poslední zbytek zásob odkázaných Černým Míkem manželům Claytonovým. Také lampy byly dosud použitelné, a tak bylo ve srubu světlo jako ve dne.

Tarzan užasl, neboť neznal tajemství těchto svítících předmětů. V knihách se sice dověděl, že existují, avšak nechápal, jak mohou vydávat ono zázračné světlo, které se odráží na všem, co je obklopuje. Když přistoupil blíže k oknu, uviděl, že srub je zevnitř rozdělen na dvě místnosti zástěnou z větví a plachtoviny. V přední jizbě seděli tři muži. Dva starší byli zabráni do rozhovoru, třetí seděl na stoličce a se zájmem pročítal jednu z knih. Tito muži Tarzana příliš nezajímali, a proto vyhledal druhé okno. Za ním spatřil dívku. Jak krásné byly její rysy a jak jemná a bílá její pleť! Psala cosi na stole pod oknem. Vzadu na hromadě trav ležela černoška a spala.

Hodnou chvíli pozoroval Tarzan píšící dívku. Jak rád by ji byl oslovil, avšak neměl k tomu odvahy, neboť se obával, že by stejně jako mladík neporozuměla jeho řeči a snad by se i polekala, kdyby ji nečekaně vyrušil. Konečně vstala, zanechavši psaní na stole, a poodešla k lůžku ustlanému z několika náručí suché trávy. Poté rozpustila hebký samet svých zlatých vlasů. Jako trpytivý vodopád ozářený zapadajícím sluncem splývaly jí vlasy po ramenou v ladných vlnách. Tarzan byl očarován. Vtom dívka zhasla lampu a srubem zavládla tma.

Tarzan nemohl odtrhnout oči. Připlížil se pod okno a čekal, dokud nezaslechl pravidelné oddechování, svědčící o spánku. Tehdy opatrně protáhl ruku mřížovím a nahmatl na stole dopis, který Jane komusi napsala. Vytáhl jej, stočil do malého svítku a zasunul do toulce mezi šípy. Pak zmizel v džungli, zvolna a tiše jako stín.

Oběť džungle

Časně ráno druhého dne se Tarzan probudil s jedinou myšlenkou - na ono podivuhodné psaní, které ukryl ve svém toulci. Rychle je vytáhl v naději, že si bude moci přečíst, co půvabná mladá dívka předešlého večera napsala. Avšak již při letmém pohledu na řádky pocítil velké zklamání. Dosud po ničem tak netoužil, jako dovědět se cokoli od své zlatovlasé bohyně, která tak nečekaně vstoupila do jeho života. Komu dopis patří, není-li určen jemu? Tarzanovi stačilo, že obsahoval dívčiny myšlenky. Byl překvapen podivnými, neúhlednými písmeny, jaká nikdy předtím neviděl. Proč se skláněla jiným směrem než ta, která prozkoumal v knihách a korespondenci nalezené ve srubu? Dokonce i malí brouci v černé knížce mu připadali známější, byť jejich skládání nerozuměl. Tito byli noví a zcela neznámí. Hodnou chvíli nad nimi hloubal, až konečně několik z nich rozluštil. Byli to jeho staří známí, ale jaksi podivně zmrazení. Začal dopis zkoumat slovo po slovu. Posléze mohl číst:

Nejdražší Hazel,

zdá se mi pošetilé, že Ti piši dopis, který možná nikdy nebudeš číst, avšak musím se s někým podělit o své hrozné zážitky od chvíle, kdy jsme vypluli z Evropy na nešťastné lodi Arrow. Nevrátíme-li se nikdy do civilizované země - což se mi právě v této chvíli zdá velmi pravděpodobným - zůstane tento list alespoň stručnou výpověď o událostech, které se nám staly osudnými.

Jak víš, měli jsme odplout na vědeckou výpravu do Afriky. Papá předstíral, že je autorem pozoruhodné teorie o jakési staré civilizaci, jejíž pozůstatky leží pohřbeny v údolí řeky Kongo. Avšak sotva jsme vypluli na moře, pravda vyšla najevo. Jakýsi starý knihomol, majitel starožitnictví v Baltimore, objevil mezi stránkami jednoho španělského rukopisu list, psaný roku 1550 a ličící dobrodružství vzbouřenců na španělské galeoně, která měla plout z Jižní Ameriky s velkým nákladem dublonů a guineí. Za vším se patrně skrývalo pirátství. Pisatelem byl jakýsi stařec, jeden z někdejších členů posádky, a dopis byl adresován jeho synovi, který byl tehdy majitelem obchodní lodi. Od chvíle, kdy došlo k událostem popsáným v dopise, uplynulo mnoho let a z piráta se stal vážený občan kteréhosi španělského města, avšak jeho posedlost zlatem byla tak velká, že se rozhodl prozradit synovi, jak nabýt pohádkového bohatství. Pisatel vyprávěl o tom, jak se posádka vzbouřila a pobila všechny důstojníky i každého, kdo se jí postavil na odpor. Tímto zločinem však přivedli sami sebe do záhuby, neboť na palubě nezůstal nikdo, kdo by dovedl řídit loď na otevřeném moři. Celé dva měsíce bloudili oceánem, až konečně, nemocní a umírající kurděmi, vysílením a žízňí, ztroskotali u malého ostrova. Galeona byla vyvržena daleko na břeh, kde se roztránila o skalisko, avšak ještě předtím stačilo deset přeživších námořníků zachránit bednu s pokladem. Tu pak zakopali na bezpečném místě na ostrově a po tři roky žili v naději, že budou zachráněni. Jeden po druhém nemocní umírali, až zůstal naživu jediný - pisatel onoho listu. Ze zbytků

galeony postavili trosečníci člun, avšak nemajíce ani zdání, kde ostrov leží, neodvážili se opustit jeho břehy. Když všichni zahynuli, působila na zbylého námořníka samota tak nesnesitelně, že se rozhodl raději riskovat život v malém člunu na širém moři, než propadnout šilenství na pustém ostrově, kde žil sám již téměř rok. Šťastnou náhodou vyplul severním směrem a po týdenní plavbě se ocitl v blízkosti španělské obchodní flotily, brázdící vody oceánu mezi Západní Indií a Španělskem. Byl vzat na palubu jedné z lodí, které se právě vracely do Španělska. Tady vyprávěl o ztroskotání galeony, při němž přišla téměř celá posádka o život. Ostatní trosečníci postupně zemřeli na ostrově, až zůstal naživu jediný. O bedně s pokladem pomlčel. Kapitán obchodní lodi ho ujistil, že podle zeměpisné polohy, kde byl nalezen, nemohl být jinde než na jednom z Kapverdských ostrovů, ležících při západoafrickém pobřeží mezi 16. a 17. stupněm severní šířky. V jeho dopise byl ostrov, právě tak jako místo, kde je ukryt poklad, popsán velmi podrobně. K dopisu byla přiložena neumělá mapka, zakreslující i stromy a skaliska. Místo, kam byla zakopána bedna, je označeno malým kroužkem.

Když mi papá vysvětlil skutečný cíl výpravy, byla jsem zoufalá, neboť vím, jaký byl vždy důvěřivý snilek, a obávala jsem se, že znovu naletěl - zvláště když mi sdělil, že za dopis a mapu zaplatil tisíc dolarů. Můj neklid ještě vzrostl, když jsem se dověděla, že si od Roberta Caulera půjčil deset tisíc dolarů na směnku. Cauler nežádal žádné záruky, ale jistě víš, drahá, co to znamená, nebude-li otec schopen zaplatit. Bože, jak toho muže nenávidím! Snažili jsme se pohlížet na celou záležitost z její lepší stránky, avšak pan Philander a Cecil Clayton, který se k nám přidal v Londýně, snad z touhy po dobrodružství, chovali o zdaru výpravy stejné pochybnosti jako já. Abych zkrátila své vyprávění - našli jsme ostrov i poklad - velkou dubovou truhlu pobitou železnými pásky, zabalenou do několika vrstev plachtoviny a dosud tak pevnou a zachovalou, jako bezmála před třemi sty lety. Byla plná zlatých mincí a tak těžká, že ji čtyři muži sotva uzvedli. Avšak ta hrozná věc přináší jen smrt a neštěstí všem, kteří s ní mají co do činění. Již tři dny poté, co jsme vypluli z Kapverdských ostrovů, vzbouřila se naše vlastní posádka a pobila všechny důstojníky. Byla to ta nejstrašnější událost, jakou si lze představit či popsat. Chtěli nás také zabít, avšak jejich vůdce, jakýsi King, jim v tom zabránil, a tak jsme pluli jižně podél pobřeží až k opuštěnému místu, kde nás vysadili a zanechali samotné. Dnes odpluli i s pokladem, ale pan Clayton říká, že je stihne týž osud jako posádku oné staré galeony, neboť King, jediný, kdo dokázal řídit loď, byl zabit, sotva jsme přirazili ke břehu.

Přála bych si, abys poznala Cecila Claytona! Je to ten nejlepší člověk, jakého si lze představit, a myslím, že je do mě i trochu zamilován. Je jediným synem lorda Greystoka a jednoho dne zdědí jeho titul i statky. Ke všemu je velmi bohatý, avšak to, že se stane anglickým lordem, mě příliš netěší. Víš dobře, jaký sdílím názor na sňatek americké dívky s cizincem s tituly. Kéž by byl raději prostým americkým gentlemanem! Ale čím je, není jeho vinou. Nebýt jeho rodu, byl by jistě chloubou mé vlasti - a to je ta největší poklona, kterou mu mohu složit.

Zažili jsme hrozné věci od chvíle, kdy jsme přistáli na tomto pobřeží! Papá a pan Philander se ztratili v džungli a byli pronásledováni opravdovým lvem! Také pan Clayton zabloudil a byl dvakrát napaden divokou šelmou. Já s Esmeraldou jsme byli ve srubu obtěžováni lvicí lidožroutem! Ale nejpodivnější ze všeho je jakýsi záhadný tvor, který nás zachránil. Já jsem ho sice neviděla, ale otec, pan Philander a Cecil Clayton ano. Říkají, že je to dokonalý bílý muž, opálený do bronzova. Má prý sílu divokého slona, obratnost opice a udatnost lva. Nedovede anglicky, a vždy když provede nějaký chrabý čin, zmizí tak záhadně, jako by byl pouhým příznakem. Máme však ještě jednoho tajuplného souseda. Napsal nám anglický dopis, kde nás varuje, abychom neničili jeho majetek ve srubu. Podepsal se "Tarzan z rodu Opů". Nikdy jsme ho neviděli, avšak myslíme si, že je nablízku, neboť když chtěl jeden z námořníků zastřelit pana Claytona, byl kýmisi neznámým zasažen oštěpem do ramene. Máme jediný revolver se třemi náboji a musíme si opatřit jídlo, protože pan Philander říká, že se nemůžeme donekonečna živit jen ořechy a ovocem, jehož je v džungli dostatek. Jsem velmi unavena. Půjdu si lehnout do postele z trávy, kterou mi natrhal pan Clayton. Budu Ti psát pokaždé, když se něco nového přihodí.

HAZEL STRONGOVÉ, BALTIMORE

Tvá milující Jane

Tarzan dlouho seděl nad dopisem zamyšlen. List byl pln nových, podivuhodných věcí, z kterých se mu zatočila hlava, jakmile se pokusil všemu porozumět. Nevěděl, že on je Tarzan z rodu Opů. Chtěl jim to dát nějak najevo. Pod příkrovem z listí a větví, chránícím před deštěm, uchovával Tarzan pár drobností, které si přinesl ze srubu - mezi nimi i několik tužek. Vzal jednu z nich a pod jméno Jane Porterové na dopis připsal:

Já jsem Tarzan z rodu Opů.

Domníval se, že to postačí. Poté zanesl dopis zpátky do srubu. Pokud jde o potravu, pomyslel si, o tu se jim postará sám...

* * *

Příštího rána našla Jane pohřešovaný dopis na svém místě. Bylo to zvláštní! Sotva uviděla dovětek pod svým podpisem, mráz jí přeběhl po zádech. Ukázala poslední stránku Claytonovi.

"Představte si," řekla, "že ta podivná bytost mě pravděpodobně sledovala po celou dobu, co jsem dopis psala! Chvěji se hrůzou, když na to pomyslím."

"Ten muž je zřejmě vašim přítelem," zamumlal Clayton, "neboť dopis vrátil a nepokusil se vám ublížit. Nemýlím-li se, pádný důkaz o svém přátelství zanechal této noci za dveřmi srubu. Když jsem vyšel ráno ven, našel jsem tam mrtvého divoáka!"

Od té doby nebylo dne, aby Tarzan nepřinesl něco k jídlu. Jednou mladého jelena či placky z manioku, které uloupil v Mbongově vesnici, jindy leoparda nebo dokonce lva. Lovit zvěř pro tyto cizince bylo mu potěšením. Zdálo se mu, že

není větší radosti než zaopatřovat a chránit krásnou bílou dívku. Několikrát zatoužil vejít za bílého dne do tábora a pomocí malých brouků promluvit se svými chráněnci, nedokázal však překonat ostých divocha z pralesa, a tak plynul den po dni, aniž by své předsevzetí naplnil.

Osadníci, jimž se zatím znovu vrátila odvaha a sebedůvěra, zacházeli teď stále hlouběji do džungle, hledající ovoce a ořechy. Téměř denně vídal Tarzan profesora Portera toulat se pralesem a vystavovat se tak nebezpečí smrti v čelistech šelem. Pan Samuel T. Philander, který nikdy nebyval silákem, scvrkl se tehdy v pouhý stín ze samého strachu a nervového vypětí způsobeného nadlidským úsilím střežit roztržitého profesora.

Neuplynul měsíc a Tarzan se konečně nezvratně rozhodl, že navštíví ležení za bílého dne. Bylo krátce po poledni.

Clayton odešel k ústí zátoky, aby vyhlížel kolem plující lodi. Na ostroh nanosil spoustu dříví a narovnal je do mohutné hranice. Její plamen se měl stát signálem, objeví-li se na obzoru parník či plachetnice. Profesor Porter se procházel jižně od tábora po pobřeží s panem Philanderem, který jej vedl pod paží a neustále nabádal, aby obrátil své kroky zpět, než se stanou středem pozornosti některé divoké šelmy. Hned jak ostatní odešli, vydaly se Jane a Esmeralda do džungle, aby nasbíraly ovoce do zásoby. Hledající nové a nové stromy, zacházely stále hlouběji do pralesa.

Tarzan čekal mlčky u dveří srubu, až se všichni vrátí. Myslel přitom na krásnou mladou dívku. Obával se, že ji vyleká, a proto váhal, zda má svůj záměr uskutečnit. Byl stále netrpělivější, neboť ji toužil spatřit, být ji nablízku, a snad se ji i dotknout... Ač nevěděl, co je Bůh, vzhlížel ke krásné zlatovlasé dívce jako k božstvu s oddaností, již by žádný jiný smrtelník nebyl schopen.

Pokoušel se dívce napsat. I když si nebyl jist, zda svůj dopis doručí, působilo mu potěšení, že dokáže písmem vyjádřit své myšlenky. Napsal:

Já jsem Tarzan z rodu Opů. Chci být s tebou. Jsem tvůj, budeme žít spolu v mém domě. Budu ti nosit nejlepší ovoce a nejjemnější maso. Budu pro tebe lovit, jsem největší lovec. Ty jsi Jane Porterová. Viděl jsem tvůj dopis. Tohle je vše pro tebe.

Tarzan z rodu Opů tě miluje

Stál u dveří srubu, když zaslechl důvěrně známý zvuk - velká opice se prodírala nízkými větvemi stromů. Chvilí pozorně naslouchal. Vtom se z džungle ozval zoufalý ženský křik. Tarzan upustil svůj první milostný dopis a vyběhl jako panter do pralesa. Také profesor, Clayton a Philander zaslechli volání a za chvíli přiběhli udýcháni ke srubu, vzrušeně pokřikující jeden přes druhého.

Pohled dovnitř potvrdil oprávněnost jejich obav. Jane a Esmeralda byly pryč!

Clayton, následován oběma starci, bez rozmyšlení vyběhl do pralesa, volaje nahlas jména obou žen. Dobrou půlhodinu se hnali kupředu, až konečně Clayton narazil na ležící černošku. Poklekl k ní, nahnatal puls a poslechl srdce. Žila.

"Esmeraldo!" zatřásl jí. "Proboha, kde je slečna Porterová!? Co se stalo? Esmeraldo!"

Černoška pomalu otevřela oči. Spatřila Claytona a všude kolem prales.

"Archanděli Gabrieli!" vykřikla a znovu omdlela. V tu chvíli přiběhl profesor Porter a Philander.

"Co budeme dělat, pane Claytone?" tázal se starý profesor. "Kde máme ještě hledat? Bůh nemůže být tak nelítostný, aby mi chtěl vzít mé děvčátko."

"Nejdříve musíme vzkřísit Esmeraldu," odpověděl Clayton. "Poví nám, co se stalo. Esmeraldo!!!" vykřikl znovu a zatřásl černoškou.

"Ó, Gabrieli! Chci umřít!" zvolala nebohá žena, majíc oči dosud zavřeny. "Nech mě zemřít, Pane, a nedopusť, abych znovu uviděla ten hrozný obličej!"

"No tak, Esmeraldo!" křičel Clayton. "Bůh tu není! To jsem já, Clayton! Otevřte oči!"

Černoška konečně poslechla.

"Archanděli Gabrieli! Díky Bohu!"

"Kde je slečna Porterová? Co se stalo?" naléhal Clayton.

"Slečna Jane tu není?" vykřikla Esmeralda a zvedla svůj mohutný trup. "Proboha, už si vzpomínám. Muselo ji to odnést!"

"Co ji odneslo?" zeptal se profesor Porter.

"Veliký obr, celý porostlý srstí."

"Gorila?" zeptal se Philander a všichni tři muži při těch slovech zbledli.

"Zdalo se mi, že je to ďábel. Ale teď myslím, že to byla gorila. Mé ubohé dítě, moje maličká..." a Esmeralda znovu propukla v nezadržitelný pláč.

Clayton hned začal hledat stopy, nalezl však jen sešlapanou travu kolem. Jeho znalost pralesa byla příliš chatrná, aby dokázal vyčíst, co se tu odehrálo.

Celý den prohledávali džungli, avšak sotva se setmělo, byli nuceni vzdát se dalšího pátrání, nevědouce kudy a kam byla Jane unesena. Zmocnil se jich pocit zoufalství a beznaděje. Do srubu dorazili pozdě v noci. Skleslí a smutní usadili se v malé místnosti.

Konečně profesor Porter přerušil mlčení. Jeho hlas pozbyl přízvuku netečného učenice, uvažujícího v oblasti abstraktních pojmů. Hovořil teď jako muž odhodlaný k čemukoli, slovy zármutku a beznaděje, která v Claytonovi probudila pocit nejhlubšího účastenství.

"Ulehnu," řekl stařec, "a pokusím se spát. Zítra časně ráno vezmu s sebou potravu, kolik seženu, a budu Jane hledat tak dlouho, dokud ji nenajdu. Bez ní se nevrátím!"

Nikdo neodpovídal, neboť všichni byli ponořeni do vlastních pochmurných myšlenek. Tak jako profesor i oni věděli, co ona slova znamenají. Profesor Porter se rozhodl, že se z džungle nikdy nevrátí. Clayton vstal a položil jemně ruku na

pokleslé rámě profesorovo.

"Půjdu s vámi," řekl.

"Věděl jsem, že se budete chtít obětovat, pane Claytone. Avšak vy to nesmíte udělat. Myslím, že Jane již není pomoci. To, co kdysi bylo mým děvčátkem, nesmí zůstat opuštěno v divoké džungli. Přikryje nás stejná zem, skropí stejný déšť a duch její matky nás nalezne pospolu, ve smrti jako zaživa. Ne, musím jít sám. Byla mou dcerou, vším, co jsem na světě miloval."

"Půjdu s vámi," opakoval Clayton prostě.

Stařec zvedl hlavu a pohlédl do výrazného, přívětivého obličeje Cecila Claytona. Snad z něho v tu chvíli vyčetl cit, ukrytý v hloubi mladíkova srdce - lásku k jeho dceři. Býval vždy příliš zahloubán do svých učených myšlenek, než aby vnímal ony drobné pozornosti, jež by komukoli praktičtějšímu napověděly, že oba mladí lidé k sobě pociťují stále větší náklonnost.

"Dělejte, jak myslíte," odpověděl.

"Počítejte také se mnou," dodal Philander.

"Ne, můj starý dobrý příteli," namítl profesor. "Všichni jít nemůžeme. Bylo by neobyčejně kruté nechat zde nebohou Esmeraldu samotnou - a tři budou sotva úspěšnější než jeden. I tak bude dosti obětí bezcitného pralesa. A nyní se pokusme trochu spát."

Volání divočiny

Od chvíle, kdy Tarzan opustil kmen veleopů, v němž vyrostl, žil opičí národ v neustálých hádkách a rozepřích. Terkoz byl krutý a svévolný vůdce, a proto mnoho starších a slabších jedinců, kteří obzvláště zakoušeli rozmary jeho neurvalé povahy, vzalo s sebou své rodiny a odešlo s nimi do klidného a bezpečného vnitrozemí. Ti, kteří zůstali, byli neustávající Terkozovou krutostí hnáni k zoufalství, a tak se stalo, že jeden z nich si vzpomněl na ponaučení, které jim dal Tarzan, když se s nimi naposledy loučil:

"Budete-li mít krutého náčelníka, nebudte jako jiné opice a nebojujte s ním po jednom. Zaútočte dva, tři, nebo čtyři najednou. Pak se žádný vůdce neodváží chovat jinak, než jak je třeba, neboť čtyři dokáží zabít kohokoli."

Op několikrát zopakoval Tarzanovu moudrou radu svým druhům, takže když se Terkoz onoho dne odkudsi vrátil, dostalo se mu nečekaného přivítání. Nedělali s ním žádných okolků - sotva se přiblížil ke smečce, vrhlo se na něj pět statných samců. Terkoz byl vlastně zbabělec, neboť zbabělost jde ruku v ruce s krutostí jak u lidí, tak u opic. Proto nebojoval, nýbrž se útočníkům co nejrychleji vytrhl a uprchl do bezpečí ve vysokých větvích. Ještě párkrát se pokusil připojit ke kmeni, ale pokaždé byl znovu napaden a zahnán na útek. Konečně se vzdal dalších pokusů a rozběsněn vztekem a nenávistí zamířil sám do džungle.

Několik dní bloudil bez cíle, hledaje nějakého slabšího tvora, na němž by ukojil svou zlost. Takto vydrážděn přeskakoval ze stromu na strom, až se znenadání ocitl v blízkosti dvou žen kráčejících džunglí. Byl přímo nad nimi, když zjistil jejich přítomnost. Jane jej zahlédla teprve v okamžiku, kdy se jeho obrovské zarostlé tělo svezlo před ní na zem. Tehdy uviděla hroznou tvář a divoce se šklebící tlamu.

Pronikavý výkřik vydral se jí ze rtů, sotva ji mohutná tlapa uchopila za rameno. Poté byla tažena stále větší silou ke strašným tesákům, sápacím se po jejím hrdle. Avšak ještě než se zaryly do dívčiny bělostné šije, napadlo opičáka cosi jiného. Jeho kmen mu odvedl ženu, a proto si uvnitř, že si najde novou - a právě tato bílá opice s hladkou kůží by jí mohla být. Proto si dívku přehodil přes široká, zarostlá ramena a vyhoupl se do větví, unášeje ji do džungle.

Esmeralda vyplašeně vykřikla a - jak bylo jejím zvykem vždy, když byla vystavena nebezpečí - omdlela. Jane však nepozbyla vědomí ani na chvíli. Hrozná tvář opova i jeho páchnoucí dech naplňovaly ji sice hrůzou, avšak nepřestala vnímat a chápala, co se s ní děje.

S nebývalou rychlostí nesl ji opičák pralesem. Jane nekřičela, ani se nebránila. Domnívala se, že je unášena k pobřeží. Šetřila proto hlasem i silou, aby se dovolala pomoci, jakmile se ocitnou v blízkosti tábora. Neměla ani tušení, že je unášena stále hlouběji do džungle.

Výkřik, který přivedl Claytona a oba starce až k místu neštěstí, byl signálem i pro Tarzana. O černošku, kterou tu našel v mdlobách, nejevil přílišný zájem, zvláště když zjistil, že zůstala nezraněná. Chvilí prohledával okolní porost i stromy. Jeho opičí smysl a vrozená inteligence mu záhy odhalily, co se zde odehrálo, jako by toho byl očitým svědkem.

Okamžitě se vyhoupl do kymácejících se větví a sledoval stopu, již by oko normálního smrtelníka, byť jakkoli bystré, nedokázalo objevit. Na koncích haluzí, po nichž opičák přeskakoval ze stromu na strom, zachytil Tarzan jeho šlépěje a vyčetl z nich, kudy unáší svou kořist. Některé spodní větve byly ohnuty a nalomeny. Na jedné ležela mrtvá housenka, rozmáčkutá obrovskou tlapou. To již Tarzan tušil, kam povedou další stopy. Po chvíli našel zbytek rozdrčené larvy a pocítil opičí pach, na jiném místě objevil kus kůry sedřený z kmene. Zarostlé tělo opičákovo zanechávalo po sobě všude chomáče chlupů, které byly Tarzanovi tím nejlepším kompasem.

Téměř neslyšně sledoval Tarzan stopu Terkoze a jeho kořisti. Přesto k uším prchajícího dolehl slabý šelest jeho postupu. Terkoz zrychlil. Neurazil však ani tři míle, když jej Tarzan dostihl.

Terkoz zjistil, že je další útek marný, a seskočil na malé mýtině ze stromu, aby mohl o svůj úlovek bojovat. Stále ještě držel dívku jednou ze svých obrovských tlap, když i Tarzan skočil s mrštností leoparda přímo doprostřed bojiště. Sotva Terkoz zjistil, že jeho pronásledovatelem je Tarzan, okamžitě ho napadlo, že mu dívka patří, neboť i ona byla z rodu bílých a hladkých opic. Proto jen uvítal příležitost pomstít se svému někdejšímu nepříteli.

Pohled na podivnou, téměř nadpozemsky vyhlížející bytost dodal Jane Porterové nových sil. Upamatovala se na slova pana Claytona, otce i Philandera a usoudila, že to musí být onen pozoruhodný zachránce z jejich vyprávění. Terkoz ji surově odmrštil stranou. Spatřila jeho obrovskou postavu a mocné tesáky a srdce se jí sevřelo úzkostí. Což může

někdo přemoci tak silného protivníka?

Jako rozzuření býci vrhli se oba soupeři do boje, snažíce se jeden druhému sevřít hrdlo. Proti dlouhým špičákům Terkozovým postavila se štíhlá čepel mužova nože.

S tělem pevně přimknutým ke kmeni mohutného stromu, rukama sepjatýma na prsou a široce rozevřenýma očima, v nichž se mísily hrůza, okouzlení, strach i obdiv, sledovala Jane zápas divocha s opicí. Zatímco se mohutné svaly na mužových bedrech a plecích napínaly v bojovém úsilí a silné paže nedovolovaly strašlivým tesákům stisknout, spadl pojednou závoj, který křehké dívce z Baltimoru až dosud halil tajemství citu. A sotva dlouhý nůž několikrát vnikl Terkozovi do srdce a obrovský veleop klesl bezvládně k zemi, byla to pravěká žena, jež vyskočila a vrhla se do náruče pravěkému muži, který ji dobyl.

A Tarzan? Učinil to, čemu netřeba učit muže, jemuž v žilách koluje krev - uchopil ženu a políbil ji na ústa. Chvilku spočívala s polozařvenýma očima na jeho rukou. Na okamžik - poprvé ve svém životě - poznala cit lásky. Avšak právě tak rychle, jak přijala otevřenou náruč svého vysvoboditele, opět se vzpamatovala a tvář se jí uzarděla. Uvědomila si své počínání, odstrčila Tarzana a skryla obličej v dlaních.

Tarzan zůstal překvapen, když dívka, kterou miloval svým zvláštním, nepochopitelným způsobem, spočinula dobrovolně v jeho objetí. Avšak ještě více ho překvapilo, že jej nyní od sebe odháněla. Přiblížil se k ní a chtěl ji vzít za ruku. Znovu ho odstrčila, tlukouc drobnýma rukama do jeho mohutných prsou. Tarzan ničemu nerozuměl. Nejprve měl v úmyslu dovést ji zpátky k jejím přátelům, avšak prchavá chvíle nenadálého štěstí změnila jeho rozhodnutí. Dívčino objetí, její horký dech a svěží ústa přijímající jeho polibek, to vše se mu vrylo hluboko do duše a zrodilo nového Tarzana. Naposledy se pokusil uchopit ji za ruku, avšak ona odmítla. A tehdy učinil Tarzan totéž, co kdysi jeho první prapředek - uchopil dívku do náruči a zmizel v džungli.

* * *

Časně ráno příštího dne byli čtyři obyvatelé srubu probuzeni ranou z děla. Clayton byl u dveří první a spatřil v ústí zátoky dvě kotvící lodi. Jednou z nich byla Arrow, druhou malý francouzský křižník. Jeho paluba byla plná mužů, upírajících pohled na břeh. Claytonovi a jeho přátelům bylo jasné, že salva byla vypálena proto, aby vzbudila jejich pozornost. Obě plavidla kotvila poměrně daleko od břehu a nebylo jisté, zda z tak velké vzdálenosti zahlédnou jejich posádky skupinku mužů stojících v zátocě a mávajících klobouky. Esmeralda svlékla červenou zástěru a rozháněla se jí divoce nad hlavou. Clayton, obávaje se, že nebudou z moře vidět, vyběhl směrem k severnímu útesu, kde stála připravena hranice. Připadalo mu celou věčností, než hromadu větví a suchého porostu našel. Sotva se vynořil z hustého lesa, ke svému zděšení zjistil, že Arrow napíná plachty a křižník se již vzdaluje od pobřeží. Na několika místech zažehl hranici a poté pospíchal na samý konec výběžku, kde svlékl košili, upevnil ji na spadlou větev a mával jí nad hlavou.

Obě lodi pluly dál od břehu na širé moře. Clayton se již vzdal veškeré naděje, když vtom kdosi z posádky křižníku konečně zahlédl mohutný sloup hustého kouře, valícího se z lesa. Clayton uviděl, že lodi pomalu nabraly zpětný chod. Nedaleko od pobřeží křižník zastavil a z jeho paluby byl spuštěn člun, který se vydal k pevnině.

Když přirazil ke břehu, vystoupil z něho mladý důstojník.

"Monsieur Clayton, nemýlím-li se," otázal se.

"Díky Bohu, že jste přišli," odpověděl Clayton, "snad ještě nebude pozdě!"

"Co tím míníte, monsieur?" zeptal se důstojník.

Clayton mu vyprávěl o únosu Jane Porterové a požádal o ozbrojenou pomoc při jejím hledání.

"Mon Dieu!" zvolal důstojník zúčastněně. "Ještě včera by snad nebylo pozdě, ale dnes bude lépe, nebude-li ta mladá dáma již nalezena! Je to zlé, monsieur, velmi zlé!"

Mezitím byly z křižníku spuštěny další čluny. Clayton ukázal k ústí zátoky a spolu s důstojníkem nastoupil do jednoho z nich. Člun záměřil k zálivu, následován mateřskou lodí. Záhy celá kolona přistála na místě, kde již čekali profesor Porter, jeho tajemník a vzlykající Esmeralda.

Mezi pasažéry posledního člunu byl i kapitán křižníku. Sotva se dověděl, že Jane Porterová byla unesena, vyzval dobrovolníky, aby pomohli profesorovi Porterovi a Cecilu Claytonovi při jejím hledání. Nebylo jediného důstojníka, ba ani prostého námořníka z řad těchto galantních, dobromyslných Francouzů, který by se nechtěl zúčastnit záchranné výpravy. Velitel vybral dvacet mužů a dva důstojníky - poručíky D'Arnota a Charpentiera. Jeden z člunů byl vyslán zpět k lodi, aby přivezl střelivo a karabiny, neboť muži byli vyzbrojeni pouze revoly.

Clayton se vyptával, proč zakotvili právě v těchto místech a vystřelili z děla. Kapitán Dufranne vyprávěl, že již před měsícem zahlédli Arrow, plující na jihozápad se skasanými plachtami. Jakmile jí dali znamení, aby připlula blíž, napjala plachty a snažila se co nejrychleji vzdálit. Drželi se za ní do setmění a cestou vyslali jejím směrem několik výstražných výstřelů. Příštího rána však zmizela nadobro. Křižovali pak moře podél pobřeží několik týdnů a na onu příhodu dávno zapoměli, když jednoho dne hlídka spatřila plavidlo zmínané vlnobitím, bez zjevné snahy nabrat jakýkoli směr. Když připlula blíž, byli překvapeni, neboť to byla tatáž loď, která před nimi prchala. Její přední plachta a plachta na zadním stěžni byly dosud napjaty, jako by se ještě pokoušela udržet směr po větru, avšak většinou bylo plachtoví rozedráno poryvy větru. Za bouře, která zuřila v oněch dnech, bylo obtížné a zároveň nebezpečné pokoušet se vysadit posádku na vrak. Protože na palubě Arrow nebylo jedině známky života, bylo rozhodnuto vyčkat, až se vítr a moře zklidní. Náhle spatřili postavu šplhající do ráhnoví a dávající znamení, že lodi je třeba pomoci. Okamžitě spustili člun, který s několika muži úspěšně dorazil k plachtenci. Pohled, jenž se naskytl francouzským námořníkům, když vstoupili na loď, byl úděsný. Asi tucet mrtvých či umírajících mužů leželo na palubě zmínané vlnami. Dvě mrtvá těla vypadala, jako by je napadli vlci. Námořníkům z křižníku se po velkém úsilí podařilo uvázat zbylé plachty. Přeživší trosečníci byli sneseni na lůžka, mrtví zabaleni do plachtoviny a připoutáni k palubě, aby se s nimi jejich druhové naposledy rozloučili, než budou

svrženi do moře. Když francouzští námořníci vstupovali na palubu Arrow, nebyl ani jediný člen její posádky při vědomí. Dokonce i onen muž, který jim dával znamení, omdlel dříve, než se stačil dovědět, zda našlo svého adresáta. Francouzskému důstojníkovi netrvalo dlouho, aby zjistil, co bylo příčinou katastrofy. Na lodi nebyla ani kapka vody či jiného nápoje, ba ani sebemenší zásoba potravin. Okamžitě byl ke křižníku vyslán člun, aby přivezl vodu, léky a jídlo. Jejich pomocí nabylo několik námořníků znovu vědomí a vyprávělo o osudech nešťastného plavidla. Pronásledování křižníkem vzbouřence polekalo natolik, že se dali napříč Atlantikem. Zásoby vody a potravin začaly však brzo docházet, a tak změnil kurs zpět k východu. Protože na palubě nebyl nikdo, kdo by dovedl loď řídit, vyvstal mezi námořníky spor o to, kde jsou a kam míří. Po třech dnech bloudění směrem na východ, kdy nedosáhli žádné pevniny, stočili se k severu, neboť se obávali, že silný severní vítr by je mohl zanést až na samý jižní cíp kontinentu. Dva dny udržovali severoseverovýchodní kurs, když je zastihla mlha, trvající celý týden. Voda jim došla a zásoby potravin stačily sotva na čtyřicet hodin. Situace se stávala čím dál horší. Jeden z mužů propadl zoufalství a vrhl se přes palubu, jiný si prořízl tepny a pil vlastní krev. Když zemřel, i jeho tělo hodili přes palubu. Hlad měnil lidské bytosti v hyeny. Krátce předtím, než narazili na křižník, byli již tak zesláblí, že nedokázali vůbec ovládat loď, a za jediný den ztratili další tři muže. Následujícího jitra bylo jedno z těl sněženo a v noci se kanibalismus opakoval... Muži sice nabyli více sil, leč nedostatek vody vyvolal novou ochablost. A tehdy se objevil křižník...

Zachránění námořníci vypověděli francouzskému kapitánovi vše, co prožili, nedokázali však určit místo, kde vysadili profesora Portera a jeho přátele na pevninu. A tak křižník zvolna brázdil vody podél pobřeží a občas vypálil výstražnou salvu. Jeho hlídka nespouštěla pevninu z očí. V noci zakotvil nedaleko pobřeží, kde leželo tábořiště trosečníků. Dělové rány však nikdo z nich neslyšel, neboť všichni byli kdesi hluboko v džungli, hledající Jane Porterovou, a zvuky pralesa přehlušily ozvěnu výstřelů.

Tak vyprávěly obě skupiny jedna druhé o svých dobrodružstvích. Po chvíli dorazil i člun se zásobami a střelivem. V několika minutách se četa námořníků, dva francouzští důstojníci, Clayton a profesor Porter vydali hledat nešťastnou a možná již nadobro ztracenou Jane Porterovou do nekonečné hloubi džungle.

Odkaz předků

Když si Jane uvědomila, že je unášena podivným lesním tvorem, který ji vyrval ze spárů divokého opa, snažila se vyprostit z jeho objetí, avšak silné paže ji držely tak snadno, jako by nesly novorozeně. A tak se vzdala veškerých dalších pokusů a klidně spočinula v Tarzanově náručí, pohlížejíc zpod přivřených víček na muže, jenž ji nesl hustým porostem.

Ta tvář byla neobyčejně půvabná, dokonalý obraz mužství, nezkaženého zhýralým životem či nízkými vášněmi. Ačkoli Tarzan zabíjel muže i šelmy, činil tak vždy s pocitem lovce zabíjejícího zvěř. Jen zřídkakdy zabil ze msty podle přirozeného zákona divočiny. Nikdy však zákeřně, nenávisťně či zlovolně. Když zabíjel, usmíval se, a úsměv se stal nejvýraznějším rysem jeho pohledné tváře. Čeho si dívka zvláště povšimla, jak pozorovala Tarzana bojujícího s Terkozem, byla široká jizva na čele od levého oka k temeni. Avšak nyní, když pohlížela do jeho tváře, jizva zmizela a na jejím místě zůstal jen tenký bílý pruh.

Spočívala v Tarzanově objetí a po jedinou pocítila, že stisk povolil. Tarzan jí pohlédl do očí a usmál se. Raději přivřela oči, aby se vyhnula pohledu na tuto neodolatelnou tvář.

Náhle začal Tarzan šplhat po stromech a Jane se divila sama sobě, že nepocítí uje strach. Počala si uvědomovat, že se právě teď cítí bezpečněji než kdykoli předtím. Stačilo, aby zvedla oči k ušlechtilé tváři, jež se nad ní skláněla, a rázem zaplašila všechny obavy - ne, tento člověk jí nikdy neublíží. O tom byla přesvědčena, čtouc v upřímných, bystrých očích výraz naprosté oddanosti.

Jejich společná pouť pokračovala neproniknutelným porostem, který se vždy jako zázrakem před lesním bohem otevíral, aby mohli projít. Ačkoli všude kolem byla hustá spleť větví a lián, nedotkla se jí ani jediná. Tarzanův krok byl pevný, ale jeho mysl byla zmítána podivnými a zcela novými myšlenkami. Bylo zde něco, co dosud nepoznal. Pochopil, že teď musí jednat jako člověk, a ne jako opice. Pomýšlel na to, jaký osud by čekal dívku, kdyby ji nezachránil před Terkozem. Věděl, proč ji Terkoz nezabil, a začal své úmysly srovnávat s jeho. Pravda, bylo zákonem džungle zmocnit se kohokoli silou, avšak - což se Tarzan mohl řídit zákony šelem? Což nebyl člověkem? Co lidští muži dělají? Byl zmaten, neboť to nevěděl. Přál si zeptat se dívky. Zdálo se mu, že již odpověděla tím, že se mu bránila a pokusila se před ním uprchnout. Právě dospěli k cíli své cesty a Tarzan s dívkou na rukou se lehce spustil na travnatý koberec mýtiny, kde veleopi konávali své obřady a tančili divoký tanec Dum-Dum. Ač urazili mnoho mil, bylo dosud pozdní odpoledne a lesní aréna byla ještě zaplavena tlumeným slunečním svitem, pronikajícím hustým porostem. Zelený pažit byl měkký a chladný. Hluk z džungle sem pronikal jen slabě a připomínal vlnobití, třísťící se kdesi daleko o pobřeží.

Pocit klidu a míru zmocnil se Jane, sotva ji Tarzan posadil do trávy. Pohlédla na mohutnou postavu tyčící se nad ní a věděla, že je v bezpečí. Dívala se na něho zpod přivřených víček, když vykročil mýtinou směrem k lesu. Povšimla si ladného kroku, dokonalé postavy a majestátně vzpřímené hlavy na rozložitých ramenou. Jak dokonalé stvoření! Ani stopa po násilnosti! Snad nikdy předtím nestvořil Bůh něco podobného!

Jedním skokem zmizel Tarzan mezi stromy. Jane se zarazila - kam mohl jít? Neklidně se rozhlížela kolem. Což se rozhodl ji opustit? Každá liána, každé křovisko zdály se být úkrytem nějaké dravé šelmy, číhající na příležitost zatnout své ostré tesáky do jejího těla. Každý zvuk vzbuzoval představu plíživého se nepřitele. Jak to vše bylo jiné než předtím, když ji Tarzan opustil!

Seděla tak několik minut, jež ji připadaly jako dlouhé hodiny, očekávajíc napjatě každé chvíle, kdy bude přepadena nějakým zvířetem, které naplní její zlou předtuchu. Modlila se, aby se konečně objevily něčí tesáky a zbavily ji nesnesitelných muk smrtelné úzkosti.

Vtom za sebou zaslechla zvuk. S výkřikem vyskočila a otočila se. Před ní stál Tarzan s plnou náručí čerstvých lesních plodů. Dívka vydechla úlevou a byla by upadla, kdyby ji Tarzan nezachytil do svých rukou. Neztratila vědomí, jen se k němu přivinula a chvěla se jako vyplašená srna. Tarzan ji pohladil po vlasech a snažil se ji utiшит, jako to dělávala Kala jemu, když byl malý a vyplašila ho lvice Sabor či had Histah.

Sklonil se k ní blíž. Nehýbala se, jen zvedla oči a upřeně se na něho dívala. Nerozuměla tomu, co cítí, a ani se o to nepokoušela. Stačil jí pocit bezpečí v objetí těchto silných paží. Budoucnost ponechávala osudu, neboť to, co prožila v několika posledních chvílích, naplnilo ji důvěrou k tomuto podivnému divochovi, jako by to byl kterýkoli z mužů, jež znala. Přemýšlela o podivnosti toho všeho a začínala tušit, že poznává cosi, co dosud neznala hlas svého srdce.

Podivila se tomu a usmála se. Tarzana něžně odstrčila, tázavě pohlédla na ovoce na zemi a poté usedla na okraj hliněného bubnu veleopů, protože hlad se hlásil o svá práva.

Tarzan sesbíral ovoce a položil ji ho k nohám. Usedl vedle ní a nožem otevřel několik plodů. Jedli společně bez jediného slova, kradmo na sebe pohlížejíce, až se konečně Jane rozesmála a Tarzan její smích opětoval. "Přála bych si, abyste mluvil anglicky," řekla dívka. Tarzan pokýval hlavou a v očích, dosud zářících veselým světlem, se objevil výraz jímavé touhy. Jane se pokoušela mluvit francouzsky a německy. Sama se však musela zasmát své výslovnosti.

"Nevadí," řekla anglicky. "Vy mě němčině rozumíte asi právě tak, jako by jí rozuměli v Berlíně."

Tarzan konečně přišel na to, jak se s dívkou dohovorit. Měl zatím dosti času připomenout si v duchu vše, co o počinání mužů přečetl v knihách, které objevil ve srubu. Znovu se zvedl a odcházel do houští, naznačuje, že se brzy vrátí. Jane porozuměla a přestala se bát, když odešel. Zmocnil se jí však pocit samoty, a proto s netrpělivostí hleděla k místu, kudy zmizel. A vtom, tak jako předtím, byla překvapena tichým zvukem za sebou. Ohlédla se a spatřila Tarzana s velkou otepí klestí v náručí. Poté se Tarzan vydal do džungle znovu a po chvíli se vrátil se spoustou měkké trávy a suchého mechu. Obojí pak rozestřel po zemi a vytvořil měkké, rovné lože. Nad ním spletl několik silných větví, které pokryl velkými palmovými listy. Poté oba usedli na kraj velkého bubnu, snažíce se dorozumět nejrůznějšími znamením. Dívčinu pozornost upoutal zlatý, diamanty vykládaný medailon, který visel Tarzanovi na krku. Ukázala naň a Tarzan jej bez rozmýšlení sňal z krku a podal dívce. Viděla, že jde o dílo zručného umělce a že diamanty jsou velmi čistě a přesně zasazeny. Způsob jejich sbroušení pak prozrazoval, že pochází z doby dávno minulé. Zjistila rovněž, že amulet lze otevřít. Stiskla tedy pojistnou pružinu a spatřila na každé straně po jedné miniatuře, malované na slonové kosti. Jedna představovala krásnou mladou ženu, na druhé byla vybledlá podobizna muže. Jane pohlédla na Tarzana a s úžasem zjistila nápadnou podobnost jeho tváře s oběma portréty. Tarzan uchopil cetku a prohlížel si ji s neskrývaným zájmem. Jeho chování svědčilo o tom, že dovnitř patrně nikdy předtím nenahlédl. Zřejmě nedokázal medailon otevřít.

Jane se znovu zamyslela. Jak se asi tato půvabná drobnost dostala do rukou divochovi z africké džungle? Ještě záhadnější bylo, že medailon obsahoval podobiznu někoho, kdo mohl být bratrem či dokonce otcem tohoto lesního poloboha.

Tarzan dosud upřeně hleděl na oba portréty. Náhle sňal z ramene toulec, vysypal šípky a ze dna vytáhl jakýsi předmět, zabalený do měkkých listů a pevně ovázaný stvoly dlouhých travin. Opatrně jej rozbalil, snímaje pečlivě jednu vrstvu listů po druhé, až konečně našel fotografii. Podal ji dívce a ukázal přitom na portrét muže v medailonu. Fotografie zmátla mladou dívku ještě víc, neboť bylo zřejmé, že to je jen jiná podobenka téhož muže, vyobrazeného na miniatuře po boku své krásné ženy.

Tarzan hleděl na dívku velmi udiveně. Zdálo se, že jí chce položit nějakou otázku. Dívka ukázala na fotografii, miniaturu a poté na Tarzana, jako by se ptala, zda jsou to jeho portréty, avšak on jen pohodil hlavou. Pokrčiv rameny, vzal ji fotografii z rukou, pečlivě ji opět zabalil a uložil na dno svého toulce.

Chvilí seděl mlčky a klopal oči k zemi, zatímco Jane držela v ruce malý medailon a otáčela jím sem a tam ve snaze najít ještě něco, co by jí pomohlo odpovědět na otázku, kdo je jeho pravým majitelem. Konečně dospěla k vysvětlení celé záhady. Medailon patřil lordu Greystokovi a podobizna zobrazovala jeho a lady Alici. Divoch jej našel ve srubu na pobřeží. Jak to, že ji toto rozřešení nenapadlo dříve? Přesto tu bylo něco, nač nemohla přijít - nápadná podoba tohoto muže s lordem Greystokem. To bylo vskutku zvláštní, neboť si nedovedla představit, že by africký divoch mohl být anglickým lordem.

Konečně Tarzan pohlédl na dívku, zaujatou dosud medailonem. Netušil, komu podobizny patří, avšak z dívčiny tváře vyčetl neskrývaný zájem a zaujetí. Jane zjistila, že se na ni dívá, a domnívající se, že chce klenot zpět, podala mu jej.

Tarzan jej přijal, vzal však řetízek oběma rukama a zavěsil medailon dívce kolem krku, usmívaje se jejímu překvapení z nečekaného dárku. Dívka potřásla hlavou a snažila se amulet sejmout, avšak Tarzan jí v tom zabránil. Uchopil ji za ruce a sevřel je pevně v dlaních, aby svůj záměr nemohla provést. Konečně ustala a s úsměvem zvedla medailon ke rtům. Tarzan nevěděl, co to znamená, avšak správně tušil, že jde o způsob poděkování, které se sluší opětovat. Vstal tedy také, a drže medailon v ruce, uklonil se dvorně a políbil jej v místě, kde předtím spočinuly dívčiny rty. Byla to galantní poklona, provedená sice nevědomky, leč s náležitou důstojností i svižností kavalíra. Bylo v ní cosi, čeho Tarzan nabyl po svých aristokratických předcích, záchvěv dědičného instinktu půvabné okázalosti, jejíž stopy nedokázal ani život v sebedrsnějším prostředí úplně zahladit.

Pomalou se stmívalo, a tak znovu pojedli ovoce, které jim bylo pokrmem i nápojem zároveň. Poté Tarzan vstal a pokynul dívce, aby ho následovala do jeho přístřešku z větví a trav. Poprvé po dlouhé době pocítila Jane opět úzkost a Tarzanovi se zdálo, že se od něho znovu odvrací.

Oněch několik hodin strávených po jejím boku Tarzana zcela změnilo. Nebyl již pouhým divochem, neboť odkaz předků počal k němu promlouvat stále silněji. Nestal se okamžitě dokonalým gentlemanem, avšak zatoužil učinit té, která byla jeho rodu a kterou miloval, vše po vůli. Proto vyňal i svůj lovecký nůž z pochvy a podal jej dívce. Poté ji něžně odnesl k lůžku. Dívka porozuměla a s nožem v ruce ulehla do měkké trávy, zatímco Tarzan zůstal před vchodem do úkrytu. A tak je zastihlo jitřní slunce, vstávající za obzorem.

Když se Jane probudila, nemohla si zpočátku vzpomenout na události předešlého dne a udiveně zírala na lůžko i jeho podivné okolí. Pomalu se jí vracely vzpomínky na vše, co se událo. A tu se v jejím srdci zrodil obdiv a vděčnost svému zachránci, protože ač byla vystavena tolika nebezpečím, prošla jimi jeho zásluhou bez sebemenší újmy. Zvolna se vyklonila z přístřešku, aby se podívala po Tarzanovi. Byl pryč. Tentokrát se však již samoty nebála, neboť byla přesvědčena, že se vrátí. V trávě u vchodu do skrýše spatřila otisk jeho těla.

Věděla, že když on je nablízku, netřeba se bát. Kdo by po jeho boku mohl pocítit strach! Byl vůbec na světě podobný muž, s nímž by bezbranná dívka mohla být tak klidná uprostřed divoké africké džungle? Nyní se nemusela bát ani lvů, ani panterů.

Pohlédla vzhůru a uviděla jeho hbitou postavu, sestupující měkce z blízkého stromu. Sotva chytil její pohled, tvář se mu rozjasnila oním radostným a veselým úsměvem, jímž získal její důvěru. Jak se k ní blížil, její srdce bušilo čím dál rychleji a oči planuly jako nikdy předtím.

Tarzan znovu přinášel ovoce, které položil ke vchodu do přístřešku. Opět usedli a pojedli společně. Dívka se mamě pokoušela zjistit, jaké má Tarzan úmysly. Dopraví ji zpět na pobřeží, či si ji ponechá u sebe? Teprve nyní si uvědomila, že ji tato otázka dosud příliš netrápila. Možná proto, že jí nevěnovala ani tu nejmenší pozornost. Napadlo ji, že je vlastně spokojena, neboť může sedět po boku usměvavého obra a pojídat lahodné plody tropického ráje v samotném lůnu africké pustiny. Byla ráda, ba dokonce šťastna! Nerozuměla tomu. Rozum jí napovídal, že by měla být trápena úzkostí a chvět se strachy, avšak její srdce plesalo a ona se usmívala na divocha sedícího vedle ní.

Když posnídali, Tarzan se vrátil ke skrýši, kde nalezl svůj nůž. Dívka naň zcela zapoměla a spolu s ním i na strach, který ji donutil jej od Tarzana přijmout. Tarzan pokynul dívce, aby ho následovala, a vydal se ke stromoví na okraji mýtiny. Uchopiv ji svou silnou paží, vyhoupl se do labyrintu vysokých větví. Dívka pochopila, že ji unáší zpět k jejím přátelům, nerozuměla však tomu, proč se jí tak náhle zmocňuje pocit osamění a smutku.

Několikrát zastavili, aby nabrali síl. V poledne učinili delší přestávku u potoka, kde uhasili žízeň a zahnali hlad.

Slunce se již schýlilo za obzor, když dospěli k planině, a Tarzan se spustil z větví, rozhrmul vysokou travu a ukázal dívce srub. Dívka jej vzala za ruku, aby ho odvedla s sebou. Ráda by řekla otci, že tento muž ji zachránil před smrtí, ba dokonce před něčím ještě horším, a pečoval o ni tak, jak by to dokázala jen vlastní matka. Avšak ve tváři divochově se objevil výraz plachosti. Couvl zpět a pohodil hlavou. Dívka k němu přistoupila blíž a pohlédla mu do tváře tázavými očima. Nemohla se smířit s myšlenkou, že by se měl vrátit do hrozné džungle sám. Tarzan jen pokýval hlavou. Náhle dívku něžně přivinul k sobě a zaryl pohled do jejích očí, jako by se ptal, zda se znovu neodvrátí. Dívka na okamžik váhala, avšak záhy pochopila, a objímajíc Tarzana kolem krku, přitiskla svou tvář k jeho a políbila jej bez známky studu. "Miluji vás... miluji vás," zašeptala.

A právě tehdy zaznělo odkudsi zdálky několik slabých výstřelů. Tarzan a Jane zdvihli hlavy - ze srubu vycházeli Philander a Esmeralda. Z místa, kde oba mladí lidé stáli, nebylo vidět na dvě lodi kotvící v zátoce. Tarzan ukázal nejprve k místu, odkud se ozvala střelba, a poté na sebe. Dívka pochopila, že chce odejít a pomoci jejím přátelům, kteří byli patrně v nebezpečí. Opět ji políbil.

"Vrať se ke mně," zašeptala, "budu na tebe čekat!"

Tarzan zmizel v pralese a Jane se vydala mýtinou ke srubu. První ji uviděl Philander. Byla již tma a učenec byl silně krátkozraký.

"Rychle, Esmeraldo!" zavelel. "Vrať se dovnitř! Je tu lvice! Můj Bože!"

Černoška se nijak nesnažila přesvědčit o pravdivosti těchto slov. Jejich tón jí postačil. Skokem se ocitla ve srubu a přibouchla petlici, než ji Philander stačil znovu oslovit. Učenec bil zuřivě a zoufale do pevných dveří.

"Esmeraldo! Esmeraldo!" volal. "Pusť mě dovnitř! Lev mě požírá!"

Esmeralda nabyla dojmu, že rány na dveře způsobuje lvice, sápadící se dovnitř, a dle svého zvyku omdlela. Philander vrhl za sebe vyděšený pohled. Bylo to úděsné! Ten podivný stín byl teď těsně za ním. Pokusil se vyškrábat na střechu srubu a skutečně se mu podařilo chytit se několika palmových listů. Chvilí tak visel, zatínaje prsty do krytiny, avšak náhle jeden z došků povolil a Philander s velkým lomozem dopadl na záda. V té chvíli ho napadla spásná myšlenka - lev přece mrtvému neublíží! A tak zůstal ležet, s rukama i nohama roztaženými, předstíraje mrtvolu.

Jane byla jeho počínáním zpočátku překvapena, teď však již nedokázala zadržet smích. Philander se otočil na bok a otevřel oči. Konečně ji poznal.

"Jane!!!" vykřikl. "Bože můj, Jane Porterová!"

V mžiku byl na nohou a vyběhl jí vstříc. Nemohl uvěřit, že je to ona, živá a zdráva.

"Bože můj! Kde jste se tu vzala? Kde jste byla? Jak..."

"Slitování, pane Philandere," přerušila ho dívka, "nemohu odpovědět najednou na tolik otázek."

"Dobře, dobře," řekl Philander. "Při Bohu! Jsem tak překvapen a potěšen, že vás vidím živou a zdravou, že ani nevím, co mluvím. Ale pojďte a vypravuje, co se vám vlastně přihodilo."

Krutá vesnice

Zatímco skupina námořníků bloudila neprostupnou džunglí a pátrala po stopách Jane Porterové, zdálo se čím dál víc, že veškerá snaha bude marná. Jen zármutek dívčina starého otce a beznaděj v očích mladého Angličana zabránily dobromyslnému poručíku D'Arnotovi, aby se vrátil. Domníval se, že by mohli nalézt alespoň tělo nešťastné dívky, či spíše jeho zbytky, neboť byl přesvědčen, že byla roztrhána některou z divokých šelem. Utvořil tedy se svými lidmi řetěz již od místa, kde byla nalezena Esmeralda. Postupovali zvolna vpřed, proplétající se houštím lián a větví. Poledne je zastihlo sotva pár mil ve vnitrozemí. Zastavili na krátký odpočinek a po chvíli se vydali znovu na cestu. Vtom jeden z mužů hlásil, že objevil schůdnou cestu. Byla to stará sloní stezka a poručík po poradě s Claytonem a profesorem

Porterem rozhodl, že se dají jejím směrem. Kráčel v čele kolony a přidal do kroku. Těsně za ním se držel profesor Porter, avšak záhy nestačil a zůstal hodný kus cesty pozadu.

Náhle poručík zjistil, že je obklopen skupinou černých válečníků. Vykřikl, aby varoval své druhy, avšak než stačil sám vytáhnout revolver, byl svázán a odveden do džungle.

Námořníci zaslechli výkřik svého velitele a rozběhli se mu na pomoc, míjejíce přitom opozdilého profesora. Neměli ani tušení, co poručíka přimělo vykřiknout, nikdo však nepochyboval, že to bylo varování před nějakým nebezpečím. Když dorazili k místu, kde byl D'Arnot zajat, vylétlo náhle z houštiny kopí a proklálo jednoho z námořníků. Za ním následoval příval šípů. Námořníci nabili pušky a několikrát vystřelili do porostu, odkud byli napadeni. Tehdy dorazil zbytek čtyř a salva za salvou směřovala na skrytého nepřítele v houští. Výstřely zaslechli i Tarzan a Jane Porterová.

Konečně došel k místu přepadení i poručík Charpentier, uzavírající kolonu. Sotva vyslechl, co se přihodilo, nařídil postup vpřed. Již po několika krocích střetli se námořníci za svistu šípů a kulek s asi padesáti černými bojovníky z vesnice krále Mbongy. Zahnuté africké mačety a pažby francouzských karabin zkřížily se na okamžik v divoké a krvavé řeži, avšak domorodci se záhy dali na útěk do džungle, zanechavši Francouze uprostřed bojiště. Čtyři z dvaceti námořníků padli, několik dalších bylo raněno a poručík D'Arnot zmizel.

Blížila se noc a další osud karavany byl nejistý, neboť sešla ze sloní stezky. Nezbylo než se utábořit a přečkat noc.

Poručík Charpentier rozhodl okolní džungli vymýtit a z křovin zbudovat ochranný val. Práce skončila až pozdě v noci.

Námořníci rozdělali uprostřed ležení mohutný oheň, aby bylo všude dobře vidět. Když byl tábor konečně zajištěn proti útoku šelem a divochů, rozmístil poručík Charpentier v jeho okolí hlídky. Zbytek zesláblých a znavených námořníků se konečně uložil ke spánku. Sténání raněných a křik divokých šelem, které sem přivábila střelba, nedopřály však nikomu zamhouřit oka. Věru smutný pohled na hladovou karavanu, trávící noc v modlitbách, aby dožila rozbřesku!

* * *

Černoši, kteří se zmocnili poručíka, nečekali na výsledek boje a vlekli svého zajatce úzkou stezkou podél bojiště. Sotva se přehnali kolem, ozvěna bitvy počala pozvolna slábnout. Konečně dorazili k prostorné planině, na jejímž konci stály doškové chatrče obehnané ohradou. Byla již skoro tma, když strážce spatřily přibližující se hlouček a poznaly, že jsou to příslušníci jejich kmene vlekoucí zajatce. Zpoza ohrady se ozval křik a po chvíli se z brány vyřítil zástup žen a dětí. Od toho okamžiku čekaly francouzského důstojníka nejhroznější chvíle, jaké může člověk vůbec prožít - přijetí bílého zajatce v osadě černých kanibalů. Krutosti a divokosti těchto černochů, jistě dodávala dosud živá vzpomínka na barbarství, kterého se na nich dopouštěli bílí důstojníci pokrytce Leopolda III. Belgického, před jehož zvěrstvy prchali do Konga - ubohý zbytek toho, co bývalo kdysi velkým a mocným kmenem.

Divoši zatínali do D'Arnotova těla zuby i nehty, bili jej pěstmi, holemi i kameny a sedrali z něho poslední zbytky oděvu. Poručík mlčky a statečně snášel rány a jen se v duchu modlil, aby přišel milosrdný konec. Avšak smrt sotva kdy přichází ve chvíli, kdy znamená vysvobození. Válečníci brzy zahnali ženy a děti od svého zajatce, který měl být posléze týrán ještě brutálnější způsobem. Ledva ustala první vlna jejich běsnění, spokojili se zatím posměšky a urážkami.

Dovedli D'Arnota doprostřed vesnice, kde jej pevně přivázali k velikému kůlu. Ženy se rozprchly do chatrčí pro nádoby na vodu, zatímco ostatní rozdělali několik ohňů, na nichž mělo být rozčtvrcené tělo nešťastníkovy uvařeno. Protože se očekával větší počet zajatců, byl obřad odložen, dokud se bojovníci nevrátí se zbylou kořistí.

Bylo již pozdě večer, když se všichni ve vesnici shromáždili kolem odsouzence a počali kroužit svůj tanec smrti. Trpě nevýslovnou bolestí a vysílením, hleděl D'Arnot zpod pokleslých víček na šilený rej a připadal si jako v hrozném snu, z něhož musí procitnout. Zavilé tváře černochů pomalované barvami, masité pysky, ostré zuby spilované do hrotů, vyřeštěné démonické oči, lesknoucí se nahá těla a kmitající oštěpy - to vše musel být sen, neboť tak hrůzná stvoření nemohla ve skutečnosti existovat! Těla divochů vířící v divokém tanci byla čím dál blíže. Pojednou odkudsi vylétl oštěp a otřel se o poručíkovu paži. Palčivá bolest a teplá krev řinoucí se z rány přivedly D'Arnota opět k vědomí a on pochopil, že je beznadějně ztracen. Znovu jej zasáhl oštěp, a po něm druhý a třetí. Poručík zavřel oči a zaťal zuby, aby nekřičel. Byl francouzským vojákem a chtěl jím před těmito divochy zůstat až do konce.

* * *

Tarzan nepotřeboval nikoho, aby mu vysvětlil, co znamenají vzdálené výstřely. Rozloučiv se s Jane Porterovou, jejíž polibky dosud cítil žhnout na svých rtech, rychle se vyhoupl do větví a kvapil k osadě krále Mbongy. Místo srážky jej nezajímalo. Mrtvým již nemohl pomoci a ti, kteří uprchli, jeho pomoc nepotřebovali. Spěchal na pomoc těm, kteří ani nezemřeli, ani se nezachránili útekem, a dobře věděl, že je najde v divošské osadě u mučednických kůlů. Mnohokrát již byl svědkem výprav černých válečníků na sever, odkud se vraceli se svými zajatci, s nimiž pak nakládali vždy týmě způsobem. Věděl také, že před svými kanibalskými hody zřídka kdy ztráceli čas. Měl proto obavu, zda přijde s pomocí dřív než bude pozdě. Zrychlil. Nad pralesem se rozhostila noc a on putoval korunami stromů, kde stříbrný tropický měsíc ozařoval úzký průchod jemně se vlnícím větrovím.

Konečně zahlédl vpravo od stezky odlesk vzdálené záře. Muselo to být světlo táborových ohňů, které rozdělali oba staří muži, dřív než byli přepadeni, pomyslel si Tarzan, neboť o námořnících neměl ani tušení. Nezamířil přímo ke světlu, nýbrž jej asi o půl míle obešel. Byl to táborový oheň Francouzů. Za několik okamžiků ocitl se Tarzan přímo nad Mbongovou vesnicí. Zdálo se, že ještě není pozdě. Či ano? Nevěděl. Postava u kůlu se nehýbala, avšak černí válečníci do ní stále bodali svými oštěpy. Tarzan znal dobře zvyky kanibalů - smrtelná rána nebyla dosud zasazena. Věděl, že Mbongův nůž teď odřízne jedno z uší oběti a přiblíží se konec. Mučedník bude ještě naživu, ale smrt pro něho bude již jen pouhým dobrodiním.

Mučednický kůl, k němuž byla oběť přivázána, stál dobrých čtyřicet stop od nejbližšího stromu. Tarzan vytáhl laso.

Náhle do tance běsnících divochů zazněl bojový výkřik veleopa. Tanečníci ustali, stojíce jako zkamenělí. Nad jejich hlavami zasvítl provaz. D'Arnot otevřel oči. Obrovský černoch stojící před ním byl náhle stržen jakousi neviditelnou silou na znak. S hrozným řevem valilo se jeho tělo do stínu mezi stromy. Ostatní sledovali výjev s vyřeštěnými očima.

Vtom bylo tělo zdviženo do výšky, a jen zmizelo kdesi v korunách, dali se divoši, řvouce hrůzou, na zběsilý útěk k bráně vesnice. D'Arnot osaměl. Byl to statečný muž, avšak když zaslechl onen strašný bojový skřek, přeběhl mu mráz po zádech.

Sotva svíjející se černé tělo zmizelo v hustém lesním porostu, pocítil D'Arnot silné zamrazení, jako by na něho sáhla smrt. Obrací se k místu, kde se tělo ztratilo kamsi mezi stromy, zaslechl slabý zvuk. Větve se ohnuly, ozval se praskot a černoch se zřítíl k zemi. Hned za ním se spustila bílá postava. D'Arnot spatřil mladého plavovlasého obra, vystupujícího ze stínu a mířícího přímo k němu. Kdo to mohl být? Čeká jej snad další mučení? D'Arnot nespouštěl muže z očí. Neznámý se na něho díval klidně a tázavě, nikoli však nepřátelsky.

Poručík cítil, byť proti své vůli, že tvář cizincova neskrývá krutost či zlobu. Bez jediného slova přeťal Tarzan provazy, jimiž byl Francouz připoután ke kůlu. Mladý námořník, vysílený utrpením a ztrátou krve, by byl klesl k zemi, kdyby jej nezachytily dvě silné paže. Cítil ještě, že jej neznámý zvedl do výšky. Poté se mu zdálo, jako by náhle vzlétl, a ztratil vědomí.

Trestná výprava

Když se rozednilo, poskytovalo nevelké ležení Francouzů uprostřed džungle smutný obraz. Poručík Charpentier vyčkal, dokud nebylo úplné světlo, a poté vyslal své muže po skupinách do všech stran, aby vyhledali ztracenou stezku. Po chvíli byla znovu objevena a výprava se vydala zpět k pobřeží. Cesta ubíhala pomalu, neboť námořníci nesli těla svých mrtvých druhů a ranění nedokázali jít příliš rychle. Charpentier rozhodl vrátit se do tábora pro posilu, vydat se po stopě domorodců a osvobodit D'Arnota. Bylo již pozdě odpoledne, když unavená výprava dorazila na mýtinu při pobřeží, avšak dvěma jejím členům přinesl návrat pocit tak velkého štěstí, že všechny předchozí útrapy byly okamžitě zapomenuty.

Sotva skupina vyšla z džungle, prvním, koho profesor Porter a Cecil Clayton uviděli, byla Jane, stojící ve dveřích srubu. S výkřikem radosti a úlevy vyběhla vstříc svému otci a se slzami v očích jej objala kolem krku - poprvé od chvíle, kdy byli vysazeni na toto nehostinné a nebezpečné pobřeží. Profesor Porter se snažil potlačit pohnutí, avšak nervové vypětí bylo příliš silné a učenec, ukrýváje svůj starý obličej na dívčině rameni, se rozeštkal jako děčko.

Dívka jej odvedla do srubu, zatímco Francouzi zamířili k pobřeží, odkud jim vyšlo naproti několik jejich druhů. Clayton chtěl ponechat otce s dcerou o samotě, připojil se tedy k námořníkům a setrval s nimi do chvíle, kdy jejich člun odrazil od břehu a vydal se ke křižníku, aby poručík Charpentier podal zprávu o neštěstí, které výpravu potkalo. Tehdy se vrátil do srubu naplněn pocitem štěstí. Dívka, kterou miloval, byla zachráněna. Nechápal však, jakým způsobem k tomu došlo, a zdálo se mu to neuvěřitelné. Když došel k chatě, spatřil dívku vycházet ze dveří. Zahlédla jej a vyběhla mu naproti.

"Jane!" zvolal. "Bůh vám byl milostiv. Řekněte mi, jak se vám podařilo uniknout? Byla to ruka Prozířetelnosti, jež vás zachránila?"

Dosud nikdy ji neoslovil křestním jménem. Ještě přede dvěma dny by byla potěšena, avšak nyní ji to spíše děsilo.

"Pane Claytone," řekla šeptem, vztahující k němu ruku. "Nejdříve mi dovozte, abych vám poděkovala za péči a oddanost, již jste projevil mému otci. Právě mi vyprávěl, jak šlechetně a obětavě jste si počínal. Jak se vám odvděčím?" Clayton postřehl, že dívka vlastně neopětovala jeho srdečný pozdrav, necítil se však ukřivděn.

"Již jsem byl odměněn," řekl, "neboť vidím vás a vašeho otce živé a zdravé, a oba pohromadě. Myslím, že bych již déle neunesl jeho tichý, neskonale žal. Byla to nejsmutnější podívaná v mém životě, slečno Porterová! I já jsem cítil velký zármutek, avšak jeho byl tak beznadějný, tak srdcervoucí! Pochopil jsem, že žádná láska, ba ani láska muže k ženě, nemůže být tak hluboká a opravdová, jako profesorova láska k vám!"

Dívka sklopila oči. Chtěla se na cosi zeptat, avšak náhle se jí zdálo, že se dopustila hříchu, neboť zatímco ona trávila šťastné chvíle po boku lesního muže, pojídajíc lahodné ovoce a pohlížejíc na něho s láskou, oba milující muži trpěli nevýslovným strachem a zármutkem. Avšak srdce je podivným rádcem a duše ještě podivnějším... Proto se zeptala:

"Kde je onen lesní muž, který vás spěchal zachránit? Proč se nevrátil?"

"Nevím," řekl Clayton. "Koho máte na mysli?"

"Toho, kdo nás zachránil všechny! Kdo mě zachránil před gorilou!"

"Ach tak," zvolal Clayton překvapeně. "To on vás zachránil? Ještě jste mi o tom nevyprávěla. Vypravujte, prosím..."

"Avšak ten muž," naléhala. "Což jste ho neviděl? Sotva jsme zaslechlí výstřely - slabě a zdáli - opustil mě a spěchal za vámi na bojiště. Jsem si jista, že vám běžel na pomoc."

Její hlas zněl naléhavě a marně se snažila potlačit vzrušení. Clayton si toho povšiml a bylo mu divné, proč chtěla za každou cenu vědět, co se stalo s jejich záhadným zachráncem. Pocítil jakýsi zvláštní smutek a - snad aniž by to sám tušil - zažehl ve svém srdci první plámenek žárlivosti na lesního muže, jemuž vděčil za svůj život.

"Neviděli jsme ho," odpověděl tlumeným hlasem. "K nám se nepřidal." A po chvíli dodal: "Možná, že se vrátil ke svému kmeni - lidem, kteří nás napadli."

"Ne!!!" vykřikla prudce, snad až příliš prudce, než aby si toho Clayton nevšiml. "To není pravda! To byli divoši!"

Clayton hleděl na dívku udiven. "Slečno Porterová, on je přece zvláštní, polodivokou bytostí z pralesa. Nic o něm nevíme. Nemluví žádným evropským jazykem, ani žádnému nerozumí. Nosí tytéž ozdoby a zbraně jako divoši Západního pobřeží!" chrлил ze sebe překotně. "Na sta mil odtud nežije nikdo jiný než divoši. Musí tedy patřit ke kmeni, který nás napadl, či k některému jinému, neméně divokému. Snad je dokonce kanibalem!"

Jane zbledla. "Nevěřím vám!" zašeptala. "To není pravda. Vráti se, uvidíte, a sám přiznáte svůj omyl. Vy ho neznáte tak dobře jako já. Říkám vám, je to gentleman!"

Cecil Clayton byl zdvořilý a velkodušný člověk, avšak dívčina vášnivá obhajoba lesního muže jej dráždila, takže na

chvíli sám zapomněl, za co vše mu vděčí, a odpověděl ironicky:

"Možná máte pravdu, slečno Porterová, nicméně si nemyslím, že by si kdokoli z nás musel dělat starosti o tohoto našeho známého, který se živí syrovým masem. Snad je to nějaký slabomyslný blázen, který na nás zapomene dřív než my na něho. Je to pouhá šelma z pralesa!"

Dívka neodpověděla, avšak pocítila lítost. Věděla, že Clayton říká jen to, co si myslí. Poprvé začala o svém nově se zrodivším citu hlouběji přemýšlet. Zvolna se otočila a zamířila ke srubu. Snažila se představit si svého lesního boha na palubě zaoceánského parníku. Viděla jej, jak v jídelním salónu trhá maso holýma rukama jako divoká šelma a otírá si masné prsty o stehna. Zachvěla se. Znovu si jej vybavila, jak ho seznamuje se svými přáteli - nemotorného, neotesaného muže - a polekaně sebou škubla.

Při těchto a podobných představách vešla do srubu. Usedla na lůžko z mechu a trávy a položila si ruku na srdce, které se rozbušilo vzrušením. A tu pocítila dotek Tarzanova medailonu. Sňala amulet z krku, sevřela jej v dlani a pohlížela naň se slzami v očích. Poté jej pozvedla ke rtům, políbila a dala se do usedavého pláče, ukrývající tvář do podušky.

"Zvíře!" zašeptala. "Pak i já jsem zvířetem. Bůh mi odpusť. Šelma či člověk - jsem tvá..."

Toho dne Claytona již nespátřila. Esmeralda jí přinesla večeri a ona vzkázala otci, že je unavena po tom všem, co zažila. Nazítří ráno Clayton odešel s výpravou, jež měla najít poručíka D'Arnota. Skupina čítala dvě stovky ozbrojených mužů, deset důstojníků a dva lékaře. Muži s sebou nesli zásoby asi na týden, lůžkoviny a nosítka ze síti pro přenos raněných. Byla to trestná a zároveň záchranná výprava. K místu předchozí šarvátky dorazila krátce po poledni a odtud pak putovala známou sloní stezkou, vedoucí přímo k Mbongově vesnici.

Bylo kolem druhé hodiny, když čelo kolony stanulo na kraji mýtiny. Poručík Charpentier, jemuž bylo svěřeno velení, okamžitě vyslal část mužstva na opačný konec osady. Další skupina byla rozmístěna před vstupní branou. Velitel sám pak zůstal se zbytkem námořníků na jižní straně paseky. Bylo rozhodnuto, že část oddílu, která zaujala pozice na severu a která by měla dosáhnout vesnice jako poslední, zahájí útok a její otevřená palba bude signálem pro soustředěný postup ze všech stran s cílem dobýt osady společným úderem.

Téměř půl hodiny vyčkávala skupina poručíka Charpentiera v hustém porostu na znamení k útoku. Mužům se zdálo, že čekají celou věčnost. Pozorovali domorodce na polích i u brány do vesnice. Konečně zazněl smluvený signál.

Vzduchem třesla ostrá salva z mušket a skupina čekající v záloze vyrazila jako na povel z džungle na severní i jižní stranu osady. Domorodci pracující na poli upustili své náčiní a prchali k ohradě. Kulky francouzských pušek je kosily jednoho po druhém a útočníci, přeskakující jejich mrtvá těla, záhy dosáhli vstupní brány.

Útok byl tak náhlý, že běloši pronikli do osady, dříve než vyděšení domorodci stačili zatarasit vchod. V příštím okamžiku byla hlavní ulice plná ozbrojených mužů a bojové vřavy. Několik minut kladli černoši u vchodu do osady zoufalý odpor, avšak revolvery, pušky a mačety Francouzů brzy udolaly domorodé bojovníky, vyzbrojené jen oštěpy a luky. Bitva se změnila v divokou štvanici a nemilosrdné zabíjení, neboť francouzští námořníci zjistili, že někteří vesničané mají na sobě části D'Arnotovy uniformy. Ušetřeny zůstaly ženy a děti, pokud nebyly zabity v sebeobraně. Konečně námořníci, zakrvavení a propocení, ustali, neboť v Mbongové osadě nezůstal jediný černý bojovník. Pečlivě prohledali každou chatrč a každý kout, avšak po D'Arnotovi nebylo nikde ani stopy. Posunky rukou snažili se alespoň něčeho dopátrat u zajatých domorodců. Jeden z námořníků, který sloužil mezi divochy ve Francouzském Kongu a naučil se tu několik nářečím, se pokusil se s vesničany porozumět, avšak ani on se o poručíkově osudu nic bližšího nedověděl. Jedinou odpovědí byla jim vzrušená gesta a ustrašené výrazy ve tváři. Námořníci z nich nabyli dojmu, že tyto ďábelští divoši jejich velitele zmasakrovali a snědli přede dvěma dny. Posléze se vzdali veškeré naděje a rozhodli se postavit oné noci tábořiště přímo ve vesnici. Zajatci byly odvedeni do několika chatrčí, před nimiž hlídkovaly silné stráže. Hlídky byly rozmístěny také kolem náspu a hlavní brány. Konečně se celá osada ponořila do spánku, přerušovaného jen tu a tam tichým kvílením domorodých žen oplakávajících své mrtvé.

Příštího jitra se výprava chystala na zpáteční cestu. Námořníci chtěli ještě vypálit osadu, avšak nakonec od svého záměru upustili, neboť zbylí domorodci by zůstali bez přístřeší, vydáni napospas divoké zvěři, před níž je dosud chránily střechy nad hlavou a vysoká zeď. Karavana zamířila toutéž cestou, jíž předešlého dne přišla. Protože bylo třeba použít nosítek pro přenos raněných, postupovala jen pomalu. Na samém jejím konci šli Clayton a poručík Charpentier. Clayton kráčel mlčky, neboť soucítíl s poručíkem, jemuž byl D'Arnot od dětství nejlepším přítelem. Uvědomoval si, že zármutek poručíkův je o to větší, že D'Arnotova oběť byla zbytečná. Jane byla osvobozena ještě dříve, než jeho přítel padl do rukou divochů, a služba, při níž přišel o život, nebyla jeho povinností a byla vykonána pro cizince a lidi zcela neznámé. Když o tom řekl Charpentierovi, ten jen potřásl hlavou.

"Nikoli, monsieur," řekl. "D'Arnot byl předurčen takto skončit. Trápím se jen tím, že jsem já nemohl zemřít pro něho, či alespoň po jeho boku. Přál bych vám ho lépe znát, monsieur. Byl to vskutku důstojník a gentleman. Nezemřel zbytečně, neboť to, že přišel o život pro neznámou americkou dívku, nám velí dívat se smrti do tváře s větší odvahou, ať přijde odkudkoli."

Clayton neodpovídal, avšak v duchu cítil k těmto Francouzům stále větší úctu.

Bylo již pozdě večer, když dorazili ke srubu na pobřeží. Dříve než vyšli z džungle, oznámili výstřelem z pušky ostatním v táboře a na lodi, že jsou nablízku. Bylo dohodnuto, že jakmile dorazí na vzdálenost dvou mil od tábora, jeden výstřel bude znamenat porážku, tři vítězství a dva, že nebyla nalezena jediná stopa ani po D'Arnotovi, ani po jeho únoscích. Přivítala je zamlklá společnost. Mrtví a ranění byli v tichosti naloženi do člunu a dopraveni na křižník. Clayton, vyčerpán několikadenním lopotným putováním pralesem i dojmy z obou střetnutí s divochy, se vrátil do srubu, aby se posilnil a odpočinul si na travnatém lůžku. Ve dveřích stála Jane.

"Ubohý poručík! Našli jste ho?" zeptala se

"Přišli jsme pozdě, slečno Porterová," odpověděl smutně.

"Co se s ním stalo? Vypravujte!" prosila.

"Nemohu, slečno Porterová. Je to příliš hrozné!"

"Snad jej nemučili?" zašeptala.

"Nevíme, co s ním udělali, než ho zabili," odpověděl a jeho tvář pohasla únavou i zármutkem nad tragickým skonem nešťastného D'Arnota.

"Než ho zabili? Co tím míníte? Nejsou snad..." Pomyslela na onu strašnou vlastnost, s níž Clayton spojoval jejího zachránce, neodvažovala se však to slovo vypustit z úst.

"Ano, slečno Porterová, jsou to kanibalové!" řekl Clayton trpce. Náhle v něm ožila vzpomínka na lesního muže a opět se ho zmocnila ona podivná, nevysvětlitelná žárlivost.

"Váš lesní bůh, sotva nás opustil, jistě také spěchal na hostinu!" vyhrkl, nedokázav potlačit hněv. Sotva to dořekl, litoval své unáhlenosti, aniž si však uvědomoval, jak hluboce se dívky dotkl.

Dívka zvedla hlavu.

"Na ta slova je jen jediná odpověď, pane Claytone," řekla ledovým tónem. "Lituji, že nejsem muž, abych vám ji já mohla dát."

Otočila se a kvapně vešla do srubu.

"Na mou čest," poznamenal smutně Clayton, "řekla mi, že jsem lhář - a nic jiného jsem si nezasloužil! Claytone, hochu, vím, že jsi unavený a podrážděný, to však není důvod, aby ses choval jako hlupák! Bude nejlépe, když půjdeš spát!" Ještě než ulehl, zavolal přes zástěnu z plachtoviny na dívku, neboť pocítil naléhavou potřebu omluvy, avšak jako by oslovil sfingu... Napsal tedy alespoň pár řádek na útržek papíru, který vložil pod stěnu. Jane jej zahlédla, nevěnovala mu však pozornost. Cítila se pokořena, leč byla jen ženou a zvědavost byla silnější než ona. Zvedla papír a četla:

Drahá slečno Porterová!

Neměl jsem vskutku důvodu dopustit se takové hrubosti. Jedinou omluvou mi snad může být, že jsem poněkud předrážděn. Prosím Vás, pokuste se brát to tak, jako bych nic podobného neřekl. Velice svého počínání lituji. Nechtěl jsem Vám způsobit bolest, Vám která jste mi drahá nade vše. Řekněte, že mi odpouštíte...

W. Cecil Clayton

"Jako kdyby nikdy nic podobného neřekl!" opakovala dívka. "Avšak to nemůže být pravda. Víím, že to není pravda!" Jedna věta v dopise ji zarazila. Nechtěl jsem Vám způsobit bolest, Vám, která jste mi drahá nade vše. Ještě před týdnem by ji tato věta naplnila radostí, nyní na ni působila tísnivě. Přála si, aby se byla s Claytonem nikdy neseznámila. Mrzelo ji, že i on se setkal s lesním mužem. Ne, byla vlastně ráda. Byl tu ještě jeden dopis, který našla v trávě před srubem den po svém návratu z džungle. Dopis plný citu, podepsaný Tarzanem z rodu Opů. Kdo byl onen muž? Byl snad dalším obyvatelem pralesa usilujícím o její přízeň?

"Esmeraldo, vstávej!" zavolala náhle, obracejíc se na černošku. "Jak můžeš tak klidně spát, když všichni máme takové starosti?"

"Archanděli Gabrieli!" zvolala Esmeralda a vstala. "Co je zase? Hrochorožec? Kde je slečna Jane?"

"Nesmysl, Esmeraldo. Nic tu není. Spi zas. Když jsi vzhůru, je to ještě horší, než když spíš!"

"Dobrá, drahoušku, ale co je to s vámi? Jste dnes večer nějaká nesvá."

"Ale Esmeraldo! Není mi dnes dobře," řekla dívka. "Nevšímej si toho. Bude to v pořádku."

"Dobře, drahoušku. Jděte si už také lehnout a odpočiňte si. Není divu, že mezi všemi těmi slonorožci a jinými lidožrouty máme všichni pocuchané nervy!"

Jane přešla místností, a usmívajíc se, políbila věrnou černošku a popřála jí dobrou noc.

Přátelství mužů

Sotva poručík D'Arnot nabyl znovu vědomí, zjistil, že leží na měkkém lůžku z mechu a trávy pod příkrovem z větví. U jeho nohou byl otvor, jímž spatřil pod sebou zelený trávník. Nedaleko se tyčil hustý val pralesní vegetace. Poručík byl malátný a slabý, a jakmile se úplně probрал, pocítil po celém těle palčivou bolest z nesčetných ran utržených od divochů. Dokonce i pootočení hlavy působilo mu nezměrné utrpení, a tak raději zůstal po celé dlouhé hodiny ležet bez hnutí se zavřenýma očima. Pokoušel se upamatovat na podrobnosti z toho, co se s ním udalo, než ztratil vědomí, aby zjistil, kde se nachází. Nevěděl, je-li mezi přáteli či nepřáteli. Postupně si vybavoval všechny události, jichž byl svědkem, i podivnou postavu, v jejímž náručí omdlel. Nedovedl si představit, co ho dále čeká. Neviděl ani neslyšel nic, co by prozrazovalo přítomnost lidské bytosti. Jen hučení pralesa - šustot nepřeborného množství listů, bzukot hmyzu, hlasy ptáků a opic - to vše najednou působilo zvláštním konejšivým dojmem, ač tu ležel osamocen, daleko od veškerého života, který k němu doléhal sotva znatelnou ozvěnou. Konečně usnul nerušeným spánkem a neprobudil se dříve než příštího odpoledne. I tentokrát zůstal ohromen z nového procitnutí. Jen si začal vzpomínat na vše, co prožil, pohlížeje dolů otvorem mezi větvemi, spatřil postavu muže, obráceného k němu širokými svalnatými zády.

Ačkoli neměl tušení, o koho jde, poznal, že před ním stojí běloch, a děkoval Bohu. Zavolal na něho tlumeným hlasem. Muž se otočil a zamířil k přístřešku. Jeho tvář byla velmi pohledná snad nejpohlednější mužská tvář, jakou kdy D'Arnot spatřil. Muž se sehnul a vplížil se dovnitř vedle poručíka. Pak položil chladnou ruku na jeho čelo. D'Arnot na něho promluvil francouzsky, avšak muž jen potřásl hlavou. Škoda, pomyslel si poručík a zkusil angličtinu. Pohyb hlavou se opakoval. S tímž výsledkem použil poručík ještě italštinu, španělštinu a němčinu. Znal i několik slov norsky, rusky a řecky, a dokonce pár výrazů z jazyka domorodců Západního pobřeží, jeho společník však ničemu nerozuměl. Poté co prohlédl poručíkovy rány, muž opustil úkryt a zmizel. Asi za půl hodiny se vrátil a přinesl čerstvé ovoce a tykev naplněnou vodou. D'Arnot se napil a snědl několik plodů. Překvapilo ho, že nemá horečku. Znovu se pokusil o

rozmluvu se svým podivným ošetřovatelem, avšak i tentokrát skončil pokus nezdarem.

Náhle muž na chvíli odběhl a vrátil se s několika úlomky stromové kůry a - neuvěřitelné! - i s opravdovou tužkou. Usedl vedle D'Arnota, napsal cosi na hladkou stranu úlomku a ten pak podal svému chráněnci. D'Arnot užasl, když spatřil anglicky psaný vzkaz:

Já jsem Tarzan z rodu Opů. Kdo jste vy? Umíte tento jazyk?

D'Arnot uchopil tužku - avšak zarazil se. Ten podivný muž psal anglicky - byl tedy Angličan!

"Ano," řekl poručík. "Čtu i mluvím anglicky. Můžeme si promluvit. Nejdříve mi dovoďte, abych vám poděkoval za vše, co jste pro mě udělal."

Muž jen pohodil hlavou a ukázal na tužku a smotek kůry.

"Bože! Jste-li Angličan, proč nemluvíte anglicky?" Vtom jej napadlo, že muž je možná němý, či dokonce hluchoněmý. Vzal tedy tužku a napsal na kůru anglicky:

Jsem Paul D'Arnot, poručík francouzského válečného loďstva. Díky za vše, co jste pro mě učinil. Zachránil jste mi život, a proto co patří mně, patří i vám. Smím se vás zeptat, proč píšete anglicky a nemluvíte?

Tarzanova odpověď vzbudila v poručíkovi ještě větší údiv:

Já mluvím jen řečí svého kmene - kmene velkých opic, kde vládne Kerchak. Rozumím řeči slona, lva a jiných zvířat. Nikdy jsem nemluvil s žádným člověkem, jen s dívkou Jane Porterovou. Teď poprvé mluvím s člověkem pomocí těchto broučků, které kreslím.

Poručík byl u vytržení. Zdálo se mu neuvěřitelným, že by na světě mohl žít dospělý člověk, který dosud nepromluvil s jiným člověkem. Co však bylo ještě podivuhodnější, že ten muž uměl číst a psát! Znovu se zadíval na větu týkající se Jane Porterové, americké dívky unesené do džungle gorilou. D'Arnotovi začalo svítat - tento muž byl onou opicí! Vzal tužku a napsal:

Kde je Jane Porterová?

A Tarzan připojil níže odpověď:

U svých lidí ve srubu Tarzana z rodu Opů.

Není tedy mrtva? Kde byla? Co se jí stalo?

Není mrtva. Unesl ji Terkoz, aby se stala jeho ženou. Ale Tarzan ji před Terkozem zachránil a zabil Terkoze, dřív než ji mohl ublížit. Nikdo v džungli nepřemůže Tarzana z rodu Opů. Já jsem Tarzan z rodu Opů, mocný bojovník.

D'Arnot napsal:

Jsem rád, že dívka žije. Psaní mi působí bolest. Chvilí si odpočinu.

A Tarzan odpověděl:

Odpočívej. Až budeš zdrav, odvedu tě k tvým lidem.

Po mnoho dní ležel D'Arnot na lůžku z měkkého mechu a trav. Druhého dne se dostavila horečka a poručík se obával, že dostal otravu krve a že zemře. Tehdy připadl na myšlenku - jen se divil, že ho nenapadla dříve. Zavolaal na Tarzana a naznačil mu, že chce něco napsat. Když Tarzan přinesl tužku a kůru, D'Arnot napsal:

Můžete dojít k mým lidem a přivést je sem? Napíši zprávu, kterou byste jim odevzdal, a oni se vrátí s vámi.

Tarzan pohodil hlavou a odpověděl:

Myslel jsem to tak hned první den. Ale nejde to. Často sem přicházejí velké opice. Kdyby vás tu našly zraněného a slabého, zabily by vás.

D'Arnot se obrátil na bok a zavřel oči. Tak hroznou smrti si nepřál zemřít! Přesto se mu zdálo, že již umírá, neboť horečka stále stoupala. Té noci znovu ztratil vědomí.

Celé tři dny blouznil. Tarzan se od něho nehnul, chladil mu studenou vodou čelo i hlavu a vymýval rány. Čtvrtého dne horečka ustala stejně nečekaně, jak přišla, leč z poručíka zbyl pouhý stín. Byl tak zesláblý, že jej Tarzan musel zvednout, chtěl-li se napít z tykve. Příčinou horečky nebyla infekce, jak se D'Arnot domníval, nýbrž záchvat bahenní zimnice, který často přepadá bělochy v africké džungli a který buď okamžitě zabíjí, nebo svou oběť opouští stejně

nenadále, jako ji napadl.

Po dvou dnech se D'Arnot zotavil natolik, že se již dokázal zvolna pohybovat po mýtině, podpírán silnými rukama svého ochránce. Po několika krocích spolu usedli do stínu mohutného stromu a Tarzan vyňal několik kousků kůry, aby mohli pokračovat v rozhovoru. D'Arnot začal:

Jak se vám za vše odměním?

Naučte mě řeči lidí!

A tak D'Arnot započal s výukou hned, ukazoval na okolní předměty a opakoval francouzsky jejich jména. Domníval se, že bude snazší svého žáka naučit své mateřštině, již vládl nejlépe. Tarzan byl učenlivým žákem a během dvou dnů již dokázal říci několik jednoduchých vět: "Toto je strom. Toto je tráva. Mám hlad." D'Arnot si byl vědom, že není snadné naučit jej francouzské větné skladbě na anglických základech. Poručík napsal pár vět v angličtině a Tarzan je opakoval francouzsky, ale neznaje pravidel, často chyboval. D'Arnot si uvědomil, že zřejmě nepostupuje zcela správně, avšak zdálo se být příliš pozdě začínat od začátku a snažit se Tarzana odnaučit, co se pracně naučil. A pak - ve svých znalostech natolik pokročil, že s ním již bylo možno rozmlouvat.

O několik dní později napsal Tarzan D'Arnotovi zprávu s dotazem, zda se cítí natolik silným, aby vydržel cestu zpátky na pobřeží. Sám toužil znovu spatřit Jane Porterovou. D'Arnot, který si rovněž přál svůj návrat, napsal:

Avšak vy mě neunesete pralesem tak daleko!

Tarzan se pousmál. "Mais oui!" řekl francouzsky a D'Arnot se musel dát do smíchu, když uslyšel vlastní oblíbené úsloví z úst svého učenlivého žáka. A tak se vydali na cestu a D'Arnot - tak jako před ním Clayton či Jane - nevycházel z údivu nad jeho záračnou silou a mrštností.

Pozdě odpoledne dorazili k mýtině, a sotva Tarzan seskočil z větve posledního stromu na zem, srdce se mu rozbušilo vzrušením, že již brzy spatří Jane Porterovou. Před chatou však nikoho nenašli. D'Arnot byl rozčarován, když zjistil, že v zátocce není ani křižník, ani Arrow. Obou mužů se zmocnil pocit osamění. Nikdo nepromluvil slova, neboť oba tušili, co je čeká uvnitř srubu. Tarzan zvedl závoru a strčil do velkých dveří. To, čeho se obávali, bylo skutkem - srub byl prázdný. Oba muži na sebe pohlédli. D'Arnot pochopil, že jeho krajané jej pokládají za mrtvého, avšak Tarzan myslel jen na dívku, kterou miloval a která před ním uprchla, zatímco on pomáhal jejím přátelům. Zmocnila se ho hořkost a zklamání. Chtěl odejít, vrátit se do džungle a připojit se ke svému kmeni. Nechtěl více spatřit žádnou bytost svého rodu, ani tento srub. A Francouz? Co bude s ním? Ať si také pomůže sám! Ani jeho již nechtěl vidět, neboť se rozhodl navždy opustit vše, co by mu připomínalo Jane Porterovou.

Zatímco stál na prahu zahloubán do svých myšlenek, D'Arnot vstoupil dovnitř. Nalezl tu spoustu užitečných věcí - výstroj pro táboření pod širým nebem, kuchyňské náčiní, pušku s několika pásy nábojů, masové konzervy, přikrývky, dvě židle a stůl - a několik knih a časopisů, převážně amerických. Přece se musejí vrátit, uvažoval D'Arnot. Když přistoupil ke stolu, našel zde dva dopisy adresované Tarzanovi z rodu Opů. Jeden byl psán vypsanou mužskou rukou a zůstal otevřen, druhý, který psala žena, byl zapečetěn. "Jsou tu pro vás dva dopisy, Tarzane," řekl D'Arnot, obrací se ke dveřím. Jeho druh však zmizel.

"Proboha!" zvolal D'Arnot. "On mě opustil! Věděl jsem to! Vrátil se zpátky do džungle a mě tu nechal samotného!" Vzpomněl si na výraz v Tarzanově tváři ve chvíli, kdy zjistili, že srub je prázdný - byl to pohled raněného zvířete, jež lovec svévolně postřelil. Tarzanovi musel někdo těžce ublížit. Avšak čím, to D'Arnot nechápal. Rozhlédl se kolem. Opuštěnost a bezútěšnost tohoto místa jej děsily. Cítil se slabý, neboť nebyl ještě zcela zdrav. Zůstal sám uprostřed hrozné džungle, vydán napospas divokým šelmám a ještě divočejším domorodcům. Bylo to hrozné!

A zatím daleko odtud ubíral se Tarzan korunami stromů směrem na východ ke svému kmeni. Ještě nikdy neměl tak naspěch jako nyní. Cítil, že vlastně utíká sám před sebou, před svými myšlenkami. Ať však pospíchal sebevíc, pronásledovaly jej stále.

Cestou minul lvici, která se plížila opačným směrem, zřejmě ke srubu. Jak se jí Francouz ubrání? A jak se ubrání gorile či leopardu? Tarzan se náhle zastavil. "Co jsi, Tarzane?" tázal se sám sebe nahlas. "Opice, nebo člověk? Jsi-li opice, zachováš se jako ony a necháš svého druhu zemřít v džungli bez pomoci. Jsi-li člověk, vrátíš se a budeš svého druhu chránit. Člověka nesmíš opustit jen proto, že jiný opustil tebe."

D'Arnot zavřel dveře srubu, neboť byl velmi zneklidněn. I stateční lidé - a poručík takovým byl - trpí někdy osaměním. Nabil jednu z pušek a položil ji na dosah ruky. Poté přistoupil ke stolu a zdvihl otevřený dopis adresovaný Tarzanovi. Možná obsahuje sdělení, že jeho přátelé opustili tábor jen dočasně. Věřil, že se nezachová neslušně, seznámí-li se s jeho obsahem. Vyňal jej tedy z obálky a četl:

Tarzanovi z rodu Opů

Děkujeme Vám, že jste nás nechal ve svém srubu. Litujeme, že jsme Vám nemohli poděkovat osobně. Nezpůsobili jsme zde žádné škody, naopak Vám přenecháváme řadu věcí, které Vám mnohé usnadní a pomohou i Vaší bezpečnosti. Znáte-li záhadného muže, který nám tolikrát zachránil život a staral se o nás, poděkujte mu naším jménem, dokážete-li se s ním domluvit. Za hodinu odplouváme, abychom se již nevrátili.

Ujišťujeme Vás i našeho neznámého přítele z džungle, že jsme Vám zavázáni za vše, co jste pro nás učinili, a rádi bychom se Vám odměnili, jakmile k tomu budeme mít příležitost.

Vám oddaný Cecil Clayton

"Abychom se již nevrátili..." opakoval D'Arnot a hlava mu klesla na stůl.

Asi za hodinu zaslechl cosi pokoušející se vniknout dveřmi do chaty. Uchopil nabitou pušku a přiložil ji k rameni. Blížil se soumrak a uvnitř srubu byla již téměř úplná tma. Poručík však viděl zřetelně, jak se závora dveří pomalu otáčí. Cítil, jak mu vlasy vstávají na hlavě. Dveře se počaly zvolna otvírat, až bylo úzkou štěrbinou vidět něco velkého, stojícího na prahu. D'Arnot zamířil na modravý stín ve skulině a stiskl spoušť.

Ztracený poklad

Když se výprava vrátila z pralesa po bezvýsledném pátrání po poručíku D'Arnotovi, chtěl kapitán Dufranne odplout co nejdříve. Všichni - až na Jane - souhlasili. "Ne!" řekla rozhodně. "Já nepojedu. Ani vy byste neměli odjíždět, neboť v džungli máme dva přátele, kteří se jednoho dne vrátí v důvěře, že na ně čekáme. Jedním z nich, kapitáne, je váš důstojník a druhým onen lesní muž, který zachránil životy všem členům otcovy výpravy. Zanechal mě přede dvěma dny na kraji džungle, aby pomohl otci a panu Claytonovi. Zůstal tady, aby zachránil poručíka D'Arnota, tím si můžete být jisti. Kdyby se při tom nezdržel, již by tu byl. To, že tu dosud není, je pro mě dostatečným důkazem, že poručík byl zraněn, nebo byl nucen následovat své únosce, poté co vaši námořníci zaútočili na vesnici."

"Avšak uniforma a osobní věci poručíkovy byly nalezeny ve vesnici, slečno Porterová," odporoval kapitán. "A domorodci byli velmi vyděšeni, když jsme se snažili dovědět, co se s ním stalo."

"Jistě, kapitáne, avšak nikdo nepotvrdil, že je mrtev. A pokud jde o jeho šaty a výzbroj, pak civilizovanější národy než tito ubozí, divocí černoši zbavují své zajatce užitečných a cenných věcí, ať už mají v úmyslu zabít jejich majitele, či nikoli. Vždyť i vojáci z našeho drahého Jihu olupovali nejen živé, ale i mrtvé. Je to tedy zcela podružný, a nikoli pádný důkaz!"

"Možná, že váš lesní muž byl sám zajat či zabit divochy," namítl kapitán Dufranne.

Dívka se usmála. "Vy ho neznáte," odpověděla s neskrývanou hrdostí, jako by hovořila sama o sobě.

"Připouštím, že by stálo za to počkat na toho vašeho nadčlověka," zasmál se kapitán. "Čím dál raději bych ho viděl."

"Tedy na něho počkejte, drahý kapitáne," naléhala dívka, "neboť já si myslím totéž."

Kdyby byl kapitán jen tušil, co se skutečně skrývá v dívčiných slovech, byl by dozajista překvapen. Hovořice spolu, zamířili od pobřeží ke srubu, kde se připojili k ostatním, kteří odpočívali ve stínu velkého stromu. Byl zde profesor Porter, pánové Philander a Clayton, a také poručík Charpentier se dvěma důstojníky. Zatím Esmeralda postávala opodál, znovu a znovu nahlas komentující předešlé události. Důstojníci vstali a pozdravili, sotva se přiblížil jejich nadřízený, a Clayton nabídl Jane Porterové svou židli.

"Právě jsme hovořili o osudu nešťastného Paula," řekl kapitán Dufranne. "Slečna Porterová trvá na tom, že nemáme žádný přímý důkaz o jeho smrti - a to opravdu nemáme. Kromě toho tvrdí, že nepřítomnost vašeho všemocného lesního přítele znamená, že D'Arnot dosud potřebuje jeho pomoc, neboť je buď zraněn, nebo stále vězněn v některé vzdálenější domorodé vesnici."

"Byla tu rovněž vyslovena domněnka," vmísil se do hovoru poručík Charpentier, "že onen lesní muž je sám příslušníkem kmene divochů, kteří napadli naši výpravu. Spěchal pryč na pomoc vlastním soukmenovcům."

"To se zdá být pravděpodobným," řekl profesor Porter.

"Nesouhlasím s vámi," namítl Philander. "Měl dost příležitostí, aby nám buď sám ublížil, nebo proti nám vedl svůj kmen. Místo toho nás po celou dobu chránil a pomáhal nám."

"To je pravda," potvrdil Clayton. "Nesmíme však zapomenout, že jedinými lidskými bytostmi v okruhu sta mil jsou kromě něho divocí kanibalové. Byl vyzbrojen toutéž výzbrojí, což svědčí o tom, že s nimi udržuje jakési styky. A uvážíme-li, že by stál sám proti tisícům, lze si stěží představit, že by tyto styky mohly být jiné než přátelské."

"Zdá se vskutku málo pravděpodobné, že by s nimi nebyl ve spojení," poznamenal kapitán. "Možná, že je vskutku příslušníkem kmene."

"Nebo mohl pobývat natolik dlouho mezi divokými obyvateli džungle, ať již zvířaty, či černochoy, až se naučil žít jejich životem a ovládat jejich zbraně," dodal jeden z důstojníků.

"Vy jej posuzujete podle svých měřítek, pánové," řekla Jane. "Průměrný bílý muž jako kdokoli z vás - odpusťte mi, prosím - ať jakkoli silný a inteligentní, nebyl by schopen žít sám v džungli ani jediný rok. Tento muž převyšuje silou a mrštností nejen obyčejné muže, ale i trénované atlety a siláky, tak jako oni vynikají nad malé děti. Odvaha a divokost, s jakou se vrhá do boje, předčí i dravé šelmy!"

"Bude to jistě nějaký místní přeborník, slečno Porterová," dodal se smíchem kapitán Dufranne. "Jsem si jist, že mezi námi není nikdo, kdo by nechtěl stokrát pohlédnout smrti do tváře, aby si vysloužil alespoň polovinu podobných pochvalných přívlastků!"

"Nedivil byste se, že ho hájím," odpověděla dívka, "kdybyste viděl jako já, jak zápasil s hroznou opicí, s jakou odvahou se na ni vrhl, jako když se býk vrhá na medvěda, beze strachu a otálení. A kdybyste viděl jeho ohromné svaly, jak se napínají pod snědou kůží... a jak holou rukou odvrátil strašné opičí tesáky... i vy byste uvěřil, že je nepřemožitelný. A jak rytířsky se ke mně choval, k neznámému člověku neznámé rasy! Na mém místě byste mu také tak důvěřoval!"

"Vyhrála jste svůj spor, krásná obhájkyně!" zvolal kapitán. "Slavný soud shledává, že obžalovaný je nevinný, a prohlašuje, že křižník vyčká ještě několik dní, aby se náš hrdina mohl vrátit a poděkovat své půvabné přímluvkyni."

"Pro živého Boha, miláčku," křičela Esmeralda, "snad mi nechcete říci, že hodláte zůstat tady mezi těmi mrchožrouty,

když odtud můžete odplout? To mi neříkejte, drahoušku!"

"Proč ne, Esmeraldo? Měla by ses stydět!" odpověděla Jane. "Tak jsi vděčná člověku, který tě dvakrát zachránil?"

"To je, slečno Jane, všechno pravda, co říkáte. Ale ten lesní muž nás nezachránil proto, abychom tu zůstali, ale proto, abychom se odtud dostali! V tomhle pravěku už nikdy nezamhouřím oka! Nechce se mi dál poslouchat ten hrozný rámus, při kterém se člověku ježí všechny chlupy a který je slyšet ze všech stran, sotva se setmí!"

"Nemám vám to za zlé, Esmeraldo," řekl Clayton. "Ostatně myslím, že jste udeřila hřebík na hlavičku!"

"Dobře. Vy i Esmeralda se můžete klidně odebrat na palubu křižníku," řekla Jane posměšně. "Co byste řekl tomu, kdybyste musel celý život trávit v džungli jako onen lesní muž?"

"Obávám se, že bych byl veskrze špatným divochem, slečno Porterová," usmál se Clayton. "Při všem tom nočním řvání mi vlasy vstávají hrůzou. Asi bych se měl stydět za to, co říkám - ale je to tak!"

"Já sám nevím," doplnil jej Charpentier. "Nikdy jsem o strachu a o tom, jsem-li statečný či zbabělý, příliš nepřemýšlel. Avšak té noci, kdy byl ubohý Paul unesen a kolem našeho ležení se rozléhaly hrozné zvuky džungle, opravdu jsem si začínal myslet, že jsem zbabělec. Nebylo to řvání a vytí šelem, co mě tak děsilo, ale spíš ony nevysvětlitelné zvuky, jako když se obrovské tělo plíží přímo k vám a vy nevíte, je-li blízko či daleko. Mon Dieu! Do nejdelší smrti nezapomenu na ty oči, které nevidíte, jen cítíte..."

Všichni na chvíli umkli, až konečně řekla Jane: "A on je mezi nimi! Takové oči pozorují jeho i vašeho přítele D'Arnota! Mohli byste své přátele opustit, pánové, aniž byste jim prokázali tu nejmenší službu a vyčkali zde o několik dnů déle?"

"Ale no tak, dítě, no tak!" řekl profesor Porter. "Kapitán Dufranne se uvolil zůstat a já, já s tím ochotně souhlasím... Vš dobře, že jsem vždy vyhověl tvým vrtochům."

"Můžeme zítřku využít k nalezení truhly s pokladem," navrhl Philander.

"Zcela správně, Philandere. Na poklad bych byl málem zapomněl!" odpověděl profesor. "Možná by nám kapitán Dufranne půjčil několik mužů, aby nám pomohli, a jednoho z těch nešťastníků, aby nám ukázal, kam bednu schovali."

"Ale zajisté, drahý profesore! Jsem vám k službám!" řekl kapitán. A tak bylo ujednáno, že příštího dne se poručík Chaptentier s deseti muži a jedním ze vzbouřenců jako průvodcem vydá za pokladem. Křižník pak měl zůstat v zátoce ještě celý týden. Poté by již nemělo být pochyb o D'Arnotově smrti ani o tom, že lesní muž se již nevrátí, a obě lodi by měly zvednout kotvy.

Profesor Porter sice na druhý den nedoprovázel skupinu, která se vydala hledat poklad, avšak sotva ji spatřil vracet se k polednímu s prázdnými rukama, vyběhl jí vstříc a jeho obvyklou roztržitost vystřídal vzrušení.

"Kde je poklad?" volal na Claytona již z dálky.

Clayton pokrčil rameny.

"Je pryč!" řekl, když se přiblížil k profesorovi.

"Pryč? To není možné! Kdo ho mohl odnést?" křičel profesor.

"Bůh ví, profesore," odpověděl Clayton. "Zpočátku jsme mysleli, že nás náš průvodce záměrně zavedl na jiné místo, avšak jeho překvapení a údiv, když bednu pod Snipesovou mrtvolou nenalezl, byly příliš opravdové, než aby je předstíral. Když jsme kopali hlouběji, zjistili jsme, že něco skutečně pod tělem leželo, neboť jáma tu byla zasypaná zeminou."

"Ale kdo mohl bednu odnést?" opakoval profesor.

"Podezření by snad mohlo padnout na muže z křižníku," připojil poručík Charpentier. "Avšak podporučík Janvier mě ujistil, že od chvíle, kdy jsme zakotvili, nebyl bez doprovodu svého důstojníka na břehu jediný námořník. Jsem rád, že není třeba mé lidi podezřívát," dodal ještě.

"Nikdy by mě ani nenapadlo podezírat muže, jimž jsme za tolik vděční," řekl profesor Porter omluvně. "To bych mohl podezírat pana Claytona i přítele Philandera."

Francouzi se usmáli. Bylo zřejmé, že se jim ulevilo.

"Bedna zmizela již před delší dobou," pokračoval Clayton, "neboť tělo se už rozkládalo, když jsme je vytáhli. To ukazuje, že ať bednu odnesl kdokoli, učinil tak hned poté, co byl muž pohřben."

"Muselo jich být víc," řekla Jane. "Pamatujete, jak ji čtyři nesli?"

"To je pravda!" zvolal Clayton. "Musela to udělat tlupa černochů! Možná že některý z nich zahlédl piráty, jak bednu zakopávají, zavolal své druhy a společně ji odnesli."

"Záměr se nezdařil," povzdechl profesor Porter. "Bedna je nadobro ztracena. Asi ji už nikdy neuvidíme."

Jedině Jane věděla, co tato ztráta pro jejího otce znamená, nikdo však nevěděl, co znamená pro ni.

Po šesti dnech oznámil kapitán Dufranne, že brzy ráno druhého dne vyplují. Dívka by snad byla požádala ještě o další odklad plavby, avšak sama začala pochybovat o tom, zda se lesní muž vůbec kdy vrátí. A pak - rozumné důvody francouzských důstojníků působily - byť proti její vůli - dostatečně přesvědčivě. Tomu, že by její lesní muž mohl být kanibalem, nemohla uvěřit, a myšlenku, že je mrtev, si vůbec nepřipouštěla. Nezdálo se jí prostě možné, že by to silné, mužné tělo plné života, jaké mohlo patřit jen jejímu lesnímu polobohu, někde v džungli zahynulo. Brzy se k těmto myšlenkám přidaly další, ještě naléhavější a ještě méně utěšené. Patřil-li lesní muž k některému z divokých kmenů, měl za ženu divošku - jestliže neměl takových žen více - a divoké barevné děti. Dívka se při té představě zachvěla. A tak když jí přátelé oznámili, že křižník příštího dne vyplouvá, přijala zprávu s jistou úlevou. Přesto to byla právě ona, kdo navrhl ponechat ve srubu zbraně, střelivo, zásoby a spoustu užitečných věcí pro někoho, koho nikdy neviděli a kdo se podepisoval Tarzan z rodu Opů, pro D'Arnota, který možná ještě žil, ale především pro jejího lesního boha, i kdyby měl zmizet nadobro.

Ještě před odchodem napsala dopis, který mu měl doručit Tarzan z rodu Opů. Jako poslední opustila srub, avšak vrátila se sem pod záminkou, že zde něco zapomněla, zatímco ostatní se vydali k lodi. Poklekla na lůžko, na něž strávila tolik strastiplných nocí, a modlíc se za svého lesního boha, přitiskla k ústům medailon a zašeptala: "Miluji tě a věřím v tebe."

Kdybych v tebe nevěřila, nemohla bych milovat. Přijdeš-li pro mě a nebude-li jiné cesty, odejdu s tebou do džungle - navždy."

Na konci světa

Sotva vyšlehl plamen výstřelu, D'Arnot uviděl, jak se dveře otvírají a postava na prahu klesá k zemi. Francouz propadl panice a znovu zdvihl pušku, aby vystřelil na padající tělo. V pološeru otevřených dveří však zjistil, že ono tělo patří bílému muži. V příštím okamžiku si byl jist, že postřelil svého přítele, Tarzana z rodu Opů. S výkřikem úzkosti přiskočil k raněnému, uchopil jeho hlavu do dlaní a nahlas jej oslovil. Tarzan neodpovídal. D'Arnot přiložil ucho k jeho srdci a s radostí zjistil, že dosud bije. Kulka způsobila jizvu na skrání, avšak lebkou nepronikla. D'Arnot vydechl úlevou a počal z Tarzanovy tváře smývat krev. Chladná voda záhy probrala raněného k životu. Otevřel oči a upřel na poručíka tážavý pohled. Francouz ovázal jeho poraněné čelo kusem plátna, a jakmile se přesvědčil, že Tarzan nabyl znovu vědomí, vstal a poodešel ke stolu, aby napsal několik řádek, v nichž by vysvětlil svůj omyl a vyjádřil svou radost nad tím, že rána nebyla smrtelná.

Tarzan si přečetl zprávu, sedě na kraji pohovky, a usmál se.

"To nic není," řekl francouzsky. Chtěl ještě cosi dodat, avšak slova mu chyběla. Proto napsal:

Měl jste vidět, co mi udělal Kerchak, Terkoz a Bolgani, než jsem je zabil. Takováhle maličkost je k smíchu.

D'Arnot podal Tarzanovi dva dopisy. První z nich Tarzan přečetl se smutným výrazem v očích. Druhý převracel sem a tam, hledaje v něm nějaký otvor - dosud nikdy neviděl zalepenou obálku. Konečně ho podal D'Arnotovi. Francouz Tarzana se zájmem pozoroval. Bylo mu jasné, že si s obálkou neví rady. Jak zvláštní pohled na dospělého bílého muže, pro něhož je zalepený dopis nerozlučitelnou záhadou! D'Arnot obálku otevřel a dopis vrátil Tarzanovi. Usadiv se ke stolu, rozložil Tarzan před sebou list papíru a četl:

Tarzanovi z rodu Opů

Dříve než odejdu, dovolu mi připojit se k panu Claytonovi a poděkovat Vám za laskavost, s níž jste nám umožnil použít Vašeho obydlí. Bylo nám velmi líto, že jste mezi nás nikdy nepřišel, abychom se spřátelili. Rádi bychom bývali svého hostitele poznali a poděkovali mu osobně.

Je tu ještě někdo komu bych ráda poděkovala. Nevrátil se ač nevěřím, že je mrtev. Neznám jeho jméno. Je to bílý obr, který nosí na krku diamantový medailón. Znáte-li ho a umíte-li mluvit jeho jazykem, vyřídte mu mé poděkování a řekněte mu, že jsem čekala sedm dnů, až se vrátí. Řekněte mu také, že mým domovem je město Baltimore v Americe, kde bude vždy vítán, pokud se rozhodne přijet.

Našla jsem Váš dopis mezi listy pod stromem u srubu. Nevím proč jste mi vyjádřil svou náklonnost aniž jste se mnou kdy promluvil. Lituji je-li tomu tak, neboť své srdce jsem již zadala jinému.

Navždy Vaše přítelkyně

Jane Porterová

Tarzan seděl bez hnutí s očima zarytými do země snad celou hodinu. Z dopisů vyplývalo, že jeho přátelé nevědí, že on a Tarzan z rodu Opů jsou jedna a tatáž osoba. "Své srdce jsem zadala jinému," opakoval si znovu a znovu. Tedy jej nemiluje! Jak mohla předstírat, že je tomu naopak, povznést jej do oblak naděje a poté jej znovu svrhnout do hlubin zoufalství? Snad byly její polibky jen přátelské. Jak to mohl vědět, neznaje zvyky lidských bytostí?

Tarzan náhle vstal, popřál D'Arnotovi dobrou noc a ulehl na lůžko z mechu a trav, na němž spávala Jane Porterová. Poručík zhasl světlo a rovněž se uložil ke spánku.

Po celý týden jen odpočívali a D'Arnot vyučoval Tarzana francouzštině. Brzy se domluvili již zcela snadno. Jednoho večera seděli ve srubu a Tarzan, než ulehl, se otočil na D'Arnota.

"Kde je Amerika?" zeptal se.

Poručík ukázal k severozápadu. "Mnoho tisíc mil přes oceán. Proč se ptáte?"

"Pojedu tam!"

D'Arnot pokrčil rameny. "To není možné, příteli..."

Tarzan vstal, otevřel jednu z přihrádek a vrátil se s velkým atlasem. Ukazuje na mapu světa, řekl: "Nikdy jsem tomu nerozuměl. Vysvětlíte mi to, prosím."

Když D'Arnot vysvětlil Tarzanovi, že modrá označuje moře a ostatní barvy pevninu a ostrovy, požádal jej Tarzan, aby mu ukázal místo, kde se právě nacházejí. D'Arnot splnil jeho přání. "A teď mi, prosím, ukažte Ameriku," řekl Tarzan. D'Arnot ukázal prstem na severoamerický kontinent. Tarzan se usmál, položil dlaň na stránku a zakryl přitom moře oddělující oba světadíly. "Vidíte, není to příliš daleko!" řekl. "Ne víc, než moje ruka!"

D'Arnot se dal do smíchu. Jak to měl Tarzanovi vysvětlit? Vzal tužku a na pobřeží Afriky vyznačil malý bod.

"Tato malá tečka na mapě," řekl, "je ve skutečnosti tisíckrát větší než váš srub. Chápete, jak je to daleko?"

Tarzan se zamyslel. "Žijí v Africe bílí lidé?" zeptal se.

"Ano."

"Kde nejbližší?"

D'Arnot označil místo na pobřeží severně od srubu.

"Tak blízko?" tázal se Tarzan udiven.

"Ano," řekl D'Arnot, "ale - to není blízko!"

"Mají velké lodi, které přeplují oceán?"

"Ano."

"Zítra tam půjdeme!" rozhodl Tarzan.

D'Arnot se pousmál a zavrtěl hlavou. "Je to příliš daleko! Zemřeme, než tam dojdeme!"

"Chcete tu zůstat navždy?" zeptal se Tarzan.

"Ne!"

"Zítra tedy vyrazíme. Já tu také nechci zůstat. Raději zemřu."

"Dobrá," odpověděl D'Arnot a znovu pokrčil rameny. "Nevím Jak to dokážeme, příteli, ale i já raději zemřu, než abych tu zůstal. Půjďte-li, půjdu s vámi."

"Dobře. Zítra pojedeme do Ameriky."

"Jak se dostanete do Ameriky bez peněz?" zeptal se poručík.

"Co jsou to peníze?" žádal Tarzan vysvětlení. D'Arnotovi trvalo dlouho, než Tarzan pochopil.

"Jak lidé získávají peníze?"

"Pracují."

"Budu tedy pracovat!"

"Ne, milý příteli," protestoval D'Arnot. "Nemusíte si dělat kvůli penězům starosti. Mám dost pro oba, a třeba i pro dvacet takových, jako jsme my. Mnohem víc, než potřebuji sám... Dám vám, kolik budete chtít, dostaneme-li se k lidem."

A tak následujícího jitra vyrazili k severu podél pobřeží. Nesli s sebou pušky, střelivo, stan, něco zásob a kuchyňské náčiní. To se Tarzanovi zdálo zbytečnou přítěží a chtěl se ho zbavit.

"Musíte se naučit jíst vařená jídla, příteli," napomenul ho D'Arnot. "Civilizovaní lidé nejedí syrové maso."

"Na to bude dost času, až budeme mezi nimi. Nemám rád, když něco kazí dobrou chuť masa."

Celý měsíc putovali na sever. Jednou měli potravu dostatek, jindy i několik dní hladověli. Nenalezli jediné stopy po lidském obydlí, ani po divokých šelmách. Cesta ubíhala neuvěřitelně snadno. Tarzan se neustále na něco vypytlával. D'Arnot jej učil zvyklostem civilizovaných lidí - dokonce i jíst vidličkou a nožem. Tarzan však příbor často odkládal, chápal se masa svými opálenými, silnými rukama a trhal je na kusy jako divoká šelma. D'Arnot však neztrácel trpělivost: "Nesmíte jíst jako divoch, Tarzane, má-li z vás být gentleman. Gentlemani si takto nepočínají." Tarzan se vždy rozpačitě usmíval a znovu bral do ruky vidličku a nůž. V hloubi duše je však nenáviděl.

Jednou se zmínil D'Arnotovi o velké bedně, kterou námořníci zakopali na pobřeží. Vyprávěl o tom, jak ji vykopal a odnesl do pralesa, kde ji ukryl na planině patřící k území veleopů.

"To bude jistě bedna s pokladem profesora Portera!" zvolal D'Arnot. "Je to škoda - ovšem to jste nemohl vědět!"

Tarzan si vzpomněl na dopis, který Jane napsala své přítelkyni. Ted' chápal, co bylo v bedně a co pro Jane znamenala.

"Zítra se pro ni vrátíme!" rozhodl.

"Vrátíme?" zvolal poručík. "Milý příteli, vždyť jsme již tři týdny na pochodu. Kdybychom se vrátili, ztratíme další tři týdny, a s tak těžkým nákladem, který sotva uzvednou čtyři námořníci, to potrvá celé měsíce!"

"Musíme to udělat!" trval Tarzan na svém. "Vy budete pokračovat v cestě a já se vrátím pro poklad. Sám budu mnohem rychlejší!"

"Mám lepší nápad, Tarzane," namítl poručík. "Půjdeme společně k nejbližší osadě, najmeme loď a doplujeme pro poklad podél pobřeží. Budeme-li mít loď, snáze jej dopravíme zpátky. Bude to jednodušší a rychlejší a nebudeme se muset rozdělit. Co tomu říkáte?"

"Dobře," řekl Tarzan. "Poklad zůstane tam, kde je, ať pro něj půjdeme, nebo ne. Myslím, že bude lépe, když vás nenechám samotného. Když vidím, jak jste bezmocný, divím se, že lidské pokolení nebylo dosud vyhubeno. Vždyť jediný lev by dokázal zabít tisíce z vás."

D'Arnot se usmál. "Budete smýšlet o lidech jinak, až uvidíte jejich zbraně, lodi, velká města či stroje. Pak snad pochopíte, že je to mozek a ne svaly, co činí člověka silnějším než všechny divoké šelmy ve vaší džungli. Sám a beze zbraně se člověk nemůže měřit s větším zvířetem, avšak jeli pohromadě deset mužů, mohou spojit svůj rozum a sílu proti jakémukoli, byť sebedivočejšímu nepříteli. Zvířata nemají schopnost myslet!"

"Máte pravdu," odpověděl Tarzan. "Kdyby Kerchak tehdy v noci po slavnosti Dum-Dum pomohl Tublatovi, byl by to můj konec. Ale on takové příležitosti nevyužil, protože nepřemýšlel. Ani Kala, moje matka, nedovedla myslet. Jedla, jen když měla hlad. Ačkoli občas nahromadila větší množství potravy, nedokázala si udělat zásobu. Pamatuji si, že pokládala za hloupé, když jsem nosil potravu s sebou, ale pak se vždy tvářila spokojeně, mohla-li se kdykoli se mnou najíst, i když kolem byl jídla nedostatek."

"Vy jste znal svou matku, Tarzane?" zeptal se poručík překvapen.

"Ano. Byla to velká, krásná opice, větší než já a alespoň dvakrát těžší."

"A váš otec?"

"Toho jsem neznal. Kala mi řekla, že to byl bílý opičák, hladký jako já. Ted' vím, že to byl bílý muž."

D'Arnot dlouze a upřeně pohlédl na svého druha.

"Tarzane," řekl po chvíli, "je nemožné, aby Kala byla vaší matkou. Kdyby tomu tak bylo - o čemž pochybuji - musel byste zdědit některé rysy opic, avšak vy žádné nemáte. Jste čistý, dokonalý člověk, dokonce si dovolím tvrdit, že jste potomkem vysoce inteligentních rodičů. Nemáte ani nejmenší tušení o své minulosti?"

"Ani nejmenší," opakoval Tarzan.

"Nic ve srubu vám nenapovědělo o jeho původních obyvatelích?"

"Přečetl jsem vše, co bylo ve srubu, kromě jediné knihy, která nebyla psána anglicky. Snad byste ji dokázal přečíst?"

A Tarzan vyňal ze svého toulce malou černou knížku. D'Arnot pohlédl na titulní stranu.

"To je deník Johna Claytona, lorda Greystoka, anglického šlechtice, a je psán francouzsky."

Poté začal listovat deníkem, který byl napsán před více než dvaceti lety a který dopodrobna líčil smutná dobrodružství Johna Claytona a jeho ženy Alice od chvíle, kdy opustili Anglii, až do poslední hodiny předtím, než byl John Clayton zabit Kerchakem. D'Arnot četl nahlas. Několikrát byl nucen četbu přerušit, přemáhaje pohnutí nad bezútěšnými řádky Claytonovy výpovědi. Tehdy pohlédl na Tarzana. Mladý muž však seděl nehybně jako socha, s nohama zkříženými pod sebou a očima zarytými do země.

Jen tam, kde byla zmínka o malém děcku, měnil deník svůj pochmurný tón: "Dnes je našemu chlapci šest měsíců. Sedi Alici na klíně u stolu, na němž piší. Je to zdravé a šťastné dítě. Dovedu si je představit jako dospělého muže, který zaujímá postavení svého otce jako druhý John Clayton, aby dál šířil slávu rodu Greystoků. Jako by chtěl naplnit mou předpověď, chápe se mé násadky buclatými prstíky a nechává zamazané stopy na stránce deníku..."

A skutečně - na okraji stránky zůstaly vybledlé otisky čtyř drobných dětských prstů a vedle nich pátý, pocházející patrně od palce.

Když D'Arnot deník dočetl, oba muži seděli hodnou chvíli mlčky.

"Nuže, Tarzane z rodu Opů. Co myslíte? Neodhaluje tato útlá knížka dostatečně tajemství vašeho původu? Vy jste potomkem lorda Greystoka!"

Tarzan pokrčil rameny. "Kniha mluví jen o jednom dítěti," odpověděl, "a malá kostra toho dítěte, které zemřelo hladu, ležela v kolébce již tehdy, když jsem poprvé vešel do srubu. Zůstala tam tak dlouho, dokud ji přátelé profesora Portera nepohřbili spolu s rodiči za chatou. To je ono dítě, o kterém mluví kniha. Tajemství mého původu je teď ještě záhadnější než dříve. Obávám se, že Kala měla pravdu..." dodal smutně.

D'Arnot potřásl hlavou, neboť jej právě napadla myšlenka, která měla buď potvrdit správnost jeho teorie, nebo ji nadobro vyvrátit.

Asi po týdnu dorazili oba muži k mýtině. Na dohled bylo několik stavení, obehnaných mohutným náspem. Uprostřed se prostírala ob-dělaná pole, na nichž právě pracovalo množství černochů. Oba muži se zastavili na kraji lesa. Tarzan nabil luk jedním z otrávených šípů, avšak poručík mu položil ruku na rameno.

"Co máte v úmyslu, Tarzane?" zeptal se.

"Pokusí se nás zabít, jakmile nás uvidí," odpověděl Tarzan, "a já je v tom chci předejít."

"Možná, že jsou to přátelé," namítl poručík.

"Jsou to černoši," zněla Tarzanova odpověď. Mladík znovu napjal luk.

"To nesmíte, Tarzane!" zvolal D'Arnot. "Bílí muži nezabíjejí bez příčiny. Mon Dieu! Budete se muset ještě mnohému naučit. Běda každému, kdo vám zkříží cestu, až vás vezmu do Paříže. Budu mít asi plné ruce práce, abych vás uchránil před gilotinou!"

Tarzan svěsil luk a usmál se. "Nevím, proč jsem mohl zabíjet černochoy v džungli a proč je nesmím zabíjet tady. Kdyby na nás vyskočil lev Numa, měl bych říci: „Dobré jitro, monsieur Numa! Jak se daří vaší madam?"

"Počkejte tedy, až na vás černoši vyskočí!" odpověděl poručík. "Pak je budete moci zabít. Netřeba se domnívat, že někdo je vašim nepřítelem, dokud to nedá najevo."

"Pojďme tedy," řekl Tarzan, "a dejme se zabít."

Vyběhl přímo přes pole s hlavou vztyčenou a na jeho hladké, snědé kůži zablesklo tropické slunce. D'Arnot běžel na něm, oděn do rozedraného obleku, který Clayton odložil ve srubu, poté co dostal od důstojníků z francouzského křižníku nový. Náhle jeden z černochů zdvihl hlavu, a sotva spatřil Tarzana, vykřikl a rozběhl se k náspu. V příštím okamžiku bylo všude slyšet volání prchajících černochů. Avšak ještě než dorazili do osady, vynořila se z brány postava bílého muže s puškou, který patrně chtěl zjistit příčinu paniky. Když se rozhlédl, přiložil pušku k líci. Snad by byl Tarzan znovu ucítil chladné olovo v těle, kdyby D'Arnot v poslední chvíli nevykřikl na bělocha:

"Nestřílejte! Jsme přátelé!"

"Zůstaňte tedy stát!" zněla odpověď.

"Stůjte, Tarzane!" zvolal D'Arnot. "Myslí, že jsme nepřátelé!"

Tarzan zpomalil a následován D'Arnotem zamířil k bílému muži u vchodu do osady. Ten hleděl na oba přichozí s úžasem.

"Kdo jste, u čerta?" zeptal se francouzsky.

"Běloši. Zabloudili jsme v pralese a potřebujeme pomoci," odpověděl poručík.

Muž sklonil pušku a učinil několik kroků vpřed, podáváje jim pravici.

"Jsem otec Konstantin ze zdejší francouzské misie," řekl. "Vítám vás!"

"To je monsieur Tarzan, otče Konstantine," odpověděl poručík a ukázal na mladíka, "a já jsem Paul D'Arnot z francouzského válečného loďstva."

Otec Konstantin stiskl ruku, kterou mu Tarzan podal, a pohlédl do jeho půvabné tváře. Tak učinil Tarzan z rodu Opů svůj první krok přes práh lidské civilizace...

Po celý týden zůstali oba přátelé ve vesnici a Tarzan, sleduje pozorně dění kolem sebe, naučil se zde mnohému z chování bílých mužů. Černé ženy zatím ušily oběma hostům elegantní bílé obleky, aby byli na své další pouti oděni tak, jak se na gentlemany sluší a patří.

Vrchol civilizace

Během dalšího putování došli oba přátelé k malé skupině domů ležících při ústí mohutné řeky. Tarzan spatřil velké množství lodí a zmocnil se jej ostych, jaký mívají zvířata, objeví-li se nablízku více lidí. Postupně však stále více přivykal svému okolí, takže po dvou měsících by se již nikdo neodvážil říci, že pohledný mladík v sněhobílém obleku,

kteřý se nenuceně baví s ostatními lidmi, byl kdysi divochem šplhajícím po stromech a vyhlízejícím kořist, již by naplnil hladový žaludek. S vidličkou a nožem, které ještě před měsícem odmítal, zacházel nyní stejně obratně jako poručík. Byl tak učenlivý, že mladý Francouz ani na okamžik neustával ve snaze udělat z něho skutečného gentlemana, jemuž bude vlastní nejen vytříbený jazyk, ale i vybrané chování. "Bůh vám dal ušlechtilé srdce, příteli," říkával D'Arnot. "Avšak já bych si přál, aby se vaše šlechtnost projevila i navenek."

Jakmile dorazili do malého přístavu, D'Arnot hned telegrafoval svým nadřízeným, že byl zachráněn, a požádal o tříměsíční dovolenou. Zároveň se spojil se svým peněžním ústavem s prosbou o zaslání větší hotovosti. Na peníze čekali celý měsíc, takže ani nemohli najmout člun, aby se vypravili zpět do pralesa pro poklad. Během pobytu v přístavu se stal "monsieur Tarzan" předmětem neskrývaného obdivu černochů i bělochů. Stalo se tak díky několika epizodám, které sám jejich hrdina nepokládal za víc, než za bezvýznamnou maličkost.

Jeden obrovský černoch, jenž pozbyl díky kořalce rozumu, počal ohrožovat obyvatele města, až jej ruka Prozřetelnosti dovedla na verandu hotelu, kde plavovlasý francouzský gentleman trávil volné chvíle. Vyběhnuv po schodišti s nožem v ruce, napadl černoch skupinu čtyř hostů, kteří seděli u stolu a popíjeli absint. S voláním o pomoc rozprchli se stolovníci na všechny strany - a tehdy černoch uviděl Tarzana. Vykřikl a vrhl se na něho. Několik zděšených chodců s hrůzou očekávalo, že nešťastný mladík bude v příštím okamžiku zabit. Tarzan však očekával útok s nenuceným úsměvem. Sotva černoch vyrazil, ocelový stisk sevřel jeho zápěstí s napřaženými nožem. Ozval se praskot zlomené kosti. Bolest a překvapení způsobily, že záchvat náhle opadl. Se strašným řevem hnál se černoch zpátky do osady, zatímco Tarzan klidně usedl na židli, jako by se nic nestalo.

Jindy seděli Tarzan a D'Arnot u oběda s několika přáteli a hovořili o lvech a jejich lovu. Zmínka padla i o statečnosti krále zvířat. Někteří tvrdili, že lev je vyložený zbabělec, avšak všichni se shodli na tom, že nejbezpečnější je mít s sebou kulovnici, ozve-li se v blízkosti tábora jeho řev. Tarzan a poručík se dohodli, že o Tarzanově minulosti pomlučí, a tak jediný D'Arnot věděl, jak dokonale zná jeho přítel zvyklosti pralesních šelem.

"Monsieur Tarzan nám dosud neřekl svůj názor," řekl kdosi ze společnosti. "Tak udatný muž, který prožil dlouhá léta v Africe, má se lvy jistě nějaké zkušenosti. Nemám pravdu, monsieur Tarzan?"

"Ano," odpověděl Tarzan stroze. "Alespoň tolik, abych mohl říci, že máte pravdu, pokud jde o lvy, s nimiž jsem se setkal. Avšak stejně dobře bychom mohli posuzovat všechny černochy podle onoho muže, který minulý týden propadl záchvatu šílenství, či tvrdit, že všichni běloši jsou zbabělci, protože se někdo z nás setkal se zbabělcem. Znáám, pánové, zvířata a vím, že se liší povahou právě tak jako my. Dnes můžeme narazit na bázlivého lva, který raději uteče, a zítra možná potkáme jeho strýce či bratra a naši přátelé se budou divit, proč se nevracíme z džungle. Myslím, že lev zůstane šelmou, a proto se před ním mám na pozoru."

"Nemůže být radosti z lovu," poznamenal předchozí řečník, "má-li lovec strach."

D'Arnot se usmál. Tarzan - a bát se?

"Nevím, co míníte slovem strach," řekl Tarzan. "Se strachem u lidí je to jako u lvů, avšak pro mě je jedinou radostí při lovu, když vím, že zvíře, které lovím, má stejné vyhlídky jako já. Půjdu-li na lva s puškou, nosičem a dvaceti či třiceti honci, nebudu mít z lovu radost, neboť vím, že lev proti nám nemá žádnou šanci, a já se budu cítit zcela bezpečně."

"Pak soudím, že monsieur Tarzan by šel na lov krále zvířat raději nahý, vyzbrojen toliko loveckým nožem," řekl s nádechem sarkasmu jiný muž.

"A kusem provazu!" doplnil Tarzan.

Náhle se ozvalo z džungle skutečné zařvání lva, znějící jako výzva.

"Teď máte příležitost, monsieur Tarzan!" zažertoval jeden z Francouzů.

"Nemám hlad!" zněla odpověď.

Všichni se dali do smíchu, D'Arnota nevyjímaje, ačkoli on jediný věděl, že v tu chvíli z Tarzana promluvila šelma.

"Avšak bál byste se tak jako my všichni, vydat se do džungle pouze s nožem a kusem provazu..." naléhal Francouz.

"Ne," odpověděl Tarzan, "ale jen hlupák by udělal něco takového bezdůvodně."

"Sázím pět tisíc franků! To už je důvod!" řekl jiný muž. "Vsadím se o tuhle částku, že není možné, abyste ulovil lva za podmínek, o kterých jsme mluvili - nahý, a jen s nožem a provazem."

Tarzan pohlédl na D'Arnota a zavrtěl hlavou.

"Vsadíte deset tisíc!" řekl D'Arnot.

"Platí!" souhlasil vyzývatel.

Tarzan vstal. "Šaty nechám na kraji osady. Vráťím se nejspíše až ráno - a asi by nebylo slušné, kdybych se vracel přes ulici nahý."

"Vy chcete jít! Teď v noci?" zeptal se muž, který sázku vyprovokoval

"Proč ne?" řekl Tarzan. "Lev se v noci potuluje džunglí - najít ho bude snazší."

"Ne," řekl muž. "Nepřipustím, aby vaše krev lpěla na mých rukou. Bylo by čirým šílenstvím, kdybyste šel i za dne!"

"Půjdu teď hned," odpověděl Tarzan a odešel do svého pokoje pro nůž a laso. Muži jej doprovodili až na kraj pralesa, kde Tarzan zanechal šaty v malé strážní budce. Sotva však zamířil do džungle, pokoušeli se jej ostatní odradit a nejvíce naléhal muž, který zavdal k celému tomu bláznivému kousku podnět.

"Připouštím, že jste vyhrál," řekl, "a těch deset tisíc franků je vašich, vzdáte-li se toho šíleného pokusu, který nemůže skončit jinak než tragédií."

Tarzan se usmál a v příštím okamžiku zmizel v pralese. Muži stáli chvíli mlčky, a poté zamířili zpět k hotelu.

Tarzan vstoupil do pralesa a vyšplhal na strom. Zmocnil se ho pocit znovunabyté svobody. Toto byl pravý život! Jak ho miloval! Co proti němu znamenala civilizace, která člověka neustále něčím omezovala! Vždyť i šaty byly zbytečnou přítěží! Konečně byl zase volný! Teprve teď si uvědomil, jakým byl mezi lidmi vlastně vězněm! Jak by bylo snadné

stočit se k pobřeží a odtud dále na jih do rodného pralesa a k rodnému srubu...

Náhle ucítil pach lva, a vystoupil proto do vyšších větví. Jeho bystré uši zaslechly důvěrně známý zvuk našlapujících tlap a plížení mohutného těla porostem. Tarzan se přiblížil k nic netušící šelmě a sledoval ji, dokud nestanula na místě ozářeném pruhem měsíčního světla. Smyčka se snesla dolů a sevřela mohutné hrdlo, právě tak jako tolikrát předtím. Tarzan upevnil konec provazu na silnou větev, a zatímco šelma sebou zmítala a snažila se vyprostit, seskočil na zem. Pověsil se lvu na záda a zasadil mu čepelí svého nože několik smrtících ran do srdce. Pak položil nohu na mrtvolu zvířete a vydal vítězný skřek svého divokého kmene.

Chvilí zůstal stát, váhaje mezi nezkrotnou touhou po svobodě a rodné džungli a přátelstvím a oddaností k D'Arnotovi. Konečně zvítězila vzpomínka na krásnou tvář Jane Porterové a Tarzan, přehodiv si mrtvolu lva přes ramena, vydal se zpátky k vesnici.

Muži seděli na verandě mlčky. Tu i tam se někdo pokusil navázat rozhovor, avšak bezvysledně, neboť mysl všech se upínala k Tarzanovi.

"Mon Dieu!" zaklel konečně obchodník. "Už to déle nevydržím! Vydám se do džungle se svou opakovačkou a přivedu toho šilence!"

"Jdu s vámi!" řekl kdosi.

"Jdeme také!" přitakali ostatní, a jako očarování touto výzvou rozběhli se do svých příbytků pro zbraně. Sotva zamířili k džungli, zaslechli Tarzanův vzdálený bojový výkřik.

"Co to bylo?" zvolal jeden z mužů, Angličan.

"Slyšel jsem jednou něco podobného," řekl jakýsi Belgičan, "když jsem byl v krajích, kde žijí gorily. Moji nosiči tvrdili, že je to výkřik samce, který právě někoho zabil."

D'Arnot si vzpomněl na Claytona, který mu vyprávěl o Tarzanově hrozném výkřiku nad dobytou kořistí, a usmál se. Zároveň však měl hrůzu z představy, že tak strašný výkřik může vůbec vyjít z lidského hrdla, a navíc z hrdla jeho přítele.

Když muži dorazili na kraj pralesa, aby se poradili, jak se nejlépe rozdělit, byli náhle vyrušeni tichým smíchem, který se ozval nedaleko od nich. Ohlédli se a spatřili Tarzana, blížícího se k nim s mrtvolou lva na zádech. I poručík byl ohromen, neboť nevěřil, že by Tarzan mohl lva ulovit tak rychle za pomoci tak chatrných zbraní a ještě sám přinést jeho obrovské tělo z džungle.

Muži obklopili mladíka a zasypali jej bezpočtem otázek, avšak jedinou odpovědí byl jim úsměv, prozrazující, že nešlo o nic mimořádného. Zabití lva nebylo pro Tarzana ničím víc než pro fezníka porazit krávu. Vždyť takto v životě zabil z nutnosti či v sebeobraně již mnohokrát. V očích mužů byl ovšem hrdinou. Mimo to vyhrál deset tisíc franků a D'Arnot naléhal, aby výhru přijal. Tarzan tedy ničeho nenamítal, neboť i on si již začal uvědomovat, jak podivnou moc mají ony malé kousky kovu a papíru, které přecházely z ruky do ruky a za které bylo možno opatřit nocleh, jídlo, pití a šatstvo, ale i práci, zábavu a úkryt před deštěm, zimou či slunečními paprsky. Pochopil, že bez peněz je člověk v civilizovaném světě odsouzen k záhubě. D'Arnot mu sice domlouval, aby se o peníze nestaral, neboť jich měl dost pro oba, avšak Tarzan se již mnohému mezi lidmi naučil a poznal, že společnost opovrhne tím, kdo bere od jiných peníze, aniž by za ně sám cokoli nabídl.

Brzy po příhodě se lvem najal D'Arnot starou bárku, na níž se vydali k Tarzanově zátoce za pokladem. Byl to pro oba šťastný den, když loď odrazila od břehu a vyplula na širé moře. Plavba k pobřeží byla klidná, a tak následujícího rána zakotvili před srubem. Tarzan vzal rýč a vypravil se sám k opičímu shromaždišti. Odpoledne se vrátil s mohutnou bednou na zádech. Za rozbřesku vyrazilo pak jejich nevelké plavidlo ústím zátoky na zpáteční cestu.

Za tři dny poté nastoupili. Tarzan a poručík D'Arnot na francouzský parník, jehož cílem byl Lyon. Zde pobýli několik dní a vydali se do Paříže. Tarzan naléhal, aby odcestovali do Ameriky, avšak poručík jej přemluvil k zajištění do francouzské metropole, kde musel cosi neodkladného zařídít.

Jednou z prvních povinností byla návštěva vysokého policejního úředníka, který byl jeho starým přítelem. D'Arnot vzal Tarzana s sebou. Společně zavedli řeč také o kriminalistice, o níž Tarzan projevil neskrývaný zájem. Zejména jej zaujala debata o otiscích prstů.

"Jaký význam mají otisky," ptal se, "Jestliže se po několika letech čáry na prstech mění, neboť stará tkáň odumírá a vyrůstá nová?"

"Otisky prstů se nemění," řekl policejní úředník. "Od dětství do stáří změní u jednotlivých lidí pouze své rozměry, nevzniknou-li ovšem následkem zranění jizvy. Jestliže jsou sejmuty otisky palce a ostatních prstů u obou rukou, o správnosti určení není pochyb."

"To je skvělé!" řekl D'Arnot. "Rád bych věděl, jak vypadají otisky mých prstů."

"Není nic snazšího!" odpověděl policejní úředník, a zazvoniv na zvonek, povolal svého asistenta, aby mu udělal několik pokynů. Muž opustil místnost a po chvíli se vrátil s malou skříňkou z tvrdého dřeva, kterou postavil na stůl.

"A nyní," řekl úředník, "sejmeme otisky vašich prstů během jediné minuty!" Vyňal z krabičky tabulku skla, tubičku s hustým černým inkoustem, pryžový váleček a několik listů tuhého bílého papíru. Vytlačil kapku barviva na sklo a rozetřel ji gumovým válečkem, tak aby tabulka byla rovnoměrně pokryta tenkou a pravidelnou vrstvou.

"Přiložte, prosím, čtyři prsty pravé ruky na sklo... Tak!" řekl D'Arnotovi. "A teď stejným způsobem na papír... Ne, poněkud doprava. Musíme mít místo pro levou ruku. A nyní proveďte totéž druhou rukou!"

"Pojďte, Tarzane," řekl D'Arnot. "Ať vidíme, jak vypadají vaše otisky!"

Tarzan ochotně vyhověl, máje přítom spoustu otázek.

"Mohou otisky prstů určit rasu?" zeptal se. "Rozeznáte jimi například černocha od bělocha?"

"Myslím, že ne," odpověděl úředník.

"A opičí prsty od lidských?"

"Pravděpodobně ano, neboť opičí nebudou tak bohaté na rýhy."

"A kříženec mezi opicí a člověkem? Měl by společné rysy obou rodičů?" pokračoval Tarzan.

"Ano, myslím, že ano," odpověděl úředník, "avšak věda v tomto směru dosud nepokročila natolik, abych si mohl být jist. Jisté však je, že na světě neexistují dva jedinci s naprosto stejnou kresbou na prstech."

"Nevyžaduje porovnání otisků příliš času a námahy?" vložil se do debaty D'Arnot.

"Jsou-li zřetelné, jen několik okamžiků," odpověděl úředník.

D'Arnot vyňal z kapsy malou černou knížku a počal v ní listovat. Tarzan pohlédl na deník překvapen. Jak se dostal poručíkovi do rukou? Náhle poručík přestal listovat a zastavil se na stránce obsahující pět malých skvrn. Otevřenou knížku podal svému příteli.

"Jsou tyto otisky podobné mým, nebo Tarzanovým? Nebo jsou dokonce totožné?"

Úředník vyňal ze stolu lupu a pečlivě prohlédl všechny otisky, obkresluje je přitom na papír. Tehdy Tarzan pochopil, co bylo důvodem zdejší návštěvy. Odpověď na otázku jeho původu spočívala v těchto sotva zřetelných skvrnách! Sklonil se v očekávání k úředníkovi, avšak náhle se narovnal a usmál se. D'Arnot na něho vrhl překvapený pohled.

"Zapomněl jste, že dítě, které tu zanechalo své otisky, leželo dvacet let ve srubu svého otce a já jsem ho tam celou dobu vídal!" řekl Tarzan s hořkostí v hlase. Policejní úředník na něho udiveně pohlédl.

"Pokračujte ve svém zkoumání," řekl D'Arnot úředníkovi. "O všem vám povíme později - pokud bude monsieur Tarzan souhlasit..."

Tarzan přikývl. "Avšak vy se mýlíte, D'Arnote," trval na svém. "Tyto malé prsty patří dítěti pohřbenému na pobřeží západní Afriky!"

"To nevím, Tarzane," odpověděl poručík. "Je to jistě možné, avšak nejste-li synem Johna Claytona, jak jste se dostal do té proklaté džungle, kam kromě něho žádný běloch nevstročil?"

"A co Kala?" zeptal se Tarzan.

"Ani ta není pro mě důkazem!" odpověděl D'Arnot.

Oba přátelé se během rozmluvy odebrali k velkému oknu, pohlížejíce do široké ulice. Pak na okamžik umkli, zabráni do svých myšlenek.

"Někdy trvá opravdu dlouho, než jsou otisky porovnány," pomyslel si poručík a otočil se ke svému příteli. S úžasem zjistil, že úředník sedí v lenošce a pročítá Claytonův deník. D'Arnot zakašlal. Úředník zvedl oči od knihy a prstem naznačil D'Arnotovi, aby mlčel. D'Arnot se tedy vrátil zpět k oknu.

"Pánové," řekl náhle úředník. Oba se k němu otočili. "Otisky prstů jsou příliš málo znatelné, než aby bylo možno provést příslušné srovnání. Svěřte mi, prosím, tuto záležitost do příchodu našeho znalce, pana Desquerca."

"Doufal jsem, že výsledek bude znám hned. Monsieur Tarzan zítra odplouvá do Ameriky."

"Tady je má ruka, že mu budete moci do dvou týdnů podat zprávu," řekl úředník. "Ovšem jaký bude výsledek, to si netroufám říci. Jsou tu jisté podobnosti, leč konečné rozhodnutí přenechme raději panu Desquercovi!"

Obr znovu na scéně

Před starobyitou rezidencí na předměstí Baltimoru zastavila drožka. Vystoupil asi čtyřicetiletý muž urostlé postavy a pravidelných rysů, a zaplativ drožkaři, pokynul mu k odjezdu. V příštím okamžiku vstoupil do knihovny starého domu.

"Ale, pan Cauler," zvolal domácí a zvedl se, aby hosta pozdravil.

"Dobrý večer, můj drahý profesore," řekl muž a podal starci ruku.

"Kdo vás vpustil dovnitř?" tázal se profesor.

"Esmeralda."

"Hned ji pošlu za Jane, aby jí oznámila, že jste tady!" řekl starý muž.

"Ne, profesore," odpověděl Cauler, "neboť jsem přišel především za vámi."

"Jsem velmi poctěn vaší návštěvou," řekl profesor.

"Profesore," pokračoval Robert Cauler opatrně, jako by vážil každé slovo. "Přišel jsem za vámi dnes večer pohovořit si o Jane. Znáte mé záměry a byl jste dostatečně velkorysý, že jste s mou nabídkou k sňatku souhlasil."

Profesor Archimedes Q. Porter sebou v lenošce neklidně trhl. Tahle záležitost jej vždy vyvedla z míry. Cauler byl skvělou partií!

"Avšak Jane," pokračoval Cauler, "mě pokaždé odbyla. Nerozumím jí. Mám pocit, že si oddechne vždy, když odcházím!"

"Ale no tak, pane Caulere," řekl profesor. "Jane je velmi poslušná dcera. Udělá, co jí řeknu."

"Mohu tedy počítat s vaší pomocí?" zeptal se Cauler se zjevnou úlevou v hlase.

"Zajisté, pane, zajisté," odpověděl profesor. "Jak o tom můžete pochybovat?"

"Je tu, jak víte, mladý Clayton..." povzdychl Cauler. "Už celou věčnost! Nevím, zda o něho Jane projevuje zájem, avšak říká se, že zdědil značný majetek po otci, a nebylo by tedy divu, kdyby dostal přednost. Ledaže..." a Cauler umkl.

"Ale, ale, pane Caulere - ledaže co?"

"Ledaže byste Jane přemluvil, abychom se vzali okamžitě!" řekl Cauler.

"Vždy jsem Jane naznačoval, že by to bylo vhodné," odpověděl profesor, "neboť nemůžeme již déle sami udržovat tento dům."

"Co odpověděla?" naléhal Cauler.

"Řekla, že ještě není připravena vdát se," odpověděl profesor, "a že bychom mohli odjet a žít na farmě v severním Wisconsinu, kterou jí zanechala její matka. Je v docela obstojném stavu. Jane zamýšlí odjet počátkem týdne. Pan

Philander a pan Clayton již začali připravovat věci na cestu."

"Clayton pojede také?" řekl Cauler, zjevně zklamán. "Proč jste mi to neřekl? S radostí bych sám zařídil vše potřebné."

"Jane cítí, že jsme vám i tak dost dlužní, pane Caulere," opáčil profesor.

Cauler chtěl cosi namítnout, avšak z haly náhle zazněly kroky a do místnosti vstoupila Jane.

"Omlouvám se," řekla a zůstala stát na prahu. "Myslela jsem, že jsi sám, otče."

"To jsem jenom já, Jane," řekl Cauler, jako by se probudil. "Nechcete jít dál a přidat se k rodinnému kruhu? Právě jsme hovořili o vás."

"Děkuji," řekla Jane a vstoupila. Usedla do křesla, které jí Cauler nabídl. "Chtěla jsem říci otci, že Tobey přijede zítra z university, aby mu zabalil knihy." Pak se obrátila na profesora. "Nezapomeň, prosím, označit jen to nejnnutnější! Snad s sebou nebudeš chtít brát do Wisconsinu celou knihovnu, jak by tomu bývalo bylo do Afriky, kdybych netrvala na svém."

"Tobey tady byl?" tázal se profesor.

"Ano, teď jsem s ním mluvila. Právě si s Esmeraldou na terase vyměňuje poznatky o náboženství!" odpověděla Jane.

"Ale no tak! Hned s ním musím mluvit!" vykřikl profesor. "Omluvte mě, děti, na okamžik!" A stařec kvapem opustil pokoj.

Sotva se vzdálil, Cauler se otočil k dívce.

"Řekněte, Jane," začal odměřeně, "jak dlouho to již takhle trvá? Neodmítla jste stát se mou ženou, avšak ani jste to neslíbila. Chtěl bych zítra získat povolení, abychom se mohli vzít, dříve než odjedete do Wisconsinu. Nechci nic okázalého a jsem si jist, že ani vy."

Dívka se obrátila s hlavou vzdorovitě vzpřímenou.

"Váš otec si to přeje, víte..."

"Ano, vím." Mluvila tiše, téměř šeptem.

"Uvědomujete si, že si mě kupujete, pane Caulere?" řekla konečně chladným tónem. "Za pár špinavých dolarů! Tak jste si to představoval, když jste půjčoval otci peníze na jeho ztřeštěný podnik, který mohl zdárně skončit jen zázrakem! Avšak, pane Caulere, abyste nebyl překvapen. Nemohl jste mít ani tušení, zda váš riskantní záměr uspěje! Jistě byste nepůjčoval peníze na tak hazardní a nejistou věc, jakou je hledání pokladu, kdybyste tím nesledoval něco jiného! Víte, že s půjčkou bez záruky se budete těšit u Porterových větší přízni. Víte, jak mě nejlépe přimět k sňatku, aniž byste budil zdání, že mě k tomu vlastně nutíte. Nikdy jste se o půjčce nezmínil. U každého jiného muže bych předpokládala velkodušnost a charakter. Ale vy jste bezcharakterní muž, Caulere. Znáám vás lépe, než si myslíte. Vezmu si vás, nebude-li zbyti, avšak měli bychom mít jasno od počátku a jednou provždy!"

Zatímco hovořila, Robert Cauler střídavě rudl a bledl, a když konečně ustala, vstal a s cynickým úsměvem v široké tváři řekl: "Překvapujete mě, Jane. Myslel jsem, že se umíte více ovládat a že máte v sobě více hrdosti. Ovšemže máte pravdu. Ano, kupuji si vás a vím, že to víte. Myslel jsem však, že vám nebude proti mysli předstírat, že je tomu jinak. Chci vás, a to je to jediné, co mě zajímá!"

Bez jediného slova se dívka otočila a vyšla z pokoje. Nesvolila k sňatku před cestou na farmu do Wisconsinu a s Robertem Caulerem se rozloučila chladně, právě když se vlak rozjížděl. Zavolal na ni, že za ní za týden či čtrnáct dní přijede.

Na stanici na ně již čekali Philander a pan Clayton v obrovském cestovním voze patřícím farmářům a společně pak odjeli hlubokým lesem k nevelké farmě, již dívka od dětství neviděla. Usedlost, která stála na pahorku několik stovek yardů od farmářova domu, doznala během tří týdnů, které tu strávili pan Clayton a Philander, pronikavých změn. Clayton přivezl z nedalekého města skupinu tesařů, štukatérů, klempířů a malířů, kteří proměnili polorozpadlou ruinu v útulný dvoupatrový dům se vším nejmodernějším vybavením, jaké bylo možno v tak krátké době sehnat.

"Probůh, pane Claytone, jak jste to dokázal?" zvolala Jane a srdce se jí sevřelo úzkostí, neboť si uvědomila, že za to vše musel mít nemalá vydání.

"To nic," odpověděl Clayton, "nechte otce jeho dohadům. Neřeknete-li mu nic, ani my se slůvkem nezmíníme. Neuměl jsem si jednoduše představit, jak žijete v takovém nepořádku a špině, kterou jsme tu s panem Philanderem našli. Je to jen málo proti tomu, co jsem udělat chtěl, slečno Jane. Už kvůli otci - neříkejte mu nic..."

"Ale vy víte, že vám to nemůžeme splatit!" vykřikla dívka. "Proč mě nutíte k takovým závazkům?"

"Nikoli, Jane!" řekl Clayton smutně. "Být vámi, netrápil bych se tím. Od samého počátku vím, že byste nesouhlasila, leč nemohu připustit, aby váš drahý otec žil v takové dřině, jakou jsme tu našli. Věřte mi, prosím, že jsem to udělal jen kvůli němu, a dopřejte mi alespoň tuto drobnou radost!"

"Věřím vám, pane Claytone," řekla dívka, "neboť vím, že jste natolik velkodušný, abyste to pro něho udělal. Ó Cecile, kéž bych vám to mohla splatit, jak si zasloužíte a jak si přejete!"

"Což nemůžete, Jane?"

"Ne, protože miluji jiného..."

"Caulera?"

"Ne!!!"

"Avšak provdáte se za něho. Řekl mi to, než jsem opustil Baltimore!"

Dívka sebou trhla. "Nemiluji ho!" řekla téměř s hrdostí.

"Jsou v tom peníze, Jane?"

Dívka přikývla.

"Jsem snad o tolik méně vhodná partie než Cauler? Mám dost peněz, ba ještě víc..." řekl s hořkostí v hlase.

"Ani vás nemiluji, Cecile," řekla, "avšak vážím si vás. Mám-li nést takové břímě s nějakým mužem, ať je to raději někdo, kým jednou provždy pohrdám. Nemohu si vážit člověka, jemuž jsem byla prodána, byť by to byl kdokoli. Budete

šťastnější," uzavřela Jane, "budete-li mít mé přátelství a úctu, než mě samotnou s mým pohrdáním."

Nenaléhal již, avšak cítil-li někdo ránu do srdce, byl to právě Cecil Clayton, když o týden později se před branou farmy objevil Robert Cauler se svým spokojeně předoucím šestiválcem.

Uplynul týden. Dlouhý, prázdný, bezútěšný týden! Cauler naléhal, aby se za něho Jane neprodleně provdala. Konečně se podvolila jeho nekonečnému naléhání. Bylo dohodnuto, že nazítří Cauler pojedje do města vyřídit nezbytné formality. Clayton chtěl odjet okamžitě, avšak dívčin unavený, zoufalý pohled změnil jeho rozhodnutí. Nedokázal ji opustit. Něco se musí stát, pokoušel se uklidnit sám sebe. A v jeho srdci se rozhořel plamen nenávisti vůči Caulerovi, nenávisti, jež je schopna i zabít.

Nazítří časně ráno odjel Cauler do města. Východně od farmy zpozorovali její obyvatelé hustý kouř valící se z lesa. Celý týden zuřil požár nedaleko usedlosti, avšak silný západní vítr mu bránil proniknout blíže.

Jednoho poledne se Jane vyšla projít. Nechtěla, aby ji Clayton doprovázel. Chtěla být sama a on vždy jejímu přání vyhověl. V domě byli zatím profesor a Philander zabráni do poutavé debaty o jakémsi důležitém vědeckém problému. Esmeralda klímala v kuchyni a Clayton, máje oči ztěžklé únavou po probdělé noci, uleh v obývacím pokoji a po chvíli usnul.

Na východní straně kouřová mračna neustále houstla a rostla a náhle, zvířena silným větrem, stočila se blíže na západ. Nikdo neměl ani tušení, že ohnivý démon je nablízku. Plameny brzy dosáhly až k silnici a odřízly Caulerovi, vracejícímu se z města, cestu. Poryv větru stočil jejich směr více na sever a poté znovu zpět, jako by si s nimi pohrával z pouhého rozmaru.

A zatím od severovýchodu přijíždělo k farmě auto. S rachotem zastavilo před branou. Vyskočil z něho plavovlasý obr, rozběhl se k usedlosti a bez zaklepání vstoupil. Na pohovce spal Clayton. Obr se zastavil překvapen, v příštím okamžiku však přiskočil ke spícímu, zatřpal jím a zvolal:

"Bože, Claytone! Což jste se všichni zbláznili? Nevidíte, že všude kolem vás hoří? Kde je slečna Porterová?"

Clayton se vymrštil z pohovky. Nepoznal muže, avšak porozuměl jeho slovům a jedním skokem byl na verandě.

"Hoří!" zvolal a vběhl zpátky do domu.

"Jane, Jane, kde jste?"

V tu chvíli vstoupil profesor Porter, Philander a Esmeralda.

"Kde je slečna Jane?" vykřikl Clayton, uchopil Esmeraldu za ramena a mocně jí zatřásl.

"Ó archanděli Gabrieli! Šla se projít, pane Claytone!"

"Ještě se nevrátila?" zeptal se Clayton, a nečekaje na odpověď, vyběhl na dvůr, následován ostatními.

"Kudy šla?" zavolal plavovlasý obr na Esmeraldu.

"Dolů po silnici," odpověděla vyděšená černoška, ukazujíc směrem na jih, odkud se valil hustý dým z plamenů.

"Vezměte tyto lidi dalším autem!" vykřikl neznámý na Claytona. "A odvezte je odtud severní silnicí! Moje auto nechte zde! Najdu-li slečnu Porterovou, budeme ho potřebovat. Udělejte, co vám říkám!" dodal, neboť Clayton jako by na okamžik zaváhal.

A pak již uviděli hbitou postavu neznámého muže řít se planinou severozápadním směrem, kam požár dosud nepronikl.

"Kdo to byl?" zeptal se profesor Porter.

"Nevím," odpověděl Clayton. "Oslovil mě i Esmeraldu jménem a zná Jane Porterovou, protože se na ni ptal."

"Ten člověk mi připadá důvěrně známý," prohlásil Philander. "Avšak, při Bohu, jsem si jist, že jsem jej nikdy předtím neviděl!"

"Ale, ale..." zvolal profesor, "to je ovšem velmi pozoruhodné! Kdo to jen může být, a proč mám najednou pocit, že je Jane v bezpečí, jakmile se ji ten muž vydal hledat?"

"Nevím, profesore," řekl Clayton. "Vím jen, že mám týž naléhavý pocit! Avšak pojďme! Musíme se dostat odtud, nebo tu zůstaneme nadobro!" A skupina vyběhla ke Claytonovu vozu.

* * *

Sotva Jane obrátila kroky k domovu, vyděsilo ji, jak blízko se zdál být kouř valící se z lesa. Když si uvědomila, že plameny mohou záhy proniknout až k silnici vedoucí k farmě, propadla panice. Nebylo vyhnutí než vrátit se znovu do lesa, pokusit se projít kolem ohně a pospíšet k domovu. Brzy se však tento záměr ukázal nemožným. Jedinou dívčinou nadějí bylo dostat se k silnici a dát se na jih. Po krátkém běhu vyvstala však proti ní nová hradba plamenů. Jane tušila, že se jí nepodaří porostem projít. Přesto se o to pokusila - avšak marně. Uvědomila si, že v několika příštích okamžicích se celé území od severu k jihu octne ve spárech plamenů.

Klidně poklekla do prachu silnice a počala se modlit, aby dokázala nést svůj úděl statečně a aby se podařilo zachránit alespoň otce a jeho přátele.

Náhle zaslechla z lesa hlas, který na ni hlasitě volal: "Jane! Jane Porterová!" Byl to neznámý hlas, avšak silný a pevný.

"Tady!" zvolala dívka. "Tady, na silnici!"

Pak zahlédla ve větvích postavu, přeskakující ze stromu na strom jako veverka. Poryv větru zahnal k nim mohutný mrak dýmu a dívka na okamžik ztratila muže, který jí spěchal na pomoc, z očí. Vtom ji zvedla silná ruka do výše a ona ucítila jemný náraz o větev. Otevřela oči. Hluboko pod ní prostíral se hustý porost a všude kolem vlnící se stromy. Obr, který ji nesl, se vznášel větrovým s obdivuhodnou lehkostí a dívce se zdálo, jako by znovu prožívala to, co kdysi v daleké africké džungli. Kéž by to byl onen muž, který ji unášel pralesem! Avšak kdo jiný by dokázal být tak silný a mrštný jako on? Pohlédla kradmo do tváře svého vysvoboditele a zalapala po dechu.

"Můj lesní muž!" zašeptala. "Ne, to se mi jen zdá!"

"Ano, váš lesní muž, Jane. Váš divoký lesní muž, který opustil džungli, aby hledal tu, která před ním uprchla."

"Neuprchla jsem," vydechla Jane, "jen jsem svolila k odjezdu, když jsme na vás čekali celý týden."

Dospěli zatím k místu, kam oheň ještě nedosahoval, a zamířili k planině za farmou. Bok po boku kráčeli k usedlosti. Vítr se znovu otočil a požár slábl. Ještě hodinu a snad uhasne nadobro.

"Proč jste se nevrátil?" zeptala se Jane.

"Ošetřoval jsem D'Arnota. Byl těžce raněn."

"Věděla jsem to!" zvolala. "Řekli mi, že jste odešel k černochům. Byli prý z vašeho kmene."

Tarzan se usmál. "Ale vy jste jim nevěřila, Jane..."

"Ne! Ale... jak vás mám jmenovat? Jak se jmenujete?"

"Vždy jsem byl Tarzan z rodu Opů," řekl.

"Tarzan z rodu Opů!" vykřikla Jane. "To byl váš dopis, na který jsem odpověděla před odjezdem?"

"Ano. Komu jste myslela, že patří?"

"Nevěděla jsem. Myslela jsem jen, že nemůže být váš, neboť Tarzan psal anglicky a vy jste přece nerozuměl ani slovu..."

Opět se zasmál. "To je dlouhá historie, avšak byl jsem to já, kdo dopis psal, i když jsem neuměl mluvit. A teď to D'Arnot učinil ještě složitějším, neboť mě místo anglicky naučil francouzsky! Pojďme a nastupme do mého auta. Musíme dohonit vašeho otce. Nebude daleko."

Sotva vyjeli, zeptal se Tarzan: "Když jste psala Tarzanovi, že milujete jiného, myslela jste mě?"

"Ano, myslela," odpověděla prostě.

"Avšak v Baltimore, kde jsem vás hledal, mi řekli, že se budete vdávat. Že přijel jakýsi Cauler, aby se s vámi oženil. Je to pravda?"

"Ano."

"Milujete ho?"

"Ne!"

"Milujete mě?"

Skryla tvář v dlaních. "Jsem zaslíbena jinému. Nemohu vám odpovědět, Tarzane."

"Již jste mi odpověděla. Avšak teď mi řekněte - proč si berete někoho, koho nemilujete?"

"Otec mu dluží peníze."

Náhle si Tarzan vzpomněl na dopis, který četl, na jméno Robert Caulera na problém, jemuž nebyl schopen porozumět. Usmál se.

"Kdyby váš otec nepřišel o poklad, nebyla byste panu Caulerovi povinována?"

"Požádala bych ho, aby se mě vzdal."

"A kdyby odmítl?"

"Dala jsem slib."

Tarzan chvíli mlčel. Auto se řítilo o překot silnicí, neboť po její pravé straně se znovu objevil oheň a vítr by jej mohl zavát přes tuto jedinou cestu do bezpečí. Konečně minuli nebezpečné místo a Tarzan ubral plyn.

"Mohu se ho zeptat?" dodal si odvahy.

"Sotva dopřeje sluchu přání cizince!" řekla dívka.

"Terkoz tak učinil," řekl Tarzan pevně.

Jane se zachvěla, neboť si uvědomila, že Tarzan miní velkého opa, kterého zabil při její ochraně.

"Tady není africký prales," řekla. "Už nejste divokou šelmou. Jste gentleman, a gentleman nezabíjí chladnokrevně."

"V srdci jsem dosud divoká šelma!" řekl Tarzan, jakoby pro sebe.

Chvíli mlčeli.

"Jane," řekl Tarzan konečně. "Kdybyste byla volná, provdala byste se za mě?"

Hned neodpověděla, avšak Tarzan čekal trpělivě.

Dívka se snažila srovnat myšlenky. Co vlastně ví o tomto divochovi? Co o sobě ví on sám? Kdo vlastně je? Kdo jsou jeho rodiče? Proč jsou jeho jméno i život obestřeny tajemstvím? Mohla by vůbec žít s manželem, který strávil většinu života ve vrcholcích stromů africké divočiny a dováděl či bojoval s divokými veleopy? Který rve potravu ze zabité oběti, zakusuje své silné zuby do syrového masa, zatímco ostatní samci se s ním perou o svůj podíl? Může vůbec dosáhnout její společenské úrovně? A může být ona v tomto nerovném spojení vůbec šťastná?

"Neodpověděla jste mi," řekl. "Chcete mi způsobit bolest?"

"Nevím, co odpovědět," vydechla smutně.

"Tedy mě nemilujete..."

"Neptejte se mě, prosím. Beze mě budete šťastnější. Nikdy se nedokážete podvolit společenským zvyklostem.

Civilizace by se vám stala nutným zlem a brzy byste zatoužil po ztracené svobodě a dřívějším životě - životě, pro který se nehodím, právě tak jako vy pro ten můj..."

"Myslím, že vám rozumím," odpověděl tiše. "Nebudu naléhat, neboť raději uvidím šťastnou vás, než abych byl šťasten já. Teď už chápu, že nemůžete být šťastná - s opicí..."

V jeho hlase bylo cítit nejhlubší zármutek.

"Ne," protestovala Jane. "To neříkejte. Nerozumíte mi!" Avšak dříve než mohla pokračovat, náhlá zatáčka přivedla je doprostřed osady. Před nimi stál Claytonův vůz, obklopen společností profesora Portera.

Závěr

Jakmile spatřili Jane, vykřikli společně úlevou i radostí. Tarzanův vůz zastavil a profesor Porter chytil dceru do náruče. Na okamžik si Tarzana sedícího ve voze nikdo nevšímal. Prvním, kdo ho vzal na vědomí, byl Clayton.

"Jak vám máme poděkovat?" řekl. "Všechny jste nás zachránil. Mě jste na farmě oslovil jménem, avšak já se na vás nemohu upamatovat, i když se mi zdá, jako bych vás odkudsi důvěrně znal - jako bych se s vámi kdysi dávno setkal za nějakých zvláštních okolností..."

Tarzan se usmál, potřásaje Claytonovi pravicí. "Máte pravdu, monsieur Clayton!" řekl francouzsky. "Omluvte mě, že k vám nemluví anglicky. Angličtině se právě učím. Ač rozumím, nedokážu mluvit."

"Ale kdo jste?" zeptal se Clayton, rovněž francouzsky.

"Tarzan z rodu Opů."

Clayton zavrával údivem. "Proboha!" zvolal. "Je to tak!"

Profesor Porter a Philander přistoupili k Tarzanovi a přidali svá díkuvzdání, vyjadřující nepokrytě překvapení i radost nad tím, že se konečně shledávají se svým tajemným přítelem z pralesa.

Celá společnost vstoupila pak do útulného příbytku, v němž Clayton zařídil vše potřebné. Seděli v malém salonku, když tu jejich pozornost upoutalo vzdálené zabafání blížícího se automobilu. Philander, který seděl u okna, vyhlédl ven a spatřil vůz, právě zastavující mezi ostatními parkujícími auty.

"Při Bohu," vyhrkl Philander rozmrzele. "To je pan Cauler. Doufal jsem... myslel jsem... totiž... jaké štěstí, že neskončil v plamenech!"

"Ale, ale, Philandere!" napomenul jej profesor. "Často jsem své žáky nabádal, aby si vždy desetkrát rozmysleli, než jednou něco řeknou. Být vámi, Philandere, rozmyslím se raději stokrát a poté zachovám diskrétní mlčení."

"Ano, při Bohu," souhlasil Philander. "Leč kdo je ten gentleman s ním? Vypadá jako klerik!"

Jane zbledla. Clayton se počal na židli vrtět. Profesor Porter nervózně odložil brýle, dýchl na ně a znovu je nasadil, nechav je zamlžené. Všudypřítomná Esmeralda cosi zamumlala. Jediný Tarzan nechápal. Konečně Robert Cauler vrazil do dveří.

"Díky Bohu!" zvolal. "Umíral jsem strachy, dokud jsem neuviděl vaše auto, Claytone! Zůstal jsem trčet na jižní silnici a musel jsem se vrátit do města. Báł jsem se, že se k vám snad nedostaneme!"

Nikdo nevypadal příliš nadšeně. Tarzan hleděl na Caulera jako lvice Sabor na svou oběť. Jane zvedla oči a nervózně zakašlala.

"Pane Caulere," řekla. "Toto je monsieur Tarzan, náš dobrý přítel."

Cauler se otočil a podával Tarzanovi ruku. Tarzan vstal a uklonil se, jak ho to naučil poručík D'Arnot, avšak Caulerovu ruku jako by neviděl. Ani Cauler nevypadal, že by si něčeho povšiml.

"Toto je reverend Tomsley, Jane," řekl a strčil do duchovního. Reverend se uklonil. Cauler jej představil ostatním.

"Obřad může hned začít, Jane," obrátil se k dívce, "abychom stihli noční vlak ve městě."

Tarzan konečně porozuměl. Zadíval se na přivížené oči Jane Porterové, avšak zůstal nehnutě sedět. Dívka váhala.

Pokojem zavládlo napětí. Oči všech hleděly na profesorovu dceru, čekající odpověď.

"Nemohli bychom pár dnů počkat?" zeptala se Jane. "Jsem unavena. Bylo toho na mě moc."

Cauler vycítil nepřízeň všech přítomných. To jej naplnilo hněvem.

"Vyčkáme tak dlouho, jak uznám za vhodné!" řekl hrubě. "Nehodlám dále hrát tuto hru. Mám úřední povolení a je zde pan Tomsley. Pojďte, Jane! Svědků je tu dost, ba víc než dost!" dodal s nepřijemným důrazem. Uchopiv Jane za ruku, snažil se ji dovésti před církevního hodnostáře.

Avšak sotva udělal první krok, pocítil na zápěstí silný stisk ocelové paže. Druhá ruka jej uchopila kolem krku a vzápětí jím zatřásla, jako když kočka třese chycenou myši.

Jane se polekaně otočila k Tarzanovi. Jak pohlédla do jeho tváře, spatřila karmínovou jizvu nad čelem, kterou uviděla poprvé, když Tarzan bojoval na život a na smrt s Terkozem. Věděla, že v divokém Tarzanově srdci bije odhodlání zabít, a s výkřikem strachu se k němu vrhla. Bála se více o něho než o Caulera. Uvědomila si, jaký trest by jej čekal. Avšak ještě dříve, než se ocitla oběma mužům tváří v tvář, přiskočil k Tarzanovi Clayton a pokusil se vyprostit Caulera z jeho objetí.

Jediným máchnutím uvolněné paže smýkl Tarzan Angličanem přes celou místnost, a tehdy Jane uchopila svou něžnou bílou rukou jeho zápěstí a pohlédla mu do očí.

"Kvůli mně..." řekla.

Stisk na Caulerově krku povolil. Tarzan upřel pohled do půvabné tváře před sebou. "Přejete si, abych jej nechal naživu?"

"Nepřeji si, aby zemřel vaší rukou, příteli," odpověděla. "Nepřeji si, abyste se stal vrahem."

Tarzan pustil Caulerovo hrdlo. "Vzdáváte se jejího slibu?" zeptal se. "Je to cena za váš život!"

Cauler, lapaje po dechu, pokýval hlavou, a pak ještě jednou, hrůzou ze smrti, která byla tak blízko. V příštím okamžiku zmizel i s vyplašeným duchovním.

Tarzan se otočil k Jane. "Mohu s vámi mluvit chvíli o samotě?" zeptal se.

Dívka souhlasně přikývla a zamířila ke dveřím. Vyšla ven, takže nemohla slyšet následující rozhovor:

"Než se rozejdeme, pane, rád bych slyšel vysvětlení událostí, ke kterým právě došlo. Jakým právem jste zasáhl mezi mou dceru a pana Caulera? Slíbil jsem mu její ruku, a bez ohledu na to, je-li mně osobně sympatický či nikoli, musí být tento slib dodržen!"

"Zasáhl jsem, profesore Portere," odpověděl Tarzan, "neboť vaše dcera pana Caulera nemiluje. Nechce se stát jeho ženou. To je vše, co vím!"

"Nevíte, co jste způsobil," řekl profesor, "teď beže vši pochyby sňatek odmítne!"

"To bezpochyby!" odpověděl Tarzan důrazně. "Avšak nemusíte se obávat, že tím vaše čest dojde úhony, neboť budete schopni Caulerovi zaplatit, co mu dlužíte, sotva se vrátíte domů."

"Ale, ale, pane," prohlásil profesor Porter, "jak to myslíte?"

"Váš poklad byl nalezen!" odpověděl Tarzan.

"Co... co to říkáte?" vykřikl profesor. "Vy jste se zbláznil! To nemůže být pravda!"

"Je to tak. To já jsem ho odnesl, aniž bych tušil, jakou má cenu. Viděl jsem, jak námořníci bednu zakopávají. Vykopal jsem ji a uschoval na jiném místě. Když mi poručík D'Arnot prozradil, co obsahuje, vrátil jsem se do džungle a znovu ji vykopal. Byla příčinou tolika zločinů a utrpení, že poručík odmítl dopravit ji sám až sem, jak jsem navrhoval, a tak jsem její hodnotu nechal přepsat na váš účet. Tady je, profesore!" A Tarzan vyňal z kapsy obálku a podal ji užaslému vědci.

"Dvě stě jedenačtyřicet tisíc dolarů. Poklad byl pečlivě zhodnocen odborníky, avšak budete-li mít v celé záležitosti další otázky, obraťte se na poručíka D'Arnota."

"Prokázal jste mi tu nejlepší službu!" řekl profesor. "Pomohl jste mi vrátit mou čest."

Mezitím se vrátil Clayton, který opustil pokoj neprodleně po Caulerovi.

"Promiňte," řekl, "myslel jsem, že bude lépe dorazit do města, dřív než se setmí, a odjet prvním vlakem. Právě tudy projela místní lokálka od severu a cestující mi sdělili, že požár postupuje tímto směrem."

Společnost záměřila k připraveným vozům. Clayton, Jane, Esmeralda a profesor nastoupili do Claytonova auta, zatímco Tarzan vzal k sobě Philandera.

"Při Bohu," řekl Philander, sotva se rozjeli. "Kdo by si byl po-myslel, že je to možné? Když jsem vás viděl naposledy, byl jste opravdovým divochem, poskakujícím po větvích v africkém pralese, a nyní mě vezete ve francouzském automobilu. Při Bohu, to je... velmi pozoruhodné!"

"Ano," souhlasil Tarzan a po chvíli dodal: "Pane Philandere! Pamatujete si ještě nějaké podrobnosti, týkající se nalezení a pohřbení tří koster objevených v mém srubu v africké džungli?"

"Velmi zřetelně, pane!" odpověděl Philander.

"Bylo na těchto kostrách něco zvláštního?"

Pan Philander pohlédl na Tarzana nechápavě. "Proč ta otázka?"

"Má to pro mě velký význam," odpověděl Tarzan. "To, co mi odpovíte, může odhalit jisté tajemství. Uvažoval jsem celé dva měsíce o těchto kostrách a rád bych se dověděl vše, co víte. Byly všechny tři kostry, které jste pohřbili, kostrami lidí?"

"Nikoli," řekl Philander. "Nejmenší z nich, nalezená v kolébce, patřila opičímu mláděti."

"Děkuji vám," odpověděl Tarzan.

V předním autě zatím Jane usilovně přemýšlela. Měla dosud na paměti otázku, kterou jí Tarzan položil, a věděla, že musí být připravena dát na ni v brzké době odpověď. Nepatřila k lidem, kteří by neplnili své sliby. Tak či onak, stále uvažovala o tom, nemá-li opravdu z Tarzana strach. Mohla by někoho takového milovat? Uvědomovala si okouzlení, které prožívala uprostřed pralesa, které však mohla stěží prožívat zde v prozaickém Wisconsinu. Milovala Tarzana? Teď nevěděla.

Dívala se na Claytona. Což to nebyl muž vychovaný v témže společenském prostředí jako ona, se zajištěným postavením a patřičným vzděláním - tedy se vším, co jí bylo vždy vštěpováno jako nezbytný předpoklad harmonického soužití? Milovala tedy Claytona? Neviděla jediný důvod, proč by tomu tak nemělo být.

Jane nebyla vypočítavá, avšak výchova, prostředí a tradice ji naučily přemýšlet i o citových záležitostech. Kdyby se jí Tarzan nikdy nebyl dotkl, necítila by se k němu poutána. Nemilovala jej tedy. Nebylo to nic víc než pouhé poblouznění. Znovu se podívala na Claytona. Byl velmi pohledný a navíc gentleman. Mohla by být hrdá na takového manžela!

Vtom Clayton promluvil: "Teď je vhodná chvíle, Jane!" řekl. "Řeknete-li ano, udělám vše, abyste byla v životě šťastná."

"Ano," zašeptala.

* * *

Onoho večera v malé čekárně na železniční stanici zastihl Tarzan Jane na chvíli samotnou.

"Jste teď volná, Jane. Vyšel jsem z doupěte pralesního člověka, abych se o vás ucházel. Kvůli vám jsem se stal civilizovaným, překročil oceány a pevniny... Kvůli vám se stanu tím, čím si budete přát. Učiním vás šťastnou, Jane, v životě, který vyznáváte a milujete. Vezmete si mě?"

Teprve nyní si uvědomila hloubku mužova citu - to vše podstoupil z lásky k ní! Otočila hlavu a skryla tvář v dlaních. Co má dělat? Obávajíc se, že by mohla podlehnout kouzlu tohoto muže, páčila za sebou mosty. V předtuše, že by mohla učinit neodpustitelnou chybu, dopouštěla se ještě neodpustitelnějších.

Teď mu řekla vše. Pravdu, slovo od slova.

"Co uděláme?" zeptal se. "Připustila jste, že mě máte ráda. Víte, že vás miluji. Neznám však zvyky ani společnost, k níž patříte. Rozhodnutí je ve vašich rukou, neboť sama nejlépe víte, co je pro vás nejlepší."

"Nemohu mu to říci, Tarzane," řekla. "Příliš mě miluje a je to dobrý člověk. Nemohla bych se vám ani komukoli jinému podívat do očí, kdybych zrušila svůj slib panu Claytonovi. Dodrám jej. Pomozte mi nést mé břímě, i když se možná po dnešní noci již nevidíme."

Náhle ostatní vstoupili do místnosti a Tarzan se otočil k malému oknu. Zdálo se mu však, že venku nic nevidí. Viděl teď zelené pláň, pokryté kobercem skvostných tropických rostlin a květů, nad nimi husté koruny mohutných stromů a všude kolem azurovou modř tropického nebe. Uprostřed zeleného baldachýnu seděla mladá dívka a po jejím boku mladý obr. Pojídali lahodné ovoce, pohlížejíce si vzájemně do očí a usmívajíce se štěstím. Byli sami a náleželi jeden druhému...

Jeho myšlenky byly náhle přerušeny staničním zřízcencem, který vstoupil a tázal se, jeli mezi přítomnými monsieur Tarzan.

"Já jsem Tarzan," řekl mladík.

"Mám pro vás zprávu doručenu z Baltimoru. Je to telegram z Paříže."

Tarzan vzal obálku a otevřel ji. Telegram byl od D'Arnota. Stálo v něm:

Otisky prstů potvrzují, že jste skutečně lord Greystoke. Blahopřeji!
D'Arnot

Ve chvíli, kdy dočetl, vstoupil Clayton a podával mu ruku. Toto je muž, který má Tarzanův titul a statky a ožení se s dívkou, kterou Tarzan miluje a která miluje Tarzana! Jediné slovo z Tarzanových úst mohlo teď změnit život tohoto muže! Přišel by o svůj titul, bohatství - a také o Jane Porterovou!

"Chtěl jsem vám říci, příteli," řekl Clayton, "že jsem neměl dosud příležitost poděkovat vám za vše, co jste pro nás udělal. Zdá se, že jste nad námi všemi držel ochrannou ruku v Africe i zde. Jsem rád, že jste přijel. Musíme se více sblížit. Často jsem myslel na vás i na prostředí, v němž jste žil. Jak jste se vůbec dostal do té zpropadené džungle?"

"Narodil jsem se tam," odpověděl Tarzan klidně. "Moje matka byla opice a samozřejmě mi o tom více neřekla. Nikdy jsem se nedověděl, kdo byl můj otec."